

ROCKINFORM

Rockzenei szaklap

101. szám

Down
Kid Rock
Drowning Pool
Coal Chamber

ACTION

Judas Priest
Cadaveres De Tortugas

Savatage Soilwork
LGT **Pokolgép**

XI. évfolyam 4. szám 2002. május Ára: 350 Ft

MERRELL

www.rockinform.hu

Ilyen még nem volt!!!

Jackson
guitars

99.900,- !

JS30
Made in Japan
Floyd Rose, satus gitár
99.900,- !

DXMG
Made in Japan
Floyd Rose,
EMG USA pickup-okkal
199.900,- !

JS20
69.900,- !

**Oroszlánbarlang
gitárszaküzlet**
Budapest XIII., Pozsonyi út 30.
(Morgó utca szögleténél)
Tel.: 350-6307
Nyitvatartás: H-P: 11h-17.45,
Sz: 10.30h-12.45h
www.orszlanbarlang.hu

Rockinform az interneten: www.rockinform.hu

Tartalom

A következő számunk június 4-én jelenik meg!

Csak röviden...	.4-7
Action interjú, Zene a Neten	.8-9
Lemeztelenítés	.10-22
Pokolgép interjú	.23
Blueslemez-bemutató	.24
Judas Priest koncert	.26
Hypocrisy interjú	.27
Randy Castillo, Vörös István	.28-29
Down interjú	.30-31
Falconer interjú	.32-33
Kid Rock interjú	.34
Visszatekintő: Savatage	.36-37
Soilwork interjú, Cool Head Clan interjú	.38-39
Cadaveres De Tortugas interjú, ZED! Fesztivál, Eredményhirdetés, Kéri Rezső	.40-41
Alapi Trió interjú, Paksi Bluesfesztivál, Boom Boom Hollandiában	.42
Perfect Symmetry interjú	.45
Karrier: Drowning Pool	.46
Coal Chamber	.47
Meghallgattuk	.48-50
Terjesztőink	.51
Videólesen, Könyvböngészde, Arany Zsiráf	.52-53
Filmzene: Craig Armstrong	.54-55
VHK-utódzenekarok koncertje, Dog Days interjú	.56-57
Börze	.58

Figyelem! A rockinform@matavnet.hu és a rockinform@axelero.hu e-mail címek megszűntek!!!

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan

A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Vadász László

Koordinátor: Horváth Tibor

Főmunkatársak: Dr. Heidrich Balázs, Szakács Gábor, Bánfalvi Ákos

Munkatársak: Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Fehér Tamás, Olasz Sándor, Sebestyén László, Rakk László, Gyurcsán Szabolcs, Dr. N. Pap Gábor, Tamas Norbert, Spirkó Károly, B. Németh Balázs, Kresák Gergely, Szabó Gábor

Figyelem: A Rockinform újságban és a honlapján található képek, cikkek, illusztrációk szerzői jogvédelem alá tartozó termékek, ezért azok teljes, illetve részleteinek közlése, felhasználása csak a Rockinform kiadójának írásos engedélyével történhet!

Fotósok: Dávid Zsolt, Mocsári László, Becskereki Dusi

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.;

E-mail: rockinform@rockinform.hu, rockinform@chello.hu

Szerkesztőség: Miskolc, Görgey A. u. 42/A, 2/4.

Telefon/üzenettrógzító: 46/561-586, 561-587, 561-588, Mobil: 20/9665-205,
Telefon/fax: 46/315-341

Lapterv, nyomdai előkészítés: MediArt Stúdió - Ágotha Péter 20/31-31-954,

Szerkesztés: Micropress DTP Studio 46/311-301, Nyomda: Micropress Kft.

Kötészet: Papír Stúdió BT. 30/985-30-31

Terjeszti: a LAPKER RT., Bp-i Hírlapker Rt. és alternatív terjesztők

Figyelem! A Rockinform előfizethető az ország összes postahivatalában. Féléves előfizetés: 1.750 Ft, egyéves: 3.500 Ft.

röviden...

Tommy Lee közzétette a május végén megjelenő, Never Dull A Moment c. nagylemezén közreműködők névsorát. Íme: Will Hunt-dob (Stuck Mojo), Marty O'Brien-basszus, J3-gitár, és Tommy Lee-gitár/ének. Kapcsolódó hírünk, hogy egykori felesége, Pamela Anderson ismét "berágott" Lee-re. Szerinte ugyanis egykori hitvese, amikor megosztotta vele a tetováló gép tűjét, hepatitis C vírussal fertőzte meg őt. Ezt az egyik Los Angeles-i kórház elhagyásakor közölte a "cici-gizi". Pozitív hír (még), hogy Tommy és cimborái május 24-én, Denverben indítják a két-hónapos amerikai turnéjukat.

Négy év elteltével ismét Budapesten koncertezik **Pat Metheny!** 2002. május 31-én 20 órától a Pat Metheny Group a margitszigeti színpadon lép fel európai turnéjának egyik állomásaként.

Megjelent a **Magyar Taraj** 6. száma, melyben az alábbi zenekarokról lehet olvasni: Bad Religion, Alvin és a Mókások, GBH, UK Subs, Millencolin, Distillers, Damned, Tilt, Smafu, Burnouts, Hiperkore, Limp. Az újság kapható országszerte a rockosabb lemezboltokban, vagy megrendelhető az alábbi címen 200 Ft (+70 Ft pkg.) ellenében: Sarkadi Balázs, 1162 Budapest, Kendermag utca 1.

A **Fozzy** névre hallgató formáció izgatottan várja új lemeze, a Happanstance megjelenését. Az énekes, Moongoose McQueen így indokolja, hogy miért: "Ezer éve megakad-

tunk Japánban, és csak másolták a dalainkat, most azonban büszkéek vagyunk, hogy az SPV által hivatalosan eljuthat Európába az új lemez!" "A legnagyobb kiadók tettek nekünk ajánlatot, mi mégis az SPV mellett döntöttünk" - teszi hozzá a "szexisten" Moongoose. Az új CD producere Shawn Grove (Matchbox 20, Collective Soul). A Fozzy láthatóan magára vállalta a heavy metal zászlójának továbbvitelét. McQueen: "Az új lemez a legkeményebb lesz, amit valaha is készítettünk, és a legnagyobb kedvenceink lesznek rajta. A Fozzy visszahozza a metalt, a csajok pedig imádnak minket! Hatalmas rock sztárok vagyunk!!" Tavasz folyamán a Fozzy lebombázza Európát: az első fellépésük rögtön a Balingen-i Bang Your Head Festival-on lesz június 28-án. A Fozzy tagjai: a wrestling szupersztár Chris Jericho, alias a rock isten Moongoose McQueen; a gitáros Rich Ward (ex-Stuck Mojo) azaz a szerződés-olvasó és jogi tanácsadó Duke Larue; a sajtímádó dobos, KK Laflame, aki 100 féle sajtót tud megnevezni; The Kid a gitáros, aki nem beszél, nincsenek barátai (csak a szülei) és semmihez nem ért; a basszusgitáros Claude "Watty" Watson, vagyis a legrosszabb frizurájú pasi, aki Paul McCartney-t és Susanna Hoffs-t (The Bangles) ütötte ki a nyeregből, hogy a bandában ebben a pozícióban játszhasson; a brit gitárhős, akinek saját páncélruhája van, Lord Bayden Powell (Andy Sneap). A CD várható megjelenése július 1.

Április 12-én jelent meg az **Insane** zenekar első albuma Searching For Thoughts címmel. Saját szervezésű bulik keretében, ill. helyenként a Tankcsapda vendégeként a csapat február óta járja az országot. Májusi koncertek: 11. Veszprém - Padlás, 18. Szekszárd - Zug, 19. Lovászi -

RockFest., 24. Bp. - Jókai Club. Koncert info: www.extra.hu/insane1; e-mail: insane.zenekar@freemail.hu, tel.: 20/435-63-14

Az utóbbi hónapokban hírovtunk állandó vendégnek számító **Queensryche** énekes **Geoff Tate** nemrég indult honlapját - www.geofftate.com - kétezren keresték fel naponta. További hírünk még, hogy a június huszonötödikén kiadásra kerülő szólóanyagának munkálatait New Yorkban fejezte be. Az előzetes tervek szerint júniusban, Seattle-ban anyazenekara előtt, háromnegyedórán mutatja be új nótáit, aztán Queensryche teljes hosszúságú koncertet ad. További hírünk, hogy a Queensryche tíz új nótát összerakott az őszre beharangozott új lemezére.

A **Pearl Jam** legénysége befejezte a Binaural folytatásának munkálatait. Az egyelőre cím nélküli anyag felvételei tavaly év végén kezdődtek és három hónapon át zajlottak egy meg nem nevezett stúdió mélyén. A lemez 2003 elején kerül kiadásra, ezt természetesen - turné is követi majd, előtte azonban az idei esztendő végén egy gyűjteményes album lát napvilágot.

A **Stone Temple Pilots** április-május magasságában turnét bonyolít le a tengerentúlon, azután stúdióba vonul új lemezének rögzítése végett. További hírünk még, hogy Scott Weiland és felesége júliusra várja követhető gyermekét.

A **System Of A Down** tagsága ejtette a Down In Japan című, japán koncertanyag rögzítésének tervét. Az idei esztendő utolsó hónapjaiban megjelenő DVD-ről a bögös Shavo így nyilatkozott: "A Down In Japan elkészítésének ötletét elvetettük, de rajongóinknak nincs okuk aggodalomra, a japán buli helyett egy korábban rögzí-

tett másfél órás Montreal-i koncertünkkel és a banda történetét áttekinthető anyaggal rukkoltunk majd elő."

A **Rage Against The Machine** tagjaiból valamint az ex-Soundgarden énekes Chris Cornell átal életre hívott Civilian project megfeneklett. Március végén a dalnok managere bejelentette, hogy Cornellnek nem volt inspirációja az énektémák megírására, így a továbbiakban nem kíván velük dolgozni. Történt mindez az után, hogy a bandát a nyári Ozzfest fellépői közé sorsolták, és az Epic/Sony-nál megjelenő, bemutatkozó nagylemezt júniusra ígérték. (Helyükre jó eséllyel pályázhat a Slayer, a Down, a Nickelback, a Foo Fighters, illetve a Soulfly.) Az még tisztázatlan, hogy a R.A.T.M. legénysége másik énekesrel rögzíti a szerzeményeket, vagy egyszerűen végleg bedobják a törülközőt.

A dallamos punkban utazó **Blink-182** két tagja, Tom DeLonge és Travis Baker Boxcar Racer névvel hozott létre egy formációt, a bemutatkozó DeLonge című, a Refused és a Fugazi stílusában íródott, tizenkét számos nagylemezük május közepén jelenik meg. Ezt követően néhány amerikai klubban mutatják be dalaikat, majd a Finch-csel és a Good Charlotte-tal a Vans Warped Tour keretein belül szántják fel a tengerentúlt. További hírünk még, hogy a Blink 182 tagsága csomagol a Pop Disaster elnevezésű, nagyszabású kanyarra, társaik a Green Day és a Jimmy Eat The World lesznek. Blink-182 a korábban letiltott Stay Together For The Kids eredeti változatát is közzé teszi az Urethra Chronicles II: Harder Faster Faster Harder című videó anyagán.

Biztossá vált, hogy (a) **The Gathering** következő nagylemezét a Psychonaut Records jelenteti meg, a felvé-

A kanadai **Sum 41** legénysége a Slayer bárdista Kerry Kinggel zárta magát stúdióba, hogy a Spider Man című mozifilm egyik betétdalát elkészítsék. Az album egyébiránt érdekesnek mondható, hiszen a **Nickelback** az Alice In Chains gitáros Jerry Catrerrel jamel együtt, míg az Alien Ant farm egy teljesen új nótát - Bug Bites - pottyantott a válogatás szerkesztőinek ölébe, továbbá az Aerosmith is hozzájárul egy új nótával, a Bad Enough-fal. Ha már itt tartunk, megemlítjük, hogy az RCA-nál nyáron megjelenő Crank It Up kompilációra a (Hed) P.E., a Nonpoint egy-egy, elédig publikálatlan felvétellel dobta meg a készítőket, a véres Slayer pedig Alice Cooper Under My Wheels című slágerét dolgozta fel.

telek júniusban kezdődnek, megjelenés október/november magasságában.

A **Mr. Big** zenészei egy koncertlemezlepték meg rajongóikat. A Mr. Big In Japan elnevezésű, tizenhárom számos anyagot idén február 5-én rögzítették. Ez ám a gyorsaság.

Marilyn Manson Christina szerepét játssza majd a Party Monster című filmben. Az alkotás a nyolcvanas évek New York-jában játszódik és az éjszakai klubélet kultúrájáról szól, a forgatás április végén kezdődött. Ide kapcsolódó hírünk, hogy Manson ötödik nagylemeze The Golden Age Of Grotosque címmel jelenik meg.

A **Mood** "romjaiból" és a **Neck-sprain** zenészeiből verbuválódott Wall Of Sleep körüli történetekről Füleki Sándor gitáros számolt be: "A nóták szép lassan készülnek, terveink szerint ősszel egy hatszámos EP-t rögzítünk Hidas Barnával (HSB), de próbatermi "garázs mocskok" lesz, nem stúdióban polírozott. Koncert a közeljövőben nem várható."

Az ex-Metallica bögös által életre hívott **EchoBrain** formáció lemezbemutató turnéján két kísérő zenészszel, a Dangerman gitáros, Chris Scianni és a billentyűs, David Brola segédletével nyomja le a nyolcvanperces bulikat. A programban a debüt anyag dalai mellett, hat új szerzeménnyel lepik meg a közönséget. Egyébként a második nagylemezüket még ebben az évben rögzítik, és 2003 elején osztják meg rajongóikkal.

Doro következő nagylemeze Fight címmel augusztusban jelenik meg. A Descent c. tételben Peter Steele-lel duettezik.

A **Fear Factory** rajongóknak nem kell aggódniuk, ugyanis Dino Cazares egy új project alakításán töri a fejét.

A **Sepultura** dobos Igor Cavalera közzétette, hogy mivel a tárgyalások eredménytelenek voltak az Iron Maiden közeli Sanctuary Records-szal, visszahúzódnak a próbaterem mélyére és új dalaikat faragják. További hírünk még, hogy Igor egy projectet ho-

Dave már jól van, így gőzerővel dolgoznak új dalaikon. Májusban Bostonban az Adharma és Injected társaságában indítják az aktuális amerikai körüket.

A **Kreator** Andy Sneap producerrel dolgozik koncert DVD-jén.

Június negyedikén, a Spitfire-nél jelenik meg **Danzig** következő, I Lucifer I című nagylemeze.

A **Taproot** következő, Toby Wright (Alice In Chains, Slayer, Korn) producer irányítása mellett készülő nagylemeze Welcome címmel kerül a boltokba.

A **Burnt By The Sun** még ebben az évben egy feldolgozás kislemezzel lepik meg rajongóit. A tervek szerint Primus, Suicidal Tendencies, The Accused, Devo és Talking Heads tételeket gondolnak újra.

A nyolcvanas évek egyik nagy metálbandája, a **Tyrant** új anyaga Legend címmel, május közepén jelenik meg.

Nyolc hosszú év után **Robert Plant** júliusban a Head First című szólólemezzel jelentkezik. Az előze-

tes tervek szerint az anyagon hallható lesz Jimi Hendrix Hey Joe-jának, illetve Tim Hardin Morning Dew és a Song Of The Siren c. dalainak feldolgozása.

A **Journey** egyszámos kislemezzel, a State Of Gracia-val jelentkezett.

Újra kiadásra kerül a **Nickelback** legelső albuma, a Curb! Amerikában és az Egyesült Királyságban már júniustól kapható lesz az anyag, az európai kontinens rajongóinak viszont november elejéig kell várniuk.

Ted Nugent a Craveman című új lemezén dolgozik jelenleg. A zenész reményei szerint a munkálatokat július elején induló amerikai turnéja előtt befejezi, az anyagon vendégként feltűnik Kid Rock, Sheryl Crow, James Hetfield (Metallica), Billie Joe Armstrong (Green Day), valamint Steven Tyler és Joe Perry az Aerosmithből.

Joe Satriani következő, Strange Beautiful Music című nagylemeze júniusban lát napvilágot, ezt júliusban Európa-turné követi, augusztus/szeptemberben pedig az Államokat igázza le a virtuóz gitáros.

Az **Amorphis** dobos Pekka Kasari kilépett a csapatból. Döntésének indoklasként azt említette meg, hogy több időt szeretne családjával tölteni.

A norvég **Gluecifer** egyre népszerűbb rocksztárjainak aktuális kislemeze, az "Easy Living" két felvételt tartalmaz. Közülük a címadó darab egy punkos retro rock tétel némi Backyard Babies-es hatással, míg az "Ape & Essence" inkább egy '60-as évekbeli, húzós rock and roll iromány harmonikás illetve zongorás kísérettel. Hiába, ezek a norvégek mindig rá-

Június 29-én 20 órai kezdettel a Petőfi Csarnok szabadtéri színpadán lép fel a **Dream Theater!** Jegyek a Ticket Express jegyirodában 5900 Ft-os áron kaphatók, további info: 30/30-30-999, honlap: www.tex.hu

röviden...

éreznek valamire!

Újra kiadásra került az **Incubus** 1997-es "S.C.I.E.N.C.E." albuma, ezúttal remasterizált formában (nem mintha annyira szükség lett volna rá), bónusz számok nélkül. Pontosabban a plusz még annyi, hogy egy klipet hozzáraktak az eredeti anyaghoz, méghozzá az "A Certain Shade Of Green" jól ismert, félig koncert, félig úrhajós képi anyagát. Sokan máig ezt a CD-t tartják az Incubus klasszikusának, hiszen itt még mit sem veszítették abból a dögből, aminek ma már nyomába sem érhetnek, és ezen még

Jó hír a rajongóknak, hogy a Duna Televízió **P. Mobil** életműsorozatot indított. Az elkövetkezendő hónapokban a zenekar történetének legizgalmasabb fejezetet követhetik nyomon az érdeklődők. A nyitófilm, a Fekete bárányok, de már az 1998-as erdélyi turnét megörökítő útifilmet (A P. Mobil Erdélyben) is műsorra tűzték. A sorozatban szerepelnek dokumentumfilmek a csapat történetéből: láthatjuk Koltay Gábor 1983-ban készült - és betiltott - társadalmi kórképét, a Heavy Medal-t, egy kétrészes életmű-összegzést (Örökmozgó lettem), valamint a legendás gitáros, Bencsik Sándor pályáját bemutató alkotást (A zöld, a bíbor és a fekete). Koncertfilmek is lesznek! A péntek esti láz állandósul a Duna TV-ben: műsorra tűzik a Kongresszusi Központban rögzített legendás Honfoglalás nagyzenekari változatát - az előkészületekről tudósító werffilmmel együtt -, az Üllői úti stadionban a nagy "visszatérő" koncertet, és az Omega Népstadion-beli fellépése előtt rögzített fergeteges P. Mobil támadást...

nyers, lendületes crossover muzsikát nyomtak, nem kevés Red Hot Chili Peppers-ös hatással. Erről a műről eredetileg a Rockinform 1997. decemberi számában írtunk a Lemeztelenítés rovatban!

Huszonegy állomásos tavaszi turnét bonyolít az **Ossian**, melynek keretén belül számos hazai helyszínen lett külföldi fellépésekre is sort kerít a csapat. "Már több mint a felén vagyunk túl - kommentálja az eseményeket Paksi Endre énekes -, és az eddigi csúcspont az április 6-i, kolozsvári koncert volt. Legutóbb '90-ben, nem sokkal a forradalom után turnéz-tunk ott, és most ismét sikerült összehozni a háromezer-ötszáz fős városi sportszarnokba egy bulit, ahol nagyon jó hangulatú teltházas koncertet adtunk." A zenekar frontembere további jó hírekkel is szolgál - "A Hungaroton végre úgy döntött, hogy újra kiadásra kerül az első négy Ossian album, melyek CD és kazetta formátumban, remasterizálva és bónuszokkal megspékelve kerülnek majd forgalomba. Mivel abban az időszakban nem készültek olyan felvételek, amelyek ilyen módon pluszként felhasználhatóak lennének, a május végén megjelenő 'Acélszív'-re multimédiás rész-

ként két klip kerül majd fel. A nyolcoldalas borító füzetben pedig korábban sosem publikált fotók kapnak helyet. A masteringet Küronya Miklóssal Törökbálinton készítjük, ahol a szeptemberben megjelenő új album munkálatai is zajlanak majd." A második, "Félre az útból" c. album újra kiadására a tervek szerint ez év őszén kerül sor, a sorozat folytatása pedig 2003 elején várható. Mindezen felül még azt is érdemes tudni a zenekarról, hogy január óta a Falanx-ból érkezett Erdélyi Krisztián személyében új basszusgitárosuk van.

A country legenda **Dolly Parton** rögzítette a Led Zeppelin Stairway To Heaven-jének feldolgozását. Ez a Halos And Horns című nagylemezén lesz majd hallható.

A Megadeth alapító dobosa, **Nick Menza** közzétette a vele turnézó zenészek névsorát. Anthony Gallo (gitár, ex-Suicidal Tendencies), Ty Longley (gitár, ex-Samantha 7/Great White) és Jason Levin (basszus)

Az **In Flames** frontember Anders Friden szerint tizennégy dalt tartalmaz majd az ötvenöt perces játékidé-

jű, egyelőre cím nélküli lemezük.

A **Judas Priest** Live At Brixton című DVD-je júliusban, az SPV gondozásában kerül forgalomba.

Az **Anathema** gitáros Danny Cavanagh kinevettette magát. Történt ugyanis, hogy április elején szakított egykori társaival, ám pár héttel az esetet követően meggondolta magát, vissza akart térni a bandába, ennek érdekében bocsánatkérő e-mailt is küldött a tagoknak. Folyt.köv.

A **Sepultura** tervei közt szerepel, hogy megjelentetik az 1996 decemberében, az utolsó Max Cavalerával lezajlott koncertjük felvételét még ebben az évben. Az album a Live At Brixton címet kapta.

A pillanatnyilag az egykori énekesükkel demózó kanadai **Voivod** tervei szerint új lemezük munkálatait az ex-Metallica, most EchoBrain bőgós Jason Newsteddel még a nyáron elkezdik. A zenekar a honlapján - www.voivod.com - arra kéri rajongóikat, hogy a Best Of Voivod lemez összeállításában segítsenek nekik. Ugyanott tették közzé a Motörhead vendégeként április 27-én, Torontóban, egy nappal később pedig Montrealban lebonyolítandó koncertjükön elhangzó dalok listáját: The Unknown Knows, Overreaction, Warriors Of Ice, Tribal Convictions, The Prow, Nuclear War, Brain Scan, Order Of The Black Guards és a névadó Voivod.

A **Primal Fear** két feldolgozást is rögzített a közelmúltban. Az egyik a Locomotive Music gondozásában megjelenő Led Zeppelin, a másik a Nuclear Blastnál kiadásra kerülő Judas Priest feldolgozás lemezen lesz hallható.

A **Phil Anselmo**-féle Superjoint Ritual bemutatkozó nagylemezének, a Use Once And Destroynak első huszonegyezer darabján ajándékba, két korai demófelvételt - Starvation Trip, Little H - is kap a szerencsés vásárló.

Az instrumentális rockban utazó **Kar-**

A Karthago együttes gitárosa, **Szigeti Ferenc** instrumentális szólóalbummal - Az érzélem húrjain címmel - jelentkezett, melyen klasszikus és aktuális magyar rock/popslágerek átiratait hallhatjuk spanyolgitáron. Olyan örökzöldnek számító lírai dalok kaptak helyet az albumon, mint a "Hogyan tudnék élni nélküled" (Demjén Ferenc); a "Requiem" (Karthago); az "Az légy, aki vagy", a "Nézz az ég felé" (Charlie); a "Keresem az utam" (Ákos). A nagy műgonddal meghangszerelt új felvételek bizonyítják a fenti kompozíciók időtállóságát, és nyújtanak szép élményt e különleges érzékenységű megközelítés révén. A következő számunkban interjú is lesz az elő-

adónál

ma To Burn váratlanul bedobta a törülközőt.

Papa Wheelie új lemeze Jason Newsted Chophouse kiadójánál jelenik meg. Az Unipsycho című anyag érdekessége, hogy Newsted dobol rajta!

Papa Roach júniusban megjelenő Lovehatetragedy című új lemezének egyik dalában közreműködnek a Black Eyed Peas raperei is.

A Paul Rodgers frontemberrel felálló öskövület **Bad Company** Merchants Of Cool címmel a Sanctuarynál jelentet meg koncertalbumot.

A kilenctagú, maszkos **Slipknot** frontembere, Corey Taylor cáfolta az Interneten megjelen pletykákat, miszerint feloszlottak volna. Mindössze a No Name Manegmentet cserélték le, pillanatnyilag szervezők után kutatnak valamint folytatják új lemezük munkálatait. További hírünk még, hogy a Resident Evil filmzenén hallható My Plague (New Abuse Mix) című daluk új verzióit, július elején dobják piacra. Az említett filmzene albumon helyet kapott az Adema, Marilyn Manson, a Coal Chamber, és a Rammstein egy-egy nótája is.

A **Foo Fighters** frontember Dave Grohl is feltűnik David Bowie új, Heathen című, június tizedikén megjelenő nagylemezén.

A kultikus kanadai rocker **Rush** öt-évnnyi szünet után, május tizenharmadikán Vapor Trails címmel jelenteti meg albumát. Ezt előzetesként a One Little Victory kislemezzel vezetik fel. Az lesz az első jelentkezésük azóta, hogy a dobos Neil Peart lánya autóbalesetben életét vesztette, kilenc hónappal később pedig rákos felesége halála miatt felfüggesztették tevékenységüket.

Elkészült a várpalotai **Septicmen** zenekar tizenkét számos második albuma "Origo" címmel, ami valódi thrash metallal szolgál! Az anyagból egyébként angol verzió is született,

miközben a srácok nagy erőkkel keresik a megfelelő kiadót, akárcsak dobosuk, Kulcsár Joe utódját, aki a lemezfelvétel előtt jelentette be, hogy abbahagyja a zenélést. Az "Origo"-t aztán még feldobolta, de utána társai kénytelenek voltak nélkülözni, egyelőre két jelöltjük van. Emiatt az együttesnek le kellett mondania a - Wackorral közös - tavaszi túrásukat, azonban bíznak benne, hogy hamarosan sikerül végre útra kelniük. A Septicmen E-mail címe: septicmen@levele.hu Tel.: 20/325-22-20

Dopeman papa nem adja fel! A gyerekriogató, nőalázó hiphop rém ezúttal az Országház Fantomját alakítja legújabb szólóalbumán, "Az Országház Fantomja"-n. Az alkotás az - ezúttal Laz Massino művésznév mögé bújt - Dope-tól megszokott színvonalat hozza (lassan a tanítvány túlnó mesterén, Ganxsta Zolee-n...), szinte már valamennyi dal zenei alapja élő hangszerekkel lett feljásztva, öcsikéje jóvoltából a gitár végig jelen van az anyagon (igaz, csak a címében eléggé fantáziadús "Megb...lak"-ban veszik rockosra a hangvételet), s jófajta kis funky-s, enyhén jazzes témák ütnek fel a fejüket. Érdekes módon az intró jam sessionjében Borlai Gergő ül a dob-szerelés mögött, és Cselytety Ákos fújja a szaxofonját, míg a "Megölöm a mikrofont"-ban a Brains-es Jeli Andris tépi a basszusgitár húrjait. Minderre Dopie maci sajátos stílusú rapelésével nyomja rá a nagyon gengszterkedős, nagyon trágár, nagyon macsós szövegeit, amiket aligha lehet komolyan

dán szólnak meg, akár Hevia lemezén, de nem pont úgy. Lehet, hogy nálunk a Dongót fogják többen csípni?

Május közepén vonul a **Strong Deformity** a Warner Music stúdiójába, az Akváriumba, hogy végleges formába öntsék az új anyagot, melynek "Magic Syrup" lesz a címe. A felvételek tavaly júniusban kezdődtek, és Prieger Zsolttal valamint Németh Gergővel (Anima, Dubcity) karöltve még jelenleg is a finomításokkal van elfoglalva a csapat. E két úriember lesz egyébként a lemez tárproducer is. A zenekar tagjai is alig várják már, hogy hallhassák a végeredményt, hisz' az előzetes verziók nagy népszerűségnek örvendenek a baráti körükben, sőt azon kívül is. Júniusban egy maxi kerül piacra, melyen az Imaginary Adventures" című dal lesz többféle verzióban, a tervek szerint nagyon cool DJ-k közreműködésével. Ehhez a számhoz egy komoly videóklip is készül a későbbiek folyamán. Élőben szinte az összes nyári fesztiválon látható lesz a Strong, ahol már természetesen a "Magic Syrup" dalaiból is elhangzik néhány a "Rocket"-os" dalokkal együtt.

Május elsején volt nyolc éve, hogy elhunyt **Ayrton Senna**, a Forma 1 világbajnoka. Tisztelető egy jótékony-sági CD-vel tisztelegnek a versenyző nagysága előtt. Az albumon világhírű zenészek dalai - Phil Collins, Pink Floyd, Chris Rea, Lisa Stansfield, Enya, Queen - hallhatók felváltva. (www.senna-cd.com)

venni. És ha már móka, hát az anyag több átkötő szövegében is kifestésre kerül a Mini-S Török Ádám a Blues Café műsorvezetői szerepkörében. Piff.

Ismét elkészült egy magyar népdalfeldolgozásokból álló album, mégpedig a Dél-alföldi Szaxofonegyüttesből ismerős **Szokolay "Dongó" Balázs** neve alatt. A dalok ezúttal du-

lehet majd megtekinteni. A várható megjelenés dátuma: 2002. május 13. A következő hónapban (június) adják ki a We Will Rock You c. musical szereplői által előadott **Queen** dalokat - Death On Two Legs, Under Pressure, Another One Bites The Dust, Innuendo, Play The Game, Love Of My Life stb. - a "Queen At The Opera" munkacímű lemezen. Hogy Brian és Roger szerepelnek-e a felvételeken, még nem tudni. Az EMI reméli, hogy ez lesz minden idők legsikeresebb musical albuma. Pedig a konkurencia elég komoly (Macskák, West Side Story stb.).

Örömteli hír az elektronikus zenék szerelmeseinek, hogy EMI leányvállalataként funkcionáló **Mute kiadó** a következők nagylemezeit jelenteti meg a közeli jövőben: angol duó Luke Slater 'Alright On Top'-ját, de a Desert, a Looper, a Soul Center, Barry Adamson, valamint az S. I Futures új anyagai is gondozásukban kerül a boltokba. További hírünk még, hogy zajos The Jon Spencer Blues Explosion "Plastic Fang"-jét is ők publikálják.

A fantasztikus tavalyi **Air** lemez - 10000 Hertz - után az Everybody Hertz című korongon napvilágot láttak a remixek. Nincs semmi baj azzal, ha a nótákat újragondolják, de ha "mixereknek" hasonló az ízlésük és ugyanazokra a tételekre esik a választásuk, akkor az összkép kissé unalmasra, egyhangúra sikeredik, akár-csak most. A hét "kutyuló" közül négy - Mr. Oizo, Neptunes, The Hacker,

Április 30-án jelenik meg a **Locomotiv GT** új albuma, "A fiúk a kocsmába mentek" címmel, tizenegy dallal. A magyar rockzene veteránjai öt éve készítettek utoljára lemezt. Presser Gábortól arról érdeklődtünk, hogy mi motiválta a csapat tagjait, hogy újra dolgozni kezdjenek LGT-s ügyeken is. "Szokásunk szerint félreértettünk valamit... Azt hittük, hogy tartozunk még egy lemezzel a BMG-nek. Ezen én tavaly elkezdtem dolgozni, mert szeretem betartani vállalásaimat. Aztán kiderült, hogy rég lejárt a szerződésünk, de addigra már nyakig benne voltunk a dolgokban!" Pici elmondta még, hogy június elsején nagyszabású LGT fesztiválra kerül sor a Hajógyári szigeten. Természetesen fellép a névadó is, ám ez nem tekinthető lemezbemutatónak, mert nem az új album dalai dominálnak majd. A nap eseményei közé tartozik még egy tehetségkutató verseny is, mely az Intermusica Magyarország szervezésében zajlik. Itt fiatal zenekarok játszanak saját és "Loksi" számokat. Egyetlen komoly kikötés a szervezők és a zenekar részéről is, hogy csak hangszereken szabad játszani, semmi gépi segítség nem megengedett. Fellép még a fesztiválon az LGT balett négy-öt számmal, és lesz egy Képzelt riport... koncert is. A zenei csemegéken kívül egy cirkusz is folyamatosan üzemel majd a Szigeten. Presser szerint a koncert és együttlét gondolatát főleg az vezérelte, hogy gyakorlatilag kiszorultak a médiából, csak a régi dalaitak játsszák. Így nincs is más lehetőség, mint az ilyen koncertek, vagy elmenni a lemezcímbe szereplő kocsmába. Más fellépések egyelőre nincsenek kilátásban, noha több meghívása is van a zenekarnak Lengyelországból, Németországból, Felvidékről és Erdélyből is."

Roger Joseph Manning - a Don't Be Lightot pécczte ki magának, a mardék pedig a People In The City, illetve a Queen-es vokál-harmóniákat is felvonultató How Does It Make You Feel-en osztozott. Ráadásul Adrian Sherwood kellemesen elvarázsolta How Does It Make You Feel dubos, valamint a "People In The City" Modjo által készített jazzes verzió mellett a

többit jobb meg sem említeni.

A tavalyi évben, súlyos betegségben elhunyt - egykori Beatles alapító - **George Harrison** emlékének, egy, az első szólóalbumáról kímásolt dal maxi változatával tisztelt meg a kiadó. A My Sweet Lord már februártól megvásárolható a lemezboltokban!

Már itthon is kapható az **Iron Maiden** "Run To The Hill" c. maxija, amelynek bevételeiből egykori dobosuk, Clive Burr kórházi kezeltetésének költségeihez kíván hozzájárulni a csapat. (Részletek a 100. számunkban található Iron Maiden interjúban olvashatók!) A korongon a klasszikus 'Number Of The Beast' albumon, valamint a '82 februárjában megjelent "Run..." maxin is található eredeti verzió mellett az új koncertlemezen, a "Rock In Rio"-n szereplő friss változat kapott még helyet. További info: www.ironmaiden.com

Május 24-én, 20 órai kezdettel a Kistadion színpadán lép fel a szingapúri születésű hegedűvirtuóz, **Vanessa Mae**. A most huszonkét éves, egykoron csodagyerekeknek tartott ifjú hölgy - akit klasszikus zenei körökben Mozart-hoz, ill. Mendelssohn-hoz hasonlítottak, és aki egy napon (október 27.) született minden idők talán legnagyobb hegedűművészeivel, Nicolo Paganini-vel - klasszikus és popzenei albuma eddig harminckét országban nemesültek platinává, ill. tizenhétben aranylemezzé! Mi jöhet még ez után?

Május 28-án, 20 órától a Petőfi Csarnok-ban koncertezik **Manu**

ACTION

Ámbár az új Action albumnak, "A fehér és a zöld"-nek még csak a híre jutott el hozzánk, úgy tűnik, hogy a négytagú társaság újra rátalált a helyes útra. Bizony már ideje is volt, elvégre '99-es "A Hetedik" sorlemzükből hiányzott a tőlük várt meggyőző-erő, az azt követő "Best Of" válogatásalbumuk pedig kicsit elkeserítőre sikeredett.

Szasza: - Nem is kicsit, hanem nagyon. Azt az EMI kiadó mindössze azért csinálta, hogy úgymond letudja a harmadik lemezünket, s úgyis nézett ki. Én nem is vallom a magunkénak, nem számolom, mert nulla munka volt, nem is nagyon szoltunk bele, s a borítóhoz sem volt közünk. Vagyis a most elkészült albumunk a nyolcadik a sorban.

- Legutóbbi anyagokat, "A Hetedik"-et hogyan ítéled meg? Mintha nem lett volna annyira erős, egyfajta útkeresésnek tűnt.

Szasza: - Akkor mentünk bele a gépek használatába, elvégre mindig is próbálkoztunk, újítottunk valamin, sosem maradtunk meg egyfajta dolognál. Igazság szerint az az album annyit adott ki magából, rengeteg mindent lehetett volna még változtatni rajta. Mellesleg a koncerteken derült ki, hogy egyáltalán nem lehetett visszaadni azt a hangzást, amit a lemezre rá akartunk rakni a gépekkel, s emiatt hála a jóistennek az új anyagunkon most egy darab gép sincsen. Momentán csak annyi effektkezést használunk, amennyit a kor, a harmadik évezred megkövetel.

- "A Hetedik" óta úgy tűnik, mintha az Action visszaszorult volna

"Nem a múltból akarunk táplálkozni"

underground szintre...

Szasza: - Ez igaz, azt szoktam erre mondani, hogy mi farkasok egy kicsit háttérbe szorultunk. Ez nem rajtunk múlott, inkább a birkák kerültek előtérbe, de most kijöttünk az erdőből.

- Mindez mennyire viselte meg a tagságot?

Szasza: - Tulajdonképpen már korábban elkészítettünk egy konkrét lemezanyagot, csak nem akartuk kiadni, mert valamit hiányoltunk belőle, nem találtuk benne azt, amit az Action sugárzott önmaga irányába. S azután, hogy a dobosunk, H. Keresztes Viktor megérkezett, pótlódott ez a dolog.

- Szép lassan tehát rendeződtek a dolgaitok, és Kémeri Péter illetve a Hungaroton jóvoltából egy új lemezszerződéshez is hozzájutottatok.

Szasza: - Jelenleg Péter képezi a hidat a zenekar és a kiadó között, és mindem gördülékenyen halad most már.

- Ennek során milyen irányba alakultak a számaitok?

Szasza: - Ritmusvilágában változott a dolog, többféle ütemvariáció akad, most már a swingre illetve a rock and rollra jellemző kétnegyedes ütemezéseket is használunk. Ezek az ütemvariációk adják az új album zeneiségét, ehhez pedig rendkívül dallamos, sokszólamú éneket társítunk. Szövegileg viszont lezártuk az eddigi Action múltat, tehát túlléptünk ezen a '94-ben elkezdett, úgymond utcaszövegzésen, és azt a fajta balladisztikus, zsvány, csibészes világot hoztuk újra vissza, ami inkább a Sex Actiont jellemezte, s aminek a szövegei már nem a káromkodásra épülnek.

Egyébként az albumunkon vendégként közreműködik Tátrai Tibor, illetve TC, aki már a hatodik lemezünkön is énekelt. Arra nagyon büszke vagyok, hogy Tibor eljött hozzánk jamelni, mert ő számomra egy olyasfajta ember, aki példát mutat, azt, hogy ennyi idő-

sen is így lehet zenélni. Azt hiszem, ez a járható út.

- Tibusz csak egyetlen nótában szerepelt?

Szasza: - Nem, kettőben gitározik. Úgy ismerkedtem meg vele, hogy egyszer egy Boom Boom lemezbemutató koncerten felém tornyosult, és azt mondta, hogy "Ezt az embert én védem, én vagyok az ügyvédje, úgyhogy ha bármiféle problémátok van, akkor majd Dr. Tátrai Tibor orvosolja". Beszélgettünk, én meg megemlítettem neki, hogy szeretném, ha eljönné a stúdióba, ő meg eljött.

- Ebben az úgymond stílusmódosításban mekkora szerepe van annak, hogy a Sex Action valamilyen sikerebb volt az Actionnél?

Szasza: - Ez azért nem igaz, mert az Action is ugyanolyan sikeres volt. Ez egy egységes út, ami természe-

tesen nem lehet mindig toronymagas, hanem völgyek is övezik. Ráadásul itt minden az örömmzenélésről szól, nem pedig a pénzről.

- Ha "A fehér és a zöld"-et valamelyik korábbi munkátokhoz kellene hasonlítani, melyikhez lehetne?

Szasza: - Ez nem az én véleményem - mert rengetegen hallgattak bele itt-ott-amott -, s szerintük az egyes lemezhez áll a legközelebb. Nem ritmusvilágában vagy megszólalásában, hanem inkább feelingjében, a rock and roll érzésében. Tehát ilyen érzéseket hoz ki az emberekből, s ez számomra nagyon jó és nagyon örömteli dolog.

- Akkor a régi idők visszahozása előtt tisztelegve megint nem fogsz hónapokig fürdeni?

Szasza: - Nem hát, fürdeni megalázó.

- Azt már meg sem merem kérdezni, hogy akkor ezzel a csajoszos szövegek is visszatérnek-e?

Szasza: - Abszolút. Most ugye azokat az eddigi szerelmeinket, akiket úgymond karóba húztunk, mind el-égetjük a holt szerelmek oltárán, és örökre a Pokol tüzében égnék el. Valami ilyesmi lesz. Ilyen elgondolás szerint írtuk az új szövegeket, s azokat a gondolatokat próbáltuk megformázni, amik bennünket mozgatnak.

- Gondolom ezek között vannak megtörtént sztorik is...

Szasza: - Egyértelműen. A lemez elsődleges mottója az, hogy "Rossz az, aki rosszra gondol". Tehát például a "zöld füben pezsgózik a mocsk" sorban azt hiszem, minden benne van, mellesleg ez egy megtörtént esemény. Egyszer ugyanis ellopott egy csaj, felvitt egy nagyon jó kocsival a Hármashatárhegy tetejére, ahol pezsgóztunk, meg egyéb ilyesfajta klassz dolgokat csináltunk. A nő melltartóban, bugyi nélkül, csizmában volt, én meg pezsgóval a kezemben azt mondtam, "Nem vagyok hajlandó semmiféle kispolgári életre, semmiféle szürke visszavonulásra, csak a rock and roll számít!".

- A Hungaroton nem játszott közre abban, hogy szövegileg visszafogtatók magatokat?

Szasza: - Nem, ez teljes mértékig a zenekar ötlete volt. Ezért nem adtunk ki lemezt három éve, mert hiába írtunk egy "Anyab..." című számot, ami marha jó volt és nagyon jól is szolt, de nem éreztük benne azt a pluszt, ami az új albumokra jellemző. Annak nincs értelme, hogy önmagunkat ismételjük. A végén már megpróbáltuk a próbahelyet átrendezni, sapkát vettünk fel, néha levettük, az sem segített, valami nem stimmelt. Végül már odáig fokozódott az egész, hogy Miksa (Somlyai Miklós basszusgitáros - B.A.) azt mondta, "Na jó, akkor menjünk el a kocsmába és beszéljessünk, mert ez nem egy járható út". Leültünk, megbeszéltük a dolgokat, és úgy határoztunk, hogy egy teljesen másfajta produkciót és zeneiséget kell kitűznünk magunk elé. Nem a múltból akarunk táplálkozni, de a múlt is rendkívül fontos tényező.

- Köztudott, hogy az Utópia Stúdióban Kiss Zoltán hangmérnökkel dolgoztatok, de az albumot beharangozó maxira melyik dalt tettétek fel?

Szasza: - A swinges alapú Csók mocskot. Persze a zenekar teljesen elzárkózott attól, hogy kifejezetten swinget játsszon, tehát nem leszünk egy Hungária, s a jellemzőink is megmaradtak, úgy mint a kétláb-dob, a basszusgitárjáték, a gitárszólók, vagyis csak betétvilágként használtuk ezeket a ritmusokat.

- A videóklippel is elkészültetek már?

Szasza: - Igen, azokkal forgattunk, akik a "Hidember"-t csinálták. Péter vette fel velük a kapcsolatot, ők pedig örömmel elvállalták ezt a feladatot. A klipnek nagyon érdekes, sötét, borult képi világa lett, egy olyan világhoz tudnám hasonlítani, mint amikor látod, hiszed, érzed azt, hogy ezek igaz dolgok, mégis úgy hiszed, hogy egy álomvilágban élsz.

- Image váltás történt "A fehér és a zöld"-höz kötődően?

Szasza: - Persze, egyértelműen kalózok vagyunk, és mindig felhúzzuk annak a zászlóját, aki hozzánk a legközelebb áll. Lekaszaboljuk, és elveszünk tőle mindent.

- Koncerteken hogyan oszlik meg a régi és az új számok aránya?

Szasza: - Egy teljesen vegyes műsorral állunk elő, és a tizenegy éves munkásságunkból azokat a darabokat vesszük ki, amiket mi is a legjobban kedvelünk, illetve az embereknek is nagy nyomot hagyott az életben. Teszem azt akár a "Mindenki megdől"-t, vagy a régebbi lemezekről a "Ne játsz velem"-et, a "Valami vár"-t.

- Az album megjelenése után mennyire várható Action invázió?

Szasza: - Május 1-jétől, a lemezmegjelenéstől indulunk be, de ennek a CD-nek igazából csak ősztól lesz turnéja. Várható egy őszi PeCsás lemezbemutató koncert is, addig meg kisebb-nagyobb fesztiválokon fogunk fellépni, ahol összerázódik a banda, és össze-razzuk az új anyagot.

- Várjátok, hogy ezzel a friss lemezzel visszajöj-
jön az Action régi nagy népszerűsége?

Szasza: - A népszerűségünk nem tűnt el, nem voltunk semmiféle hátrányhelyzetben. Egyszerűen azért nem játszottunk, mert nem volt olyan ember mellettünk, aki ezt az egészet összefogta volna. A magunk erejéből ennyire futotta, ehhez mostanság már nagyon fontos egy megfelelő ember. Én egyértelműen arra várok, hogy minél több embernek zenélhessek, és akkor majd mindenki eldönti, hogy tetszenek-e neki a hallottak, vagy sem. Viszont senkitől sem várom el, hogy meg is értsen minket.

ZENE a NET-en

www.aurora.hu

Az 1983 óta a szintéren jelen lévő, kilencedik nagylemezével a napokban előrukkoló győri punk trióval kapcsolatos információkat díszes kiállítás, négy nyelven - magyar, német, angol, olasz - bejelentkező honlapjuk tartalmazza. Belépés után két új daluk letölthető verziójával, illetve fesztiváljuk programjával kínálnak meg. Egyébként a Vigi és cimborája által létrehozott/üzemeltetett oldal nyolc menüpontot tartalmaz, úgy mint turné, lemezek, média, fotók, sztori, fesztivál, linkek, vendégkönyv. Kutakodás közben, a turné rovatban megtudhatjuk, hogy a tavalyi hatvankét koncertből negyvenhatot külföldön adtak, a lemezeknél minden megjelent anyaguk pontos számlistája, rögzítési időpontja, helyszíne, borítója, a szövegek, illetve azok szerzője is fel van tüntetve. A média címszó alatt a róluk valamint anyagaikról megjelent írások tömkelegét olvashatjuk el, a fotóknál eszméletlen mennyiségű, jópofa képet találunk, elkülönítve a punkcirkusz örületét a saját kanyarjaikon készültektől. Az idén ötödik alkalommal, Győrben megrendezésre kerülő Új fesztivál majdnem biztos programjára lelhetünk a részére fenntartott boxban, emellett néhány háttérként szolgáló "tapétát" is magunkéva tehetünk.

Mint ismeretes, öt éve saját kiadóval rendelkeznek, ez a www.aurorarecords.hu címen érhető el. A banda honlapjához hasonlóan az is több nyelven köszönti az érdeklődőt. Ezután a cég bemutatását egy rövidke írományban teszik meg, majd termékeikről kaphatunk néhány szavas ismertetőt, Vigi és Galacs tollából. Az anyagokat egyébként emberi áron - CD 1800ft; kazetta 800ft - meg is lehet rendelni. Aki nem hiszi, járjon utána.

-norbitam

www.henryrollins.com

Henry Rollins az Interneten is aktív. Persze eleddig is - különböző web-címeiken - el lehetett "érni", ám a novel-lista, színész, kiadó-tulajdonos teljesen megújult, "tevékenységi körét" átfogóan bemutatató, hivatalos honlapja nemrég indult.

Belépés után nyolc menüpontot találunk. A film és diszkográfia rovatban megtudhatjuk, hogy a fickó tizenegy filmben szerepelt, eddig tizenkét könyve, tizenegy audiókönyve, hat VHS illetve DVD anyaga, a Rollins Banddel tizenhárom nagylemeze, míg a Black Flaggel hét korongja jelent meg. A fotó, videó fiókban jó pár, az ismert pózait tartalmazó fényképet, illetve három vi-

deóklipjét - Liar, Disconnect, Get Some Go Again - tölthetjük le. Henry néhány szavas kommentárjával kiadójának - 21361 - hiánytalan katalógusát megtalálhatjuk itt, de - alkalmasint - be is szerezhetjük "boltjából" ezeket. Legérdekesebbnek rendszeresen jelentkező, őszintén beszélő "levelei" bizonyulnak, amelyeket fellapozva érdekes dolgokra bukkanhatunk. A tavaly szeptemberi terrortámadást követően lezajlott ausztráliai turnéján, egy rádióállomásnak adott interjújában elmeséli, hogy ő és menedzsere sokat és sűrűn utazik, előttük teljesen tiszta a kép, számukra nincs semmi újdonság abban, hogy a világ legtöbb országában utálják az amerikaiakat. Az év végi összegző írásában elárulja, hogy a fiatal zenészei a Nice bakelit verziója láttán teljesen lehídtak, az idei esztendő első jelentkezésében a stúdiómunka kellős közepéről adott helyzetjelentést, írásában kielemez a tizenhét országot érintő kanyart, külön megköszöni a koncertjein feltűnt rajongóknak a megjelenést, illetve megemlíti, mennyire kiakasztotta a három gyermek halála, amely aztán West Memphis Three elnevezéssel került a köztudatba, és forgatott róla két dokumentumfilmet is az HBO. Ezeket végignézve határozta el, hogy valamivel ő is hozzájárul az áldozatok rokonainak megsegítéséért létrehozott alapítvány támogatásához, és a március 12-i koncertjének, illetve a korábban beharangozott árverés (Japánban megjelent Pearl Jam kislemezre és egyéb relikviákra lehetett pályázni) teljes bevételét ajánlotta fel. Egy intelligens ember derék gesztusa.

Egy informatív honlap, amely sok kellemes meglepetést/olvasmányt tartogat legnagyobb rajongóinak is.

-norbitam

Lemeztelenítés

Artension: Sacred Pathways

Az Artension esetében elkerülhetetlen a Ring Of Fire-ből is ismerős, ukrán származású Vitalij Kuprij említése, aki pályája elején koncertzongorista volt, majd szólóban és filharmóniai zenekarban egyaránt játszott. Körülbelül olyan kaliberű egyéniség ő itt, mint André Andersen a Royal Huntban, azaz a kivétellel, hogy itt más is írhat számokat. Magának az Artensionnek a gyökerei még abba az időbe nyúlnak vissza, amikor a klasszikus képzettségű Vitalij zongoratanulmányai miatt Svájcha utazott, és ott összebarátkozva Roger Staffelbach gitárossal, közös komponálásba fogtak. Időközben melléjük szegődött még a mai Royal Hunt énekes, John West, Mike Terrana dobos (ex-Malmsteen, Axel Rudi Pell, Rage), illetőleg Kevin Chown basszusgitáros (Magnitude 9, Tiles), vagyis egy valódi szupergruppá nőtték ki magukat.

Az Artension '96 óta jelenteti meg lemezeit, évente, kétéven- te el is készítenek egyet, közben pedig saját dolgaikra, más irányú elfoglaltságaikra is koncentrálnak. Ilyen előzményekkel született meg az ötös sorszámú "Sacred Pathways", immár egy új kiadó szárnyai alatt. Ahogy az már lenni szokott, ezen a művükön is dallamos, intenzív, technikás, de mindenk előtt óriási szerzemények sorakoznak. Korábbi komplex anyagaik technikáságával ellentétben itt valame- lyest az émezhetőségre helyezik a hangsúlyt, elég csak a tőmény '70-es évek Deep Purple-ös hangulatát visszaadó "The Killing"-re gondolnunk. Ezzel el is érkeztünk a lényeghez, mivel a társulat neo-klasszikus, progresszív metalba hajló muzikájában egyaránt képviselteti magát a Deep Purple, a Yes, Yngwie Malmsteen, meg per- sze a Dream Theater legjobb pillanataival. Ehhez rendelik még hozzá Vitalij védjegyszerű billentyűs játékát, Roger villámsebességű szólóit, és nem utolsó sorban West gyakorta Glenn Hughes-ös énektemáit. Vagyis nem egyszerű a megfejtés. Internetes komplexitás= <http://www.vitalijkuprij.com>

58'11"

Bánfalvillanyozó

A: Hi-Fi Serious

London/Warner

Kövezenek meg érte, de a brit A-nek köze nincs - a hazai hirdetésekben zenéjükkel hír- be hozott - nu metalhoz. A divathoz viszont

már annál inkább, talán túlzottan is, de hát hozzászokhattunk már ehhez. Akárcsak azokhoz a mentegetőzésekhez, miszerint ők már 1997-ben lettek a debütáló "How Ace Are Buildings" albumukat (azt követően a kettes sorszámú "Monkey Kong"-ot, majd az élő előadásait dokumentáló "Exit Stage Right" minialbumot), s azóta Anglia titkos fegyvereként bántak velük. Mára azonban minden megváltozott. Aktuális kislemezük, a - bizonyos pillanatokban a Papa Roach-ra emlékeztető - "Nothing" zű- zős riffjeivel, elektronikus dinamikájával és ragadós melódiájával fel- ragolygatta eddigi n y u g o d t életü-

Burner: One For The Road

Arctic Music/Plastic Head

délies gyökerű, súlyos, olykor bluesos, arcbamászó rock and roll közönségre, s az iszonyatosan durva - az Alice In Chains-es vokálokat és a hörgést sem nélkülöző -, groove-os "Broken" azonnal meggyőző bennünket arról, hogy a Burner korántsem egy hétköznapi dologgal kísérletezik. Iszonyatos lendülettel és energiával tárják elénk szerzeményeiket, a Corrosion Of Conformity brutálisabb oldalát mutató, ám a jamelést sem kizáró "Five Pills (And A Bottle Of Whiskey)"-t, a hörgéssel kísért, nyers, bluesos (!) "No Regrets"-et, a fékezhetetlen 'Rollin' Disaster"-t, meg a kissé le- csillapított, bluesos "All Alone"-t. És ez még csak az album első fele! Körülbelül ezt az irányvonalat folytatják a má- sodik felidőben is: elővesznek egy Motörhead-szerű, punkos rock 'n' roll irományt ("Six Gun"), a C.O.C. szel- lemét élesztgetik a "Ghost Town"-ban, vagy éppen keleties, folkos dolgokat - úgy a Led Zeppelin felől - varázsolnak elénk az instrumentális "At Ease"-ben. Ezután újra a hűrok közé csapnak, és végleg meggyőznek arról, hogy ezt a - Down nevével fémjelzett - retro rockos műfajt is meg lehet újítani, lehet modernül is játszani. Esküdj fel te is a Burnerre, mert ez a minimum, amit megtehetsz!

Internetes izítás= <http://www.burneronline.com>

46'56"

Bánfalvizzó

ket, s új anyagukkal, a "Hi-Fi Serious"-szal a nu pop-punk mesterek egy új szintre léptek. Az A tehát visszatért, s manapság úgy állítják be őket, mint a britek választát az amerikaiak rock inváziójára. Olyan csapatokra, mint a Linkin Park, a Papa Roach, vagy a Blink-182 (a "Starbucks" amúgy is megtévesztően hasonlít az amcsi trió világára!), még akkor is, ha könnyedén kimutathatóak muzsikájukban a The Police-os hatások. Mellesleg énekesük, Jason hangja is sokszor emlékeztet Stingre, vagy éppen Rod Stewarra, azaz otthonról is ellestek vala- mit.

A "Hi-Fi Serious"-t hallva sokan feltételezik az A-ról, hogy kaliforniaiak (elvégre arról a tájról származik a legtöbb ilyen mentali- tású, felvillanyozó pop-punk társulat), s

emiatt a kritikusok gyakorta kifogásolják velük kapcsolatban azt, hogy túl zajosak és túl amerikaiak. Részemről maradnék annyiban, hogy túl kiszámíthatóak, ezer meg egy ilyen kaliberű együttes vár még a felfedezés- re.

Abban persze egyetértünk, miszerint az A tagsága tizenkét potenciális kislemezes nó- tát készített erre a CD-re. Akármelyikből slá- ger lehetne, mert mindegyikben ultrafogós, érzelmekkel teli pop-punkot nyomnak, le- gyen szó akár a "Pacific Ocean Blue"-ról, akár a "Something's Going On"-ról. Ezenfelül leleményesnek mondható met- alos riffeket pakol- nak a

46'06"

Bánfalviffú

Chuck E. Weiss: Old Souls & Wolf Tickets

Rykodisc/MusicDome

Még sohasem hallottam ennek a pasasnak a nevét, és a szakirodalomban is nehezen ta- láltam rá. Pedig olyan lemezt rakott le most januárban, amire azt szokás mondani: nem semmi. Persze legfőképp azoknak, akik szeretik New Orleans sokszínű zenei világát. A denveri születésű Mr. Weiss valóban fehér és énekhangja leginkább Tom Waitset, he- lyenként tán Van Morrisont idézi. Az előb- bin nincs mit csodálkozni, mert még Denverben barátságba keveredtek, sőt együtt írták a Spare Parts című dalt. Főhő- sünk egyébként dobosként indult és turné- zott az 1982-ben elhunyt Lightnin' Hopkinsszal, az egyik legnagyobb texasi bluesmesterrel. A '60-as évek végétől együtt játszott és felvételeket is készí- tett Willie Dixonnal, Muddy Watersszel, Dr. Johnnal, Roger Mil- lerrel és másokkal. Később Los An- gelesbe költözött és egy kevéssé felkapott nyugat-hollywoodi he- lyen, a Tropicana Motelben la- kott Waitsszel és Ricky Lee Jo- nes énekesnővel. Az utóbbi egyik szerzeménye "Chuck E's In Love" címre hallgat - erről en- nyit.

Weiss első lemeze 1981-ben je- lent meg, ezen demófelvételei láttak napvilágot. Ezután tizen- nyolc év szünet, és 1999-ben követ- kezett az Extremely Cool című al- bum, melynél segédkezett a régi ba- rátnak, Tom Waits. Szerencsére az újabb al- kotásra nem kellett oly hosszú időt várni. Chuck itt van tizenhárom új felvétellel, egy régi, 1970-ben Willie Dixon Chiacago All Stars nevű zenekarával rögzített darabbal, sőt egy videóklippel is. (Ez utóbbit sajnos nem tudtam elindítani...) Amint az előbb említettem, New Orleans világa elevenedik meg a lemezen, de nem kizárólag a dixielan- des korszakból, hanem helyet kapott Meters-Neville Brothers féle vonulat is. Az első szám a Congo Square, az egykori rab- szolgapiac emlékét idézi. Ezt egy tempós bugi-yugi követi, és így tovább sorjáznak a stílusok. De néhány szám akár egy Waits le- mezről is jöhetett volna ...

52'50"

Dick Danussippt

Timo Tolkki: Hymn To Life

Nuclear Blast/HMP

Óriási sikereket ér el manapság a Strato- varius. Mondhatni pályájuk csúcán van- nak. Nem is csoda, hogy már nagyon nagy

várakozás előzte meg a csapat főnökének, Timo Tolkki-nak második szóló albumát. Réges rég jelent már meg a 'Classical Variations And Themes', ráadásul az új le- mez késett. A feszültség tapintható volt. Vé- gül megjelent a 'Hymn To Life', és a feszül- ség egyszerre megszűnt...

Ha azt mondom, hogy az anyag számomra csalódás, akkor nem mondok semmit. Egész egyszerűen álomban sem mertem volna hinni, hogy egy gitárbüvész ennyire gitár- szegény lemezt is ki tud adni. Nem arra szá- mítottam, hogy egy instrumentális Strato le- mezt kapok majd, hiszen akkor semmi értel- me nem lett volna a szóló projektnek. Vi- szont arra sem számítottam, hogy a klasszi- kus, Malmsteen-re jellemző átdolgozások- kal telepakolt első lemez után egy ilyen tündi-lindi pop korongot jelentet meg napja- ink egyik legnépszerűbb heavy metal gitá- rosa. A koncept-szerű, mindvégig Timo éle- tével, napi problémáival, hányatott gyer- mekkorával, szomorúságaival, csalódásai- val, és bánataival foglalkozó nóták legin- kább akusztikus gitárra, zongorára, szintíre, és szentimentális, csöpögös szövegekre és dallamokra épülnek. Az még nem is lenne oly' nagy baj, hogy végig lírai a lemez, de, hogy ilyen monoton és nyálas, az rendesen mecsapott. Pedig Timo elkövetett min- dent, hogy egy nagyon kapós anyagot ké- szítsen. Finnország egyik legkeresettebb session dobosát, Anssi Nykäntent, és a Stratovarius '85 és '87 közötti szintiséit, Mika Ervaskarit is meghívta, de hiába. Hiába Michael Kiske a nyitó dalban, és a Within Temptation anygalkája, Sharon Del Adel az Are You The One-ban, ez a lemez úgy gagyi, ahogy van. Több mint egy órán keresztül ez már tébolyda.

Gicces, nyálas belül s kívül (ez a borító át- szakítja az izléstelenség legfelső határát) abszolút meglepő és mulatságos, a 'Hymn To Life' nálam megbukott. Nagyon remélem, hogy a Stratovarius már kialakított stílusá- hoz nem akar Timo mester destruktívan hozzányúlni.

60'28"

Greg

Alabama Thunderpussy: Staring At The Divine

Relapse/Record Express

Nem éppen szokványos nevet egy pornó- filmből választó Virginia állambeli Richmondból származó galeri negyedik, a Relapsenál elsőként megjelent nagylemeze minden tekintetben lenyűgöző. Kezdve az- al, hogy a sötétónusú borítón egy szépsé- ges meztelen, "szárnyakkal" is felvértezett, formás lányka ejt ámulatba - szenzációs -, beljebb szakadt farmerdzsekit viselő, sza- kállas, "bézbólsapkás" kissé pocakos fiatal- embereket látunk az erdő sötétjében, a teli hold fényében álldogálni. Az anyag produ- cere pedig a karcos hangzás egyik mesteré- nek kikéltott Billy Anderson (Sleep, Melvins, Neurosis, High On Fire, Orange Goblin, EyeHateGod, Buzzoven) volt. Gon- dolom, ennyi idő éppen elegendő volt ah- hoz, hogy mindenki előtt kirajzolódjon a kép: egy, a hetvenes évek zenéjét játszó, di- vatosabb szóhasználatát élve stoner rock csapattal állunk szemben.

A szemet gyönyörködtető külső mögött vál- tozatos nóták halmaza bújik meg. Bár a pun- kosan zörgő, tempós -Ol' Unfaithful, Motor-

Ready, Whore Adore (figyelemre méltó cím!) - tételeket hallgatva megfordulhat fe- jünkben, hogy ez az ötös sem mutat többet egy jól sikerült sokadik generációs Fu Manchu/Orange Goblin másolattól, azon- ban a heves Shapeshifter és a Beck And Call eloszlát minden kétséget, ez nem egy- dimenziós, homogén dalok gyű- teménye; az efféle megoldá- sok adták a korai Neurosis alapjait - ma pont ezt hi- ányoljuk tőlük. A

gyengéden simoga- tó, pszichede- likus szörsze- net, a nagy ívű szólóval meg- á l d o t t T w i l i g h t Arrival és az utolsóként felhangzó, a banjon előa- dott, csodá- latos, kissé c o u n t r y s Amounts That Count a legszebb Lynyrd Skynyrd hagyományokat vi- szí tovább.

Az eredetiség minden nyomát nélkülöző lemez nem tűnik a legnagyobb durra- násnak, viszont sok kellemes megle- petést tartogat az efféle zenék szerelmesei- nek. Ja, a hangzás olyan masszív, mint a hű- tőszekrényből kiemelt teavaj.

48'03"

-norbitam

Cruachan: Folk-Lore

Hammerheart

Az ír Cruachan még a kilencvenes évek ele- jén alakult egy testvérpár, Keith és John Fay által. A hazájuk népzenéjének és a metal szeretetének köszönhetően azonnal felis- merhető, jellegzetes stílusuk alakult ki. Bár az 1995-ben napvilágot látott debüt, a 'Tuatha na Gael' a tapasztalatlanságnak kö- szönhetően borzasztó rosszul szólt, szinte azonnal az underground egyik csillagává emelte őket. (Talán ezért is adták ki újra, nem is olyan régen.) A Hammerheart szár- nyai alatt megjelent második lemez, a 'The Middle Kingdom' már egy sokkal magasabb színvonalú produkció volt. Egy jobb meg- szólalás, és egy nagyon jó hangú énekesnő, Karen Gilligan sokat lendített a banda sze- kerén. A kelta rockzene mesterei az új le- mezzel ott folytatják, ahol a másodikkal ab- bahagyták...

Nemcsak, hogy kelta dallamokat szőnek be- le zenéjükbe, hanem minden lemezen fel is dolgoznak egy-egy eredeti népdalt az ír fia- talok. A 'Folk-Lore'-on két ilyen dal van. A Rocky Way To Dublin, mely egy igazi vidám táncolható darab, illetve a Spancill Hill, melyben ismét közreműködik a folk énekes, Shane Mac Gowan. (Ő egyébként hallható a lemezen a maxi-ról már ismerős Ride On cí- mű dalban is.) Egyébként itt jegyzendő meg, hogy a samplek és a szintetizátorok he- lyett rengeteg eredeti népi hangszer szólal meg a lemezen, ezzel is egy különleges, kö- zépkori hangulatot adnak zenéjüknek. A szövegek csakis az ír/kelta történelemmel (Bloody Sunday, Exiles), hiedelmvilággal

(Death Of A Gael) és mitológiával (Ossian's Return, The Children Of Lir) foglalkoznak. A zene pedig az első lemez óta kissé megszeli- dült, klasszikus rock és a folk harmonikus keveré-

Jools Holland's Big Band: Rhythm & Blues

Warner

Jools Holland, az egykori újhullámos Squeeze együttes billentyűse már jó ideje a rocka- billy és a boogie (vagy fordítva?) határai között nyomul. Most házi zenekarát big banddé hó- vította és leginkább a swing, mint a műfajok közötti katalizátor a főcsapás irányja. Felvettek hu- szonkét számot olyan régi és új szupersztárokkal, kultikus tehetségekkel, mint a néhai George Harrison, Eric Clapton, Van Morrison, Stevie Winwood, Sting, Dave Gilmour, Mark Knopfler, Marc Almond, Mick Hucknall (=Simply Red), a Jamiroquai... És elnézést, hogy nem sorolok föl mindenkit. A feljátszott darabok között vannak standardek és vadonatúj kompozíciók. Az utóbira példa Harrison és fiának szerzeménye (Horse To The Water), amely a jelek szerint a közelműltban elhunyt Beatle eddig meg- ismert utolsó felvétele. Az előbbire két Willie Dixon "örökzöld", a Seventh Son (Sting) és az I'm Ready (Stevie Winwood) vagy a jazzesek körében népszerű I'm In The Mood For Love (Jamiroquai) lenne a ki- emelt példa.

Igaztalan lennék, ha kihagynám a felsorolásból a hölgyeket, akik közül Sam Brown a legismertebb. Egy érzelmes, kissé a country & western irányába hajló számmal, a Hollanddal közösen írt Valentine Moon-nal tette le névjegyét. A feketebőrű Ruby Turner a soul és gospel műfaját idézi. A számomra eddig ismeretlen, ugyancsak afro származású Mica Paris olyan I Put A Spell On You-t pakolt oda,

hogy a nagy elődök, Etta James, Koko Taylor vagy akár Janis Joplin is csettintenének. Mind- ezt a Pink Floyd gitárosa egy nagyszerű bluesos szólóval támogatta meg. Egy olyan korongot vehetünk kézbe, amely a huszadik század szinte minden kön- nyűzenei stílusát fölillantja, mégsem tűnik eklektikusnak. Tanulmányként tudom ajánlani minden hangszereléssel foglalkozó muzikusnak, és per- sze a jó (=értékes) zenére fogékony zenerajongóknak.

78'50"

(Nem-s Nagy P)

Bár azért a debüt lemez vadságából is ma- radt egy kis emlék, a hörgös rikoltozós és a többinél jóval agresszívabb harci dal, az Exiles képeben. Mint már említettem Karen Gilligan énekesnő nagyon jó adottságokkal rendelkezik. Hangja nem egy agyonképzett, Tarja-féle terjedgős áradat, hanem egy ter- mészetesen tiszta és finom orgánium, mely csak fozokza a középkori témák hangulatát (Death Of A Gael), és visszaadja a modern- kor ír társadalmának ellenállását és kitartá- sát (Bloody Sunday). A hangzásra ismét nem lehet panasz, erőteljes és kicsit nyers, persze csak annyira, hogy teljesen passzol- jon a népi hangszerekhez. Bár még mindig csak underground körök- ben kedvelt a banda, és maximum valami- lyen egyetemi folk fesztiválra hívják őket, aki szereti a kelta muzsikát nem csalódhat bennük. Nem csak metal fanatikusoknak!

45'44"

Greg

Mercenary: Everblack

Hammerheart

A dán metal zene újjáéledésének folyamata-

ban az egyik zászlóvivő szerepét játszó Mercenary a második lemezéhez érkezett.

Bár a '98-as 'First Breath' album még csak ki- sebb sikereket ért el, és csak a kisebb fanzine-ek dicsérték halálra, az új anyagon olyan hihetetlenül erőteljes metal muzsikát szolgáltatnak, amelyet csak el lehet képzel- ni.

Teljesen új felfogásban játszani ezt a fajta zenét manapság már nem nagyon le- het, ám a Mercenary az új lemezé- vel képes bárkit megdöbbente- ni. Vegyük először is a Jacob Hansen által kikevert

hangzást. Úgy megdör- ren a lemez, ahogy eddig szinte csak az Abyss-es csapatok albumain hallhat- tuk. Kegyetlenül mély, mégis tisz- ta, és brutálisan erőteljes. A zene pedig magával ragadó. A fiúk minden hatásu- kat beleygürték ebbe az albumba, mégsem lehet azt mondani, hogy ös- sze-vissza lopkodtak volna. Az amerikai death metal hatások kimutathá- tók a Seize The Night és a Dead.com című dalokban. Közép- tempós, kimért és agresszív döngété- sek, kiegészülve a csapat másik nagy erős- ségének számító sötét és melankolikus han- gulattal. A svéd hatású dallamformálások, és az általuk létrejött hangulat emeli ki a csapatot az átlagból. Az In Flames- képviselte dallamos gőteborgi metal és az előbb említett skandináv feeling keverékei a címadó, a Screaming For The Heavens, a Darker Shade Of Black, és a Rescue Me. A gi- tártechnikai megoldásokat figyelve köny- nyen észrevehetjük a Nevermore sötét, el- vont, és progresszív világának a hatásait. Jakob és a szólós Signar dalszerkezetei, és egymást tökéletesen kiszolgáló riffjei és szó- lói ritka, és nagyszerű mintái a komplex, de hangulatos, és főként egyéni stílusú munká- nak. Különlegessége még a csapatnak, hogy a mélyen hörgő, magasan rikácsoló, néha Lars Görren Petrov módjára kiabáló Kral mellett még egy énekes, Mikkel található a csapatban. Ő egy eddig felfedezetlen (vajon miért?) típusú metal énekes, roppant erős, és azonnal megjegyezhető, magasabb fekvé- sú orgánummal. A dalok kilencven százá- l- kában a refrén az övé, így változatosságot nyújt a csapat a dallamok terén is. Mindezek keveréke pedig egy erőteljes, sokszor hihe- tetlenül brutális, súlyos, ám a dallamok és a nagyszerű alapozó szintetizátorjáték (Morten) miatt hangulatos metal lemez.

Minden e műfajt kedvelőnek melegen aján- lott a Mercenary új lemeze. Többszöri hall- gatás, és már nem lehet tőle szabadulni.

55'24"

Greg

Carnal Forge: Please...Die!

Century Media/MusiCDome

Ezek a svédek tudhatnak valamit, mert a hard 'n heavy irányzat minden stílusában remek zenékkel képviseltetik magukat. Most éppen a Carnal Forge nevű zenekaruk értelmezi újra már harmadik albumán a thrash metal fogalmát olyképpen, ahogyan

ez a régió bandáira tipikusan jellemző. Mert ha görcső alá vonjuk akár a The Haunted, akár a Defleshed munkásságát, akkor arra a megállapításra juthatunk, hogy ezek a jómadarak a '80-as évek ideáljaitól tanulták a szakmát, de a muzsika erejét, intenzitását, agresszivitását még egy szinttel feljebb tudták tolni. Ami a Destruction, a Kreator vagy a Slayer nem éppen finomkodós hagyatékát elhallgatva nem semmi.

Az egyszerűen csak "Kérlek...Dögölj Meg" címmel ellátott friss Carnal Forge mű pontosan halad (vagy inkább robog) azon az úton, amit ez a formáció a debütáló anyaga óta kijelölt magának. Sőt az ott hallható dalok akár itt is elférhettek volna, szinte észre sem venni a különbséget. Az egész lemez egy végtelennek tűnő riffgörgeteg, aminek a befogadását nehezíti Stefan Westerberg dobos fékezhetetlen játéka és Jonas Kjellgren énekes torokgyilkos produkciója, aki fröcsög, hörög, fékevesztetten ordít, szóval valami irtózatos düh tombolhat a srácban. A lemezt készítő ötös tagságban egyébként két posztion is változás történt a második album óta: a Rosicrucian és Slapdash egykori gitárosa, Lars Linden állt be basszusozni, az eddig ezen a posztion teljesítő Petri Kuusisto pedig gitárra váltott. Nem mintha ettől sokkal másabb (puhább) lenne a zene kisugárzása, de a történeti hűség kedvéért illő volt megemlíteni.

A korongon tizenkét dalszörnyeteg tornyosul, aminek a végigjártásása igencsak felzabálja az ember tűrőképességét. A legjobb apránként haladni a számokkal, mert a dallamosabb gitártémák ellenére is ez maga a nyers erő, a pusztítás netovábbja a tébolyda örült szellemében. Ja...? Hogy elhagyott a feleséged, kirúgtak a munkahelyedről, tehát nagy benned a feszültség és levezetésként pont ilyenre vágysz? Hát igen, jobb, mint embert ölni.

37"11" *Simkó*

Virgin Black: Sombre Romantic Massacre/MusiCDome

Sokáig töprengtem azon, hogy vajon melyik rovatban jelentessem meg az ausztori csoport első nagylemezéről szóló írást. Az ungerground híradót egyesek talán túl specifikusnak vélik, és így még elkérülné a figyelmüket ez a sokféle hatást magába olvasztó, de főleg a komolyzenei hagyományokból táplálkozó mű.

Azért az számomra továbbra is megkérdőjelezhetetlen tény marad, hogy különleges, picit bizar, egyúttal rendkívül mélyről fakadó végeredményt kapunk, ha a zene évszázados - mondjuk középkori - tradíciót az extrémebb metal zenék csatornáin keresztül szólatlatják meg. Ennek alátámasztásához jelenleg a Virgin Black nevet viselő, öt-fős zenekarnál nem is tudnék jobb példát említeni. Ahogy haladunk a lemez hallgatásával, egyre inkább kitárulkozik előttünk a csapat baljós, sötét árnyakkal teltített világának minden egyes szépsége. Az auszrik rengeteg elemet csempésztek művészetükbe, ám a többszörös kontrasztok ellenére sem

tűnik Elend-esen töménynek a férfi és női vokálokat egyaránt felvonultató, a modern gitárzenét a szimfonikus hangszerezéssel egyesítő muzsika. Hangsúlyos szerepet kapnak a gregorián kórusok, de a takarékosság elvét követve. Szóval minden a helyén van, kellően szellősen, és mégsem szenvedünk hiányt semmiben. Még az adelaide-i szimfonikus zenekar is el-

akkor beszűrődnek dallamos európai metalos hatások is, s amíg az első demójuk még teljesen úgy szólt, akár a Blind Guardian egyes munkái, mára közelebb kerültek az Overkill-hez, a Slayerhez, meg esetleg a Stratovariushoz. Ennek egyenes következményeként Henner hangjából eltűntek a Michael Kiske-s felhangok (bár azért a Blind Guardian-es Hansi Kürsch stílusa nyomokban továbbra is tetten érhető), illetve zeneileg is sikerül egyre távolabb kerülniük a Helloween/Gamma Ray iskolától.

Ezekkel együtt a Tommy Newton (Ark, Helloween, Ten) és Andy Sneap (Machine Head, Nevermore, Testament) szakmai irányítása mellett összerakott "Under The Cross" a Squealer eddigi legkeményebb, legthrashesebb alkotása. Rogyadozik a fogós dallamoktól, az olyan speed metalos irományoktól, mint a "Thinking Allowed!", vagy a galopposzós "Down And Out", felüti fejét a "Rules Of Life" erőelmes balladája, gregorián kórust építettek a címadó "Under The Cross"-ba, illetőleg gótikus környezetbe merészkedtek a női vokálokkal színesített "Fade Away"-jel. Ezeken már csak az afrikai etnót és az elektronikát kombináló "In Zaire" himnuszra képes túlmutatni. Kövesd a jelet!

Internetes vízkerszelkedés= http://www.afm-records.de

ismerelesszölt a kompozíciókról, ami csak megerősítést ad arról, hogy azokat kellő iskolai háttérrel rendelkező egyének szereztek. Ízlésük azért is kifogástalannak mondható, mivel a felbukkanó doom metalos részek a My Dying Bride depresszív vonásait rejtik magukban, de néhány más helyen a Diabolical Masquerade utolsó, eredetileg filmzenének szánt nagylemeze is beugrott. Továbbá a "Sombre Romantic" alapján az is lemerhető, hogy mi a különbség egy, csakis a zenére koncentráló és annak időtlen értékeit felvonultató nagyszerű kísérlet és egy Metallica-féle, adhoc módon összedobált, leginkább a pénzre utazó színháztermes buli között. A szép és őszinte zene leginkább a szívből és a lélekből jön, az semmi más áron nem kényszeríthető ki.

Ha a Therion vagy a Haggard kórusműveinél jobban el szeretnél mélyedni a klasszikusok kortárs világában, akkor az ábrándod itt és most valósággá vált.

44"27" *S.P.*

Stormwind: Reflections Massacre/MusiCDome

Alig hült még ki a nyomdafesték a svéd Stormwind első korongjának ("Stargate") újrakiadásáról született cikkemmel kapcsolatban, máris itt a folytatás a "Reflections" képeben. Emiatt nehéz helyzetben vagyok, hi-

szen a múltkor eldurrogattam az összes patronomat a csapat muzsikájával kapcsolatban, s illene valami újjal is előállni. De hát minék, ha ők maguk sem nagyon törekednek erre?

A svéd gitármágus, Thomas Wolf nevével fémjelzett ötödik Stormwind hanghordozó már egyénibb hangvételével vonul be a köztudathba, hiszen sikeresen tovább tudtak lépni

Squealer: Under The Cross AFM Records/Connected/ HMP

Még felsorolni is nehéz, hogy Mike Terrana kiknek az albumain játszott idáig: Tony MacAlpine, Yngwie Malmsteen, Artenسیون, Axel Rudi Pell, Metalium, Rage. A teljesség igénye nélkül persze, s azt se felejtjük el, hogy a Squealer 2000-es keltezésű "Made For Eternity"-je után a német banda ötödik CD-jén, az "Under The Cross"-on is az ő - technikás - dobolása hallható. Fekszik neki a stílus. Merthogy a Squealer zenei repertoárja meglehetősen széles, már csak azért is, mivel személyes kedvenceik között megtalálhatjuk a Slayert, a Testamentet, valamint a Depeche Mode-ot egyaránt. Különböző típusú muzsikák keverednek hát számaikban, hol a '80-as éveket idéző power/speed metalban merülnek el, hol beszigorítanak és thrash-es hangvételt űnek meg. Ugyan-

így az első demójuk még teljesen úgy szólt, akár a Blind Guardian egyes munkái, mára közelebb kerültek az Overkill-hez, a Slayerhez, meg esetleg a Stratovariushoz. Ennek egyenes következményeként Henner hangjából eltűntek a Michael Kiske-s felhangok (bár azért a Blind Guardian-es Hansi Kürsch stílusa nyomokban továbbra is tetten érhető), illetve zeneileg is sikerül egyre távolabb kerülniük a Helloween/Gamma Ray iskolától.

Ezekkel együtt a Tommy Newton (Ark, Helloween, Ten) és Andy Sneap (Machine Head, Nevermore, Testament) szakmai irányítása mellett összerakott "Under The Cross" a Squealer eddigi legkeményebb, legthrashesebb alkotása. Rogyadozik a fogós dallamoktól, az olyan speed metalos irományoktól, mint a "Thinking Allowed!", vagy a galopposzós "Down And Out", felüti fejét a "Rules Of Life" erőelmes balladája, gregorián kórust építettek a címadó "Under The Cross"-ba, illetőleg gótikus környezetbe merészkedtek a női vokálokkal színesített "Fade Away"-jel. Ezeken már csak az afrikai etnót és az elektronikát kombináló "In Zaire" himnuszra képes túlmutatni. Kövesd a jelet!

Internetes vízkerszelkedés= http://www.afm-records.de

ismerelesszölt a kompozíciókról, ami csak megerősítést ad arról, hogy azokat kellő iskolai háttérrel rendelkező egyének szereztek. Ízlésük azért is kifogástalannak mondható, mivel a felbukkanó doom metalos részek a My Dying Bride depresszív vonásait rejtik magukban, de néhány más helyen a Diabolical Masquerade utolsó, eredetileg filmzenének szánt nagylemeze is beugrott. Továbbá a "Sombre Romantic" alapján az is lemerhető, hogy mi a különbség egy, csakis a zenére koncentráló és annak időtlen értékeit felvonultató nagyszerű kísérlet és egy Metallica-féle, adhoc módon összedobált, leginkább a pénzre utazó színháztermes buli között. A szép és őszinte zene leginkább a szívből és a lélekből jön, az semmi más áron nem kényszeríthető ki.

Ha a Therion vagy a Haggard kórusműveinél jobban el szeretnél mélyedni a klasszikusok kortárs világában, akkor az ábrándod itt és most valósággá vált.

45"10" *Bánfalvirgázó*

45"10" *Bánfalvirgázó*

P!nk: M!ssundaztood Arista/BMG

P!nkre, a huszonkét éves tini lányra akkor figyeltek fel a legtöbben, amikor Christina Aguilera-val, Lil' Kimmel, Mya-val és Missy Elliott-tal közösen adta elő LaBelle '70-es évekbeli "Lady Marmalade"-jének feldolgozását a "Moulin Rouge" filmzenealbumon.

Közben 2000-es bemutatkozó albuma ("Can't Take Me Home") dupla platina lett, és három Top 40-es (közülük kettő Top 10-es) slágert termelt ki. Azóta mindenki tudja, hogy P!nk kislányként gospelt énekelt fekete-között egy templomban, majd egy punk banda élére állt, ugyanakkor háttérvokálózott egy Scratch N' Smoove nevű rap csapatban.

A szólópályára lépett leányzó mindig is Janis Joplint, Jimi Hendrix-et, Billy Joelt, Guns N' Rosest, Green Day-t és 2Pac-et hallgatott, s ennek hatására második albumán, a "M!ssundaztood"-on is ugyanazt az R&B inspirálta popzenét töltöcsölja, amit első CD-jén produkált. Egy fiatal, ambiciózus lány, aki nem fél kifejezni önmagát. Olyan sok hitét veszített fiatal van, ő pedig egy közülük. "Remélem, hogy ez az album sokkolni fogja azokat, akik tudják, hogy ki vagyok" - nyilatkozta, s ennek érdekében mindent elkövetett. A "M!ssundaztood"-on a zenei élet egy új hangja hallható, egy tehetséges énekes/dalszerző, aki ráadásul még a rockosabb közegben is otthonosan mozog. Nem véletlenül: új szerzőtársa Linda Perry az egykori 4 Non Blondesből, P!nk egyik legnagyobb példaképe. Állítólag leültek Perry Los Angeles-i otthonának padlóján, és percek alatt megírták az Alannah Myles kesergős stílusára emlékeztető "Eventually"-t. Linda az album hét további nótájában működött közre társszerzőként, köztük a slágeres "Get The Party Started"-ben (gyorsan fel is kúszott a Billboard Hot 100-as kislemez listájára), valamint duettre ragadtatta magát felfedezettjével a meláibusabb "Lonely Girl"-ben. Azonban nem ő az egyetlen. A soulos "Misery"-ben Steven Tylerrel (Aerosmith) fakad dalra, a gitárszólókért pedig Richie Sambora (Bon Jovi) felel.

Az énekstílusa alapján különböző R&B hercegnőkhöz hasonlított P!nk mindezek tetejébe további társszerzőket/producereket is maga köré gyűjtött: Scoff Storch-ot (The Roots, Dr. Dre), Dallas Austint (TLC, Madonna), illetőleg Damon Elliottot (Bone Thugs N Harmony). Így fordulhat elő, hogy keverve az R&B-t, a bluesos rockot, a popot, és nem utolsó sorban a dance-es ütemeket, elélnk tárja a szívszorító "Dear Diary"-t és a hiphoposabb "Family Portrait"-ot, a "Don't Let Me Get Me" rockos himnuszáról nem is szólva. Máris rózsaszinben látom a világot. Internetes rózsaszín kutyaharapás= http://www.pinkspage.com

59"03" *Bánfalviffű*

59"03" *Bánfalviffű*

T!amat: Judas Christ Century Media/MusiCDome

A sorrendben hetedik T!amat nagylemez nyitódala teljesen úgy indul, mint a "Wildhoney" Whatever That Hurts-e, ami jelez egyfajta - ha nem is egyértelműen stílusbeli - visszafordulást a "Skeleton Skeleton" némileg élettelenre sikeredett dalai után. Johan Edlundot hál! Istennek ismét megszállta a nótáíráis ihlete, legalábbis a lemez nagyszerű pillanataiból és hangulatilag hullámzó számaiból azt szűrtem le, hogy a kopasz zseni hasonlóan nagy alkotókedvvel csinálta meg az új lemezt, mint a

"Wildhoney" idején. Talán csak nem annyira elvárázsolgt, hiszen a "Judas Christ" sokkal inkább a földön két lábbal álló, egyben a felszabadultság érzését sugalló anyag.

Egyébként Edlund sokat hangoztatott lelki fejlődéséről egyértelmű prognóztist állítanak fel lemezei. A tudattalanabb, drogosabb állapotból a "Skeleton Skeleton" a depressziós kijózanodás útját járta, az aktuális anyag pedig emberünk magára találásának a tükre. Ez a "talpraállás" együtt járt egy olyan pozitív szemléletnek a megtalálásával, ami korábban nem volt jellemző sem órá, sem a munkáira. Ezt a változást úgy magyarázza, hogy a világban szinte minden nap borzalmas dolgok történnek, az emberek maradék életkedvét pedig miért pont ő vegye el a zenéjével. Ezek után már az sem meglepetés, hogy megszületett a zenekar első, nyíltan szerelmes témájú dala, a Vote For Love.

Az a legszebb az egészben, hogy a T!amat ügyis T!amat maradt, hogy már nem az elmulásról, vagy halálról, hanem pont az ellenkezőjéről énekel. Ez egyértelműen Edlund tehetségét dicséri, hogy egymással ellentétes témákról is ennyire hitelesen tűnnek a megnyilvánulásai. Természetesen nem önélelten vídám a lemez hangulata, mert ez a picikétt melankolikussabb, sötétebb tonus eleve ott lapang elundhang-

(Symphony X), Floor Jansen-t (After Forever), Robert Soeterboek-et (The Ayreon, Van Ee) és nagy meglepetésként Dave Brock-ot (Hawkwind). Ennek megfelelően olyan "danolászás" folyik itt kérem szépen, hogy az embernek lecsik az álla. Mindehhez nagyon kellemes metal muzsika társul, amely olyan hangszerezéssel van felturbózva, hogy csak pislog a hallgató. Dög gitárok, tökéletes hangzású dob, Hammond-orgona, analóg szintik, mellotron, és még sorolhatnám. A zenei részeket lényegében Arjen egymaga játszotta fel, ám egy-egy szóló vagy betét kedvéért többek között olyan vendégeket is meghívtot, mint Jens Johansson (Stratovarius, ex-Yngwie Malmsteen és Dio) vagy Gary Wehrkamp a Shadow Gallery-ből...

Amellett, hogy hihetetlen sodrása van az egész anyagnak, mégis szellősen szólalnak meg a dalok. És itt elérkeztünk a lényeghez, mert az előbb említettek semmit nem érnének, ha maguk a szerzemények nem lennének olyanok, amilyenek. Abszolút tarol a negyediként elhangzó, Songs Of The Ocean, melyben a női kórusok tökéletes egységet képeznek a férfiakéval, a szólóékkal való váltakozásuk, valamint a dob-basszus és a gitárok együttjátszása, ill. kiállásaik az állandó fokozás, csúcspontok tömkelegének érzetét keltik a hallgatóban, majd mindig jön a visszafogás, kivárás, de csak azért, hogy minden előről lehessen kezdeni. Lényegében a tíz tétel bármelyikéről írhatnék részletesen, hisz' mindnek megvan a maga egyénisége, ám még-

is megbonthathatlan egységet képeznek. A forgalomba kerülő anyag két CD-t tartalmaz, a promó változatban sajnos csak az első található meg. Ennyi azonban kiderül az igényes borítón és a füzetben található bőséges információból, hogy a második korongon számos csemege található, egy Hawkwind "egyveleg", Bowie-tól a Space Oddity, az első lemezt záró, kilencperces Starchild remixe, plusz a Spaced Out c. dal kétféle változata, valamint az Inseparable Enemies.

még nem szoltunk David Hungate-ról, a Toto legendás basszusgitárosáról (a csapat valamenyi '80-as évekbeli sikerében benne volt a kezét!), illetőleg Jimmy Nicholsról (ő Peterik "World Stage" szólóalbumán alakított nagyot), és a Jeff Porcaro stílusában játszó dobosról, Shannon Forestről. Ugye, hogy nem is kellene többet írni erről a CD-ről! Azonban itt vannak még a Nashville-i Sound Kitchen stúdióban - tizenhárom hónap alatt

úgy érzem, hogy a T!amat egyetlen emberről szól, aki egy lazább hangvétélű lemezen is képes átadni a bölcsességet, és a hallgatóját valahol mélyen legbelül megérinteni.

52"45" *Simkó*

52"45" *Simkó*

Mecca: Mecca Frontiers/HMP

Korán megtanítottak rá, hogy nem tanácsos összekeverni a lemezrecenziót egy zenekari ismertetővel, a Mecca szennzációs all-star projektje esetében mégsem úszhatjuk meg történelemóra nélkül. Ezek a zenészek ugyanis történelmet írtak már előzőleg, külön-külön is. A projekt kiötlője, a chicagói énekes/dalszerző Joe Vana éppúgy, mint gitártanára, Mike Aquino (World Stage, Daniel Grove Band), vagy a Survivor-os Jim Peterik (itt főleg a produkciót irányította, valamint néhány szám társszerzőjeként jeleskedett), meg a keményebb dalokban éneklő Fergie Frederiksen (ex-Toto, -LeRoux). És akkor

Arjen Anthony Lucassen's Star One: Space Metal InsideOut/SPV/Record Express

Az ember igyekszik érzékesí sorban írni a beérkező albumokról. Most felrúgtam ezt a szabályt, és előre engedtem a holland Arjen Lucassen projektjének anyagát, mivel olyan lemezt tett le az asztalra, amelyik szinte azonnal felhívja magára a figyelmet, és önmagát tolja előtérbe.

Hősünk a '80-es évek elején indult Vengeance zenekar húnyűvőjeként lehet ismerős egyeseknek, a huszas éveiket taposóknak viszont inkább a The Ayreon ugrik be azonnal. Lesznek olyanok is, akik számtalan projektjének valamelyikével találkoztak a közelmúltban, esetleg Ian Parry, Lana Lane vagy Noland & Wakeman albumain játszó vendégmuzsikusok egyikeként azonosítja be a nevét. Az "Úrmetal" megvalósításához számos, kiváló adottságokkal rendelkező társat keresett, az énekesek között megtaláljuk Dan Swanő-t (ex-Edge Of Sanity, Nightingale), Damian Wilson-t (ex-Threshold, The Ayreon stb.), Sir Russell Allen-t (Symphony X), Floor Jansen-t (After Forever), Robert Soeterboek-et (The Ayreon, Van Ee) és nagy meglepetésként Dave Brock-ot (Hawkwind). Ennek megfelelően olyan "danolászás" folyik itt kérem szépen, hogy az embernek lecsik az álla. Mindehhez nagyon kellemes metal muzsika társul, amely olyan hangszerezéssel van felturbózva, hogy csak pislog a hallgató. Dög gitárok, tökéletes hangzású dob, Hammond-orgona, analóg szintik, mellotron, és még sorolhatnám. A zenei részeket lényegében Arjen egymaga játszotta fel, ám egy-egy szóló vagy betét kedvéért többek között olyan vendégeket is meghívtot, mint Jens Johansson (Stratovarius, ex-Yngwie Malmsteen és Dio) vagy Gary Wehrkamp a Shadow Gallery-ből...

Amellett, hogy hihetetlen sodrása van az egész anyagnak, mégis szellősen szólalnak meg a dalok. És itt elérkeztünk a lényeghez, mert az előbb említettek semmit nem érnének, ha maguk a szerzemények nem lennének olyanok, amilyenek. Abszolút tarol a negyediként elhangzó, Songs Of The Ocean, melyben a női kórusok tökéletes egységet képeznek a férfiakéval, a szólóékkal való váltakozásuk, valamint a dob-basszus és a gitárok együttjátszása, ill. kiállásaik az állandó fokozás, csúcspontok tömkelegének érzetét keltik a hallgatóban, majd mindig jön a visszafogás, kivárás, de csak azért, hogy minden előről lehessen kezdeni. Lényegében a tíz tétel bármelyikéről írhatnék részletesen, hisz' mindnek megvan a maga egyénisége, ám még-

is megbonthathatlan egységet képeznek. A forgalomba kerülő anyag két CD-t tartalmaz, a promó változatban sajnos csak az első található meg. Ennyi azonban kiderül az igényes borítón és a füzetben található bőséges információból, hogy a második korongon számos csemege található, egy Hawkwind "egyveleg", Bowie-tól a Space Oddity, az első lemezt záró, kilencperces Starchild remixe, plusz a Spaced Out c. dal kétféle változata, valamint az Inseparable Enemies.

még nem szoltunk David Hungate-ról, a Toto legendás basszusgitárosáról (a csapat valamenyi '80-as évekbeli sikerében benne volt a kezét!), illetőleg Jimmy Nicholsról (ő Peterik "World Stage" szólóalbumán alakított nagyot), és a Jeff Porcaro stílusában játszó dobosról, Shannon Forestről. Ugye, hogy nem is kellene többet írni erről a CD-ről! Azonban itt vannak még a Nashville-i Sound Kitchen stúdióban - tizenhárom hónap alatt

- rögzített szerzemények, amelyek tele vannak Survivor-ös, Toto-s, s nem utolsó sorban Mr. Mister-es vibrálásokkal. A "Leginkább Toto-s Dal" kategóriában a dobogó három fokára az albumot záró "Falling Down", a hangulatos "Silence Of The Heart", meg a "You Still Shock Me" léphetnének fel, de nincs sok értelme elidőzni ezeken a hasonlóságokon. Elég csak annyiról tudomást venni, hogy kellemes, enyhén west-coastos amerikai hard rockjuk önmagáért beszél. Igaz ez olyan nótáikra, mint a mély, személyes érzéseket közvetítő "Close That Gap" balladája, a '70-es éveket idéző, remek refrénű "Velocityt" (ezt Jim Peterik egykori Survivor-ös kollégájával, Frankie Sullivannel írta), vagy akár a középtempós "Without You" (ennek a negyvenöt perc alatt született tételnek az első versszakát és kórusát Vana fia iskolai magnóján örökölte meg először). Ennyit előzetesen, a többi különlegességet fedezze fel ki-ki maga. Internetes Mekkázás= http://www.frontiers.it

48"00" *Bánfalvilágraszólo*

48"00" *Bánfalvilágraszólo*

Domine: Stormbringer Ruler (The Legend Of The Power

Sok huzavona, és halasztás után megjelent a Down második nagylemeze. Mindez hét évvel a bemutatkozó, NOLA című anyagot követően. Korábban Kirk Windstein azt nyilatkozta, hogy "2000-ben összeütjük, és kiadjuk". Ez ugyan akkor nem történt meg, de nem baj. Valamivel később, tavaly novemberben, egy hónapra Phil Anselmo farmjára "költözött" Kirk, Jimmy Bower dobos, Pepper Keenan gitáros és Rex Brown (Pantera) bőgós és az istállóban (!!) komoly köntösbe rázta az évek óta meglévő témákat. Mint látható, az összeállításban megtört a jég, hiszen a négy New Orleans-i fickó mellett egy Texas-i - Rex - került. Érkezésével sem változott stílusuk, maradt a jó öreg Black Sabbath stílus teremtő hagyományaira/izeire építőkező, szakállas rock.

És most a tizenkét centiméter átmérőjű korongba présélt zenéről. Azzal kezdeném, hogy a megjelenés előtt - a debüt NOLA sűrű riff záporából kiindulva - két hétig kalória-bombákat ettem, hogy bírjam a "kiképzést". De mindhiába. Legalábbis eleinte, azt hittem. A "II" kissé túlméretezett, nehezen emészthető, sok nekifutást igénylő, mindazonáltal elegáns, ezerszínű rocklemez.

58"10" *Greg*

58"10" *Greg*

Down: II - A Bustle In Your Hedgerow Elektra/Warner

Sok huzavona, és halasztás után megjelent a Down második nagylemeze. Mindez hét évvel a bemutatkozó, NOLA című anyagot követően. Korábban Kirk Windstein azt nyilatkozta, hogy "2000-ben összeütjük, és kiadjuk". Ez ugyan akkor nem történt meg, de nem baj. Valamivel később, tavaly novemberben, egy hónapra Phil Anselmo farmjára "költözött" Kirk, Jimmy Bower dobos, Pepper Keenan gitáros és Rex Brown (Pantera) bőgós és az istállóban (!!) komoly köntösbe rázta az évek óta meglévő témákat. Mint látható, az összeállításban megtört a jég, hiszen a négy New Orleans-i fickó mellett egy Texas-i - Rex - került. Érkezésével sem változott stílusuk, maradt a jó öreg Black Sabbath stílus teremtő hagyományaira/izeire építőkező, szakállas rock.

És most a tizenkét centiméter átmérőjű korongba présélt zenéről. Azzal kezdeném, hogy a megjelenés előtt - a debüt NOLA sűrű riff záporából kiindulva - két hétig kalória-bombákat ettem, hogy bírjam a "kiképzést". De mindhiába. Legalábbis eleinte, azt hittem. A "II" kissé túlméretezett, nehezen emészthető, sok nekifutást igénylő, mindazonáltal elegáns, ezerszínű rocklemez.

Ugyanakkor nem tartalmaz, annyi depresszív doom hangulatot, mint az első. A nyitó, menetelős Lysergik Funeral Procession felhangzásakor íróasztalom egy betonkereszt talapatzává változott. A fenyegetően induló pompás akkord-bontások középéresszel megáldott There's Something On My Side után megszólaló, hevesen döngölő That Man Follows Hell-t követően sikerült kibogozni a monitoromat a zenére nőtt moha alól. A laza blues-os, Hammond orgonás Stained Glass Cross kissé furán hat, kilóg a képből; az ötletgazda - nyilván - a Clearlight-ban hasonló muzsikát pattintó Jimmy Bower lehetett, akárcsak a rövidke, elszállós Doobinterlude (találó cím), vagy a törzsi doborgiát tartalmazó Flambeaux esetében. A fogós dallammal és a káprázatos szó-lóval felvertezett, mesteri Ghost Along The Mississippi a mű csúcsa - ezt nehéz lesz a későbbiekben "tűfeljeli- niük" -, a nyersen zakatoló Dog Tired és (a) The Seed bivalyerejű, izmos riffjei hallatán a Zakk Wylde rajongóknak is összefut a nyál a szájukban. A kellemes bőgőfutamokkal induló, majd szívbemarkolóan monumentálissá váló Lies, I Don't... nem rossz dal, csak hát kiszámítható és sablonos, ugyanis ilyeneket a korábbi C.O.C. albumokon (konkrétan Echoes In The Well a Blindon; Pearls Before Swine a Deliveranceon; Redemption City a Wisebloodon) lehetett felfedezni; Paprika Keenan jellegzetes megoldásai kilométerekről felismerhetők. Ha bírjuk erővel, és a nyakunk sem fáradt el, jót bangerelhetünk a vaskos New Orleans Is A Dying Whore-ra és a Beatifully Depressed-re, pihentetőként a lírikus Sabbath balladákra emlékeztető Where I'm Going vagy a záró Landing On The Mountains Of Meggido hat.

A hibái ellenére a II olyan mágikus, és magával ragadó alkotás, akár egy - New Orleans-i - voodoo pap szertatása.

66'04" *-norbitam*

Fandango: Slipstreaming - Future Times

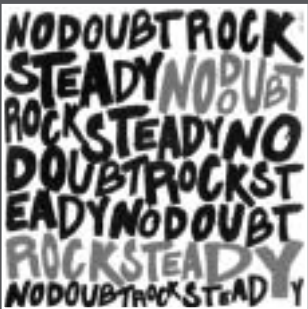
Angel Air Records/Stereo Kft.

Méltánytalanul elfeledett zenekar és két lemeze, amelyek eredetileg 1979-ben és 1980-ban láttak napvilágot. A négyesfogatból csupán a basszusos neve ragadt meg a köztudatban, persze nem a Fandango miatt.

Nick Simper ugyanis a Deep Purple alapító tagjaként annak első három albumán hallható, jellegzetes játéka persze itt is visszaköszön. Szerzőként sajnos nem annyira profi, és bár kellemes - főleg a Future Times - albumokról lőn szó, a fő baj másutt keresendő. Az énekes teljesen jellegtelen hangja miatt főleg az a stílus dominál, amely

No Doubt: Rock Steady

Interscope/Universal

Ocasetek (Weezer), Sly & Robbie reggae-s drum and bass duóját, a dancehall/reggae-ben jártas Steely & Clevie-t (Shabba Ranks, Maxi Priest), a The Neptunes hip-hop producereit (Mystikal, Jay-Z), valamint a hasonló közegben tevékenykedő Timbalandet (Missy Elliot), s ez még csak az érme egyik fele volt. Mert bár a számok nagy részét az együttes háromnegyede szerezte, ezen a téren is alkalmaztak néhány bedolgozót, például Dave Stewartot a The Eurythmics-ból.

Ezzel a "Rock Steady" egyértelműen a No Doubt legkönnyebben megközelíthető albuma lett, amely olyan új területek felé kacsintgat, mint a dancehall, a triphop, a hip-hop, meg a house. Stilisztikailag jellegzetesen No Doubt-os a hangzás, ami annyit jelent, hogy továbbra is a ska-s, punkos, popos, funkos, new wave-es és rockos dolgok mosódnak egybe, vibráló, dallamos rockzenét kapunk Stefáni selymes, fondorlatos énekdallamaival. Vagyis nem állíthatunk mást, csakis azt, hogy a "Rock Steady" egy tökéletesen kevert, megírt és producelt lemez, ami sikeresen egyesíti a ska-popot, a new wave-et, valamint a dancehall-t anélkül, hogy kaotikába fulladna.

Akár úgy is fogalmazhatnánk, hogy a No Doubt a pillanat zenekara, az egész anyag csak a jókedvről, a táncról szól, meg arról, hogy - velük együtt - jól érezzük magunkat. Mindennek tudatában már aligha ér váratlanul a reggae-s érzetű "Underneath It All", a funky-s "Detective", vagy a slágervárományos "Running" balladája. Ugyanígy potenciális kislemez válhatna az egyszerű "In My Head"-ből, illetőleg a "Hella Good"-ból is. Utóbbi tétel amúgy a CD egyik gyöngyszeme, van benne Kraftwerk-es inspiráció, talán még a korai Madonnával is párhuzamba állítható, de leginkább Jamiroquai-os. Ehhez képest a "Don't Let Me Down" úgy kezdődik akár egy Cars klasszikus (a producerének nem véletlenül választották Ocasettel), és simán repít vissza cirka 1981-be, akárcsak a "Hey Baby" '80-as évekbeli szintetizátor soundjával. Repüljünk együtt!

tipi- kusan a m e z t Free-é, pontosabban a szólógitáros vibrátója, hangszíne következtében még inkább Paul Kossoff utánérzést kelt az emberben. Előfordulnak Grand Funk-os elemek, Ritchie Blackmore szösszenetek, a címadó Slipstreaming pedig egy erőtelenebb Highway Star képében jelenik meg. A Future Times lényegesen érettebb azzal a különbséggel, hogy korát megelőzőre napjaink Paul Rodger szólólemezeire üt, ami időnként Nazareth jelleget ölt. És ami a legmegdöbbentőbb, az énekes a hangszínt váltott és az évekip istenített Mr.Big féle műfajt vetítette előre, nem egy nóta nyugodtan befért volna annak műsorába is. Ehelyett a teljes enyészetet jutott nekik osztályrészul. A roppant informatív füzetmeléklet szerint az új hullám dühöngése idején eleve esélytelenül, indultak és ebben van némi igazság. Gyűjtőknek ajánlott, de összességében a "semlegeseeknek" sem okoz csalódást, főleg bőgósok és gitárosok figyelmébe ajánlható.

53'36" és **46'22"** *Captain Cook*

Best Of Volt Fesztivál

Sziget Kulturális Szervezőiroda/VOLT Rec.

Az úgy "vót", hogy az irodánál kitalálták: ha már a Pepsi Szigetnek "vót", legyen a Volt Fesztiválnak is saját válogatás CD-je. Elvégre reklámfogásnak sem utolsó a júliusi - ke-

reken tizedik - rendezvény beharangozására. És özőnlöttek az együttesek/előadók, összegyűltek egy híján húszan, így a "Best Of Volt Fesztivál" hanghordozón is kikerekedett. Tök jó, hogy van! Érdekesebb lehetett volna a kezdeményezés, ha esetleg Volt-os koncert-felvételekkel pákolják tele a le-

jelen van Sub Bass Monster, a csúnya Ganxsta Zolee bácsi, illetőleg DJ. Tomekk, az elektronikus műfajból pedig "v-tech" lett volna lehagyni az Anima Sound Systemet, a Colorstart, ahogy az Amorf Ördögöket is. Együtt van tehát a brigád, már csak egy jó élő buli hiányzik!

75'22" *Bánfalvi*sszaszámoló

Ministry: Sphinctour

Sanctuary/Gong Express

Mivel a Ministry-ről van szó, időhúzásért nincs szívűvű nekik tizenegyet adni. (Bár ez a CD tízes!) Pedig hiába is szépítjük a dolgokat, az indusztriális rockzene chicagói úttörői az elmúlt három évben nem tettek mást. Először kihozták a "Greatest Fits" válogatásalbumukat, most meg ennek - egyfajta - élő kivonatával jelentkeztek, amin ugyancsak közönségkedvenc darabjaik sorakoznak.

Persze azért elhagyhatjuk a rosszmaájúskodást, mert minimális (három dal) a két hanghordozó közötti átfedés. Mindez annak tudható be, hogy Alien Jourgensenék koncertprogramjukat főleg legutóbbi három lemezükre építik, és csak olykor-olykor porolnak le egy-egy matuzsálemi darabot. Váltogatni azonban tudnak, hiszen szinte az elejétől a végéig a legutósebb nótáikat szedték össze. Az ember nem is gondolná, hogy ekkorát ütnek előben ezek a számok. Azért a húzós, agresszív "Just One Fix"-ről, a gonosz "Crumbs"-ról, meg a kántálós, samplerezett betéttel megtámogatott durva "Psalm 69"-ről feltételeztük, de hogy a monoton "Reload" ennyire támadó is tud lenni, vagy a lassan hömpölygő, elborult "Filth Pig" ilyen hatásos koncerteken, azt már nem. A Ministry viszont nem hagyja ennyiben, folyamatosan adagolják újabbnál-újabb rideg irományaikat: a háborús szíréna zajától hangos, zaklatott "N.W.O."-t, a punkos lendületű "Hero"-t (még Marilyn Mansonnak is érdemére válna!), a gyári gépek hangmintáitól hemzsegó "Thieves"-t, s nem utolsó sorban a depresszív "Scarecrow"-t. Azaz bódító, kábító, egyszerűsmind provokáló is a "Sphinctour" tartalma sötét dalokkal egymás hegyén és hátán. Csúcs!

61'18" *Bánfalvi*ndusztriális

Heaven Street Seven: Kisfilmek a nagyvilágból

Magneoton/Warner

Biztosan vannak még, akik emlékeznek a "Kisfilmek a nagyvilágból"-ra. Erre a klasszikus, tudományos, ismeretterjesztő sorozatra a tévéből, abból az időből, amikor még hétfőn adásszünet volt, és Kudlik Juli Deltá-

ja számított a legizgalmasabb műsornak. Szóval találó a cím, mert a Heaven Street Seven legújabb albuma "tudományosabb" (na nem matekosabb!) elődjeinél, egy kicsit mélyebben boncolgatja a dolgokat. Emiatt első hallgatáskor csak húztam a számat, ke-restem azokat a slágereket, bugyután vidám témákat, amikre a "Cukor"-ral rászoktattak (azóta nyomom is vénásan az inzulinhegyeket), de mindhiába. Többszöri nekifutás és barátkozás után kezdem érezni a "Kisfilmek..." lényegét, vagyis azt, hogy őszintéb-

bek a szerzemények, körülbelül úgy, mint a "Tick Tock No Fear"-nél, csak pluszban még megbújtik rajta a többéves tapasztalat, a komoly szándék is. Meg ugye sokat fejlődött a világ azóta, s a csapat tartja a lépést a mai elvárásokkal, még ha nem is annyira felütnően. Mindenesetre az elektronika sokkal szervesebben épül már be ezekbe a pop és a brit gitárock élén egyensúlyozó dalokba. Még mindig ott tartok, hogy próbálom megvédeni a Hevenyt, pedig ez rossz reakció. Elég csak átadnunk magunkat a tizenhárom tétel hangulatának, és kész. Majd rájövünk arra magunktól is, hogy a társaság végre felnőtt zeneileg, s ezek a többnyire keserédes dallamok, komor kisugárzások csak a Heavenre jellemzőek. Attól függetlenül is, hogy "A mélység titká"-nak elektronikus alapjai kísértetiesen emlékeztetnek a Depeche Mode "I Feel You"-jára. Meg szinte teljesen eltűntek a Shadows-os gitártémák, az azzal járó egzotikum, ám csak szinte, mert azért ebből a fajta ömlesztésből van itt egy - vonós hangmintákkal színesített - "Ijeszt'getni engemet". A másik ilyen "nyilván-lági kirándulás" a francia szanzonok stílusában íródott "Dél-Amerika", úgy a "Ne nézzén úgy rám..." felől.

A kisfilmek (értsd ezalatt az album számait) pedig csak jönnek, egyből eltalál a slágere-sen szomorkás "Jól van", a lendületesebb "Ha ez a Rock&Roll" vagy az "Ezután" (a szanonnál a Másfél Lukács Leventéje!), és meg újra kezdek sorozatfűggővé válni. Most is csak ülök, nézek ki a fejemből és mesélek. Internetes filmezés= <http://www.hs7.hu>

57'05" *Bánfalvi*világi

Nazareth: Homecoming

Eagle Rec./BMG

A zenekar dobosának, Darrell Sweet-nek '99-es váratlan tragikus halála után is sikerült felállnia a skót legendának, és ezúttal egy élő albummal jelentkeznek. Talán ezzel akarják tudomásunkra adni, hogy történnék akármí, köszönik, jól vannak, mennek tovább. Vélhetően Darrell is így akarná.

Legutóbb '81-ben jelent meg hivatalos koncertlemezüik, gondolom, sokan emlékeznek a fantasztikus hangulatú 'Snaz' albumra. Tényleg itt volt az ideje egy újabbnak, az elmúlt bő húsz esztendő egyfajta áttekintése-

ként. Ez alatt az idő alatt az eredeti tagságból már csak a hihetetlen érces hanggal megáldott énekes, Dan McCafferty, valamint Pete Agnew basszusgitáros maradt a Nazareth kötelékében. A dobos posztjára Pete harmincegy éves fia, Lee Agnew került, aki egykoron elődje dobtechnikusaként vett részt apja zenekarának munkájában, az új gitáros Lee korábbi zenésztársa a '64-es születésű Jimmy Murrison lett, a billentyűket pedig Ronny Leahy nyomkodja. Ahogy a címből is kiderül, hazatért a Nazareth, ugyanis ezt a koncertet a Glasgow-i Garage nevű, hatszáz fő befogadására képes klubban - ahol "gyerekkorukban" sokszor léptek fel, és amit akkoriban még Electric Garden néven jegyezték - adták. Tehát ezen a felvételen egy fellépés anyaga hallható, szemben a több buli esszenciáját tartalmazó 'Snaz'-zal, és ezúttal DVD is napvilágot lát ugyanerről a koncertről. A '98-as Boogaloo album nyitó dalával, a "When The Light Comes Down"-nal nyitnak, majd sorra jönnek a régi nagy slágerek. A "Broken Down Angel"-ben olyan közönség-énekeltetés hallható, hogy borsószik az ember háta. Igazából nem is kell noszogatni a nagyérdeműt, maguktól is nyomják teli to-

rokból a refrént (is).

Hangzásban egyszerűsége törekedtek, és jól tettek, mert mindegyik szerzemény önmagáért beszél. A muzsikuskok nagyon együtt vannak, az "öregek" már nem akarják megváltani a világot, inkább érett zenészként a maximumot próbálják nyújtani, a "fiatalok" pedig felnőttek ehhez az egyáltalán nem kis feladathoz.

Összesen tizenhat tétel kapott helyet ezen a korongon, mely minden pillanatában veretes hard rock muzsikát hordoz, annak a semmihez sem hasonlítható sodrásával, erejével, nyersességével, érzékenységével és gondolatiságával.

72'02" *Deni*

Jerry Cantrell: Degradation Trip

Roadrunner/Record Express

Jerry Cantrell, a hivatalosan soha fel nem oszlott Alice In Chains gitárosa az utóbbi négy évben szólópályáját egyengeti, s a "Degradation Trip"-et első szólóalbumának, az 1998-as "Boggy Depot"-nak turnéja után írta meg négy hónap alatt. Producernek először a Chainsszel is dolgozott Dave Jerdent szemelte ki, de mivel nem találtakat elképzeléseik, Cantrell úgy döntött, hogy maga produceli a lemezt barátjával, Jeff Tomei hangmérnökkel. Valamint kísérei ezúttal Ozzy Osbourne jelenlegi fizetett zenészei: Robert Trujillo basszusgitáros (ex-Suicidal Tendencies) illetve Mike Bordin dobos (ex-Faith No More). Egy ilyen összeállítású vállalkozás "kezei" közül egyszerűen nem kerülhet ki gyenge munka.

A dalszerző eredeti szándékai szerint duplának tervezett album huszonöt szerzeménye közül tizennégynek szorítottak helyet ezen az alkotáson, mely szerencsére egy az egyben az Alice In Chains korábbi műveinek hagyatékát tartja életben, akár rockosabb, akár - a "Jar Of Flies" EP-jükkel fémjelzett - akusztikus oldalukat nézzük. Ennek megfelelően a sivár, sötét és egy gyónással felérő album tele van rothadó melábuával és titkozatossággal, valamint magasban szárnyaló harmóniákkal. Mindezekkel együtt is közvetlen modorú, s egyszerre követel részt magának a metalból, a grunge-ból, az alternatív- és a klasszikus oldalból. Jerry tehát újra a zene árnyékos oldalát demonstrálja, a végeredmény pokolian sötét, s mivel nem egy szépséges kalandozás képét tárja elénk, gyakran kísérti alkotóját és a hallgatót egyaránt.

A csodálatos hangi adottságokkal is rendelkező Mr. Cantrell mentális és zenei ördögüzése ölt testet a "Degradation Trip"-en, következképpen itt van a kedves, kérososan altató, "Gone" bluesos felhangjaival, a szövegében illetőleg zenéjében is komor, már-már gyászos "Psychotic Break", meg az egyaránt csípős, bánatos és erőteljes "Solitude", melynek egyik sora szolgál a lemez címéül. Emellett elkápráztat a CD első kislemeze, a dallamos, mégis ultrasyűos "Anger Rising", ami akusztikus kezdése ellenére jó kis húzós, riff-rockos nótává transzformálódik, és a kórusát sem lehet egykönnyen kitörölni a fejünkből. S ugyan sokkal sötétebb és brutálisabb ez a lemez elődjénél, a gyakorta fanyar, savanyú és szakaszitikus énekes/dalszerző/gitáros többször is megcsillantja lágyabb oldalát. Ezeknek a kivételes eseteknek egyike a romantikus "She Was My Girl", továbbá a felejthetetlen refrénnű, szomorkásan sóvárgó, vággyal telített "Angel Eyes", míg az akusztikus "Give It A Name"-ben egy sokkal country-sabb, vidékies hangulatvilág fut át. Egysszóval Jerry munkája még mindig hátborzongató. Internetes kirándulás= <http://www.jerrycantrell.com>

72'24" *Bánfalvi*madó

46'35" *Szakács*

Krokus: The Collection

Connoisseur/Stereo Kft.

Ez a svájci zenekar csak akkor indulhatott volna nagyobb eséllyel az élet országútján, ha az AC/Dc már Bon Scott halála előtt eltávozik boldog vadászmezőkre. Mivel ez nem következett be a hegyek országának delegációja csak átmeneti sikereket érhetett el, mégha a Van Halen társaságában (Texas Jam in Dallas) 75.000 lelkes rajongó előtt is mutatkozhatott és a Headhunter albumból több mint egymilliót adtak el. Történetüknek az angol/ausztrál példaképekhez való öröletes hasonlóság a tragédiája. Noha olyan későbbi megasztárok fordultak meg előzenekarként a Krokus előtt mint a Metallica, Gary Moore, Michael Bolton, a kezdők lassan-lassan lekörözték őket. Ez az összeállítás jól mutatja a csapat negyedszázados pályafutásának lényegét. Nyers, erőszakos, kompromisszumoktól mentes zene, az egyszerű riffek világa. Még annyit hozzá-

Lemez

tennénk, hogy az egyik legelső nyugati hard

rock társulat volt, amelyik Magyarországon is megfordult. Erdemes kissé belebonyolódni ebbe a 14 felvételbe, már csak azért is, hogy felelevenítsünk valamit egy markáns, ám sajnálatos módon érzelmentes irányzatból.

65'25" *Szaki*

John Paul Jones: The Thunderthief

Discipline/Stereo Kft.

Az egykori Zeppelin billentyűs, bögös mindig tartogat meglepetéseket. Legutóbb - bő két éve - egy kimondottan basszus improvizációra épülő albummal jelentkezett, ezúttal merőben mást húzott elő a tarsolyából. Ahány szerzemény, annyi féle jelleg. Többnyire ugyan meghatározó a Zeppelin utánérzet, ám időnként úgy szól - Daphne - mintha Tori Amos zongorajátékával és harmóniavilágával találkozna. Másutt - Angry Angry - úgy kergeti örületbe a hallgatót az eksztatikus basszus, gitár és dob, hogy David Bowie sikoltozásait is oda tudja képzelni. Az Ice Fishing At Night zongora alapú - énekkel bővített - dallama a korai King Crimson időkbe torkollik és talán az sem véletlen, hogy a nyitó tételben Robert Fripp szólózik. És ez még nem minden. A Down To The River To Pray lényegében óda a mandolinhoz, ám a Shibuya Bop keleties hangulata-ba beledörren egy Emerson szerű Hammond impró (Tarkus után szabadon). Megint másutt szinte az avantgárd kaotikus-sága bukkan fel, míg a CD záró Freedom Song mindössze egyetlen, talán ukelele kísérettel előadott ír (nép)dal. De hogy végül is minden egy kézben fut össze, az kiderül a alábbiakból: a dobok és egy-egy gitárszó-ló-lá, na meg két Chapman stickkel művelt nóta kivételével minden híros és billentyűs hangszert, sőt hangszá-lakat is Jones mester idomsít. Szenczációs, eklektikus lemez, amelynek háromnegyed órája úgy rohan el, mint a semmi.

46'35" *Szakács*

Patti Smith: Land (1975-2002)

BMG

Talán megbocsátja nekem Smith kisaszony, hogy nem a 'szépségével' foglalkozom mint ahogyan az a hölgyek esetében illik. Erről ugyanis aligha beszélhetünk. Ugyanakkor, ha a férfiember hallgatja, valami elementáris erejű szexualitás árad a dalai-ból és hangjából. Ha ehhez hozzávesszük, hogy sosem készült zenészeknek, énekesnek, csupán költőként írogatta jobbnál jobb verseit. Történt ez akkortájt, amikor a punk gagyisága és a tehetségtelen, pusztán külső-

ségekre alapozó zenészek özönlötték el a világot. A hölgy meglehetősen pacuha öltözte, hányaveti megjelenése egy kissé a női Joey Ramone-t ébresztette fel a népekben, de még Bruce Springsteen is leült vele, hogy közösen írják meg a Because The Night klaszikust. Ez a dupla válogatás egyfelől 27 év terméséből szemezget, míg a második korong demo, koncert és ki nem adott felvételek között kotorászik. Ezek a kuriózumok, de az igazi érték a megjelent kiadványokban található. Talán hihetetlen, de énekében egy picit viszkázósn Stevie Nicks (Fleetwood Mac) és bizony és az 1976-os Free Money esetében Tori Amos (zongora) érzékisége, és persze Debbie Harry (Blondie). Ezek az átfedések azonban ne zavarjanak senkit, mert olyan csodás - és hűzós - rock számokkal szórja meg a hallgatót, hogy csak kapkodja a fejét. Értékes, hiánypótló összeállítás.

71'49"; 77'21"

Szaki

Neil Young: Are You Passionate? Warner

Ha elmondom, kik játszanak a veterán gitáros lemezén, akkor a hozzá hasonló korú egyedek anélkül is azonnal tudják, mit várhatnak kedvencüktől, hogy egyetlen sor recenziót írnnék. Donald "Duck" Dunn basszusos és Booker T.Jones billentyűs a '60-as évek közepén nem kisebb neveknek komponált és kísérte őket, mint Otis Redding, Carla Thomas, Wilson Pickett, Rufus Thomas. A Booker T. and the MG's önálló sikert is aratott Time Is Tight című dalával. Erre most rá is játszik, mert szinte annak a vezérmotívumára alapozta a CD nyitó You're My Girl-t. Másik hasonlóság az említett nevek alapján az adott korszak Motown színesbőrű vokál csapatai dallamvezetésének - Chi-Lites, Temptations, stb. - felidézése. Ide sorolható még a Rolling díszkór korszakából a Fool To Cry is. Ezen vonal alól kivételt csak a Let's Roll jelent, amelyben Roger Waters (Pink Floyd) panaszos hangját (The Wall) veszík elő a sutból. A lemez összehatásában inkább lírai mint rockos, az egészet egyfajta keserűség szövi át. A régi idők zenéje és mint mondtam volt, egy bizonyos korosztálynak biztosan felidülést jelent ez a dallamvilág. Korunk ifjait kevésbé fogja meghatni, bár a témazáró, majd tíz perces She's A Healer gitárszólójára minden jóérzésű lénynek illik és érdemes odafigyelni. Neil Young ezúttal sem hagyta, hogy

leírják a kortársak közül, és minden túlzás nélkül nagyszerű produktumot rakott le az asztalra.

65'51"

Captain Cook

Rage: Unity Steamhammer/SPV/Rec.Exp.

Peavy olyat üvölt - már-már hörög - a legelején, hogy egy pillanatra elakadt a lélegzetem az ijedségtől. Aztán persze magamhoz tértem, ugyanis a nyitó "All I Want" refrénje a jó öreg "Rage-stílus" szellemében fogant, no meg az egész ének rész is. Zenei megközelítésben kicsit visszakanyarodtak a zenekar korábbi időszakának durvaságához, ám Victor Smolski révén mindezt komoly zeneiséggel (vagy komolyzeneiséggel?) félértvezte teszik. Ez az orosz származású arc olyan magas szinten gitározik, hogy az ritkaságszámba megy. Van erre egy nagyon jó os-magyar szavunk: virtuóz! Vélhetően kollégái adottságaira ráérezvén a főnök, Wagner úr a zeneszerzésbe is bevonta társait, sőt a szövegírás jogát is átengedte egy szám erejéig a dobos, Mike Terrana számára. Nem emlékszem rá, hogy a Rage történetében ilyenre lett volna példa. Smolski pedig két instrumentális szerzeménnyel használta ki Peavy engedékenységi rohamát, no meg "belekotyogott" az összes többi dalba is. A másodiknak elhangzó "Insanity"-t kivéve, azt egyedül a főnök jegyzi. Eme hosszas és unalmas fejtegetéssel arra akartam kilyukadni, hogy

Nikola Parov: NAPLEGENDA Tom-Tom Records

amely rányomta bélyegét szinte összes eddigi munkájára. Neve olyan formációkban bukkant fel, mint a Barbaro, a Sirtos vagy az általa alapított Zsarnok, de vele készítette el Kismet című lemezét Sebestyén Márta is, és éveig járta a világot a Riverdance nevű formációval.

A Magyar Állami Népi Együttes tehát keresve sem találhatott volna megfelelőbb személyt a Naplegenda című Kárpát-medence népzenei hagyományain alapuló táncszínházi show-jának zenéje megkomponálására. Az eredmény egyszerre varázslatos és elgondolkodtató. Nem csak hogy végig békésen megfér egymás mellett a magyar, a román, a délszláv, a török, a görög vagy éppen a klezmer zenei hagyaték, de ahogy Nikola Parov és csapata egyik-másik dallamot lecsupaszította, majd pedig valami egészen más népzenei közegebe ültetve újra életre keltette, az szinte háborzongató. De ha csak tehetnék, még ezen is túlmernéskedtek. Helyenként laza jazz vagy éppen nagyzenekari hangszerelest csempészték egy-egy népdal felvezetésébe, ami hatására azok még időtlenebbé és megfoghatatlanabbá váltak. A szerzemények között túlsúlyban vannak ugyan a páratlan balkáni ritmusokat alapul vevő tételek - ez némi el fogultságra enged következtetni - de a két énekes; Herku Ágnes és Németh Ferenc által életre keltett magyar népdalok tisztasága és őszintesége révén a zene megtelik szelídséggel és belesimul a hallgató lelkébe. Világzene, de közben egy kicsit mindenki úgy érzi, hogy csak az övé.

Változatossága, energikussága és a gazdag hangszerelése révén igazi zenei unikuma Európa eme meglehetősen nyughatatlan szegletének. Aki csak teheti, próbálja meg becsérkeszni magát az előadást is. A

lemez címének megfelelően - eddig sosem tapasztalt egy-ség van a Rage-en belül. Változatosság jellemzi ezt a tizenegy dalt, úgy kalandoznak, hogy közben megőrizték értékeiket, jó tulajdonságaikat a fiúk, és az

is különösen jól tett ennek az anyagnak, hogy Victort hagyták szárnyalni cimborái. Talán úgy lehetne elképzelni játékát, mint ha Alapi István megvadult volna, és világ életében metalt hallgatott volna - no meg komolyzenét (!) -, és a hihetetlen technikai felkészültség mellett folyékony fém csörge-dezne ereiben. No, ilyen gyerek ez a Victor! Aki nem hiszi, az járjon utána! Találkozzunk szeptember 16-án, a Petőfi Csarnok színpada előtt az első sorban!

50'33"

Deni

Megadeth: Rude Awakening Metal-Is Rec./Gong Express

A lemez címének a jelentése "Durva ébredés". A borítóra tekintve valóban így érezhetjük magunkat, no meg azért is, mert mint időközben kiderült ez a dupla koncert - remélhetőleg csak átmenetileg - a Megadeth hat-

tyúdala.

szenvedett. Orvosai szerint legalább egy év kell ahhoz, hogy ismét gitározhasson, ám ehhez is rengeteg erőfeszítésre, kitartásra és vélhetően némi szerencsére is szüksége lesz Dave-nek.

A Megadeth főnöke a tények ismeretében úgy döntött, hogy felosztja zenekarát, és a felszabaduló idejének nagy részét feleségével (Pam) és két gyermekével (Justis és Electra) tölti. Emellett pedig a zeneipar olyan területén kíván tevékenykedni, ahol hangszer nélkül is lehet boldogulni. Hogy ez pontosan mit is jelent, vélhetően az elkövetkező hónapokban fog kiderülni. Egyébként hangszereit és Megadeth-relikviáit rajongói számára felkínálja megvételre, és szerencsére ebből a magyar fanatikusok sincsenek ki-rekesztve, ugyanis a <http://www.andybrauer.com/megadeth.html> címen bárhol-nan lehet "nyomulni" ezekre a cuccokra. A dupla CD-n a tavalyi turnéjuk programja hallható, ami lényegében azt jelenti, hogy akik voltak a legutóbbi magyarországi koncertjükön, azoknak ismerős lesz ez az anyag. Lényegében annyi a különbség, hogy némileg bővebb a program a két korongon, valamint a koncert szerkezeti felépítése is kicsit módosult. Ettől függetlenül megvan minden, amire a vérbeli Megadeth rajongóknak szükségük lehet, tehát elhangzanak a nagy slágerek (összesen huszonnégy!), és emellett nyugodtan lehidálhat a nagyérdemű a nyolcperces "She Wolf" (Cryptic Writings album) című dalban Dave Mustaine és Al Pitrelli közös gitárkurzusának, azaz ikerszólójának hallatán. Ugyanitt Jimmy DeGrasso dobszólóján melázhat el mindenki, ám itt azért meg kell jegyezni, hogy a kétlábdob meglehetősen pontatlan, ejnye-bejnye! Érdekes módon Dave Ellefson és Al vokáljai nem ütnek annyira ezen a felvételen, mint ahogy élőben süttöttek. A 'The World Needs A Hero' albumon található fúvósokkal megbolondított átkötő rész - ami a PeCsa-ban úgy féldió után nem sokkal hangzott el - , itt zárásként (Holy Wars) hallható.

Mindent egybevetve teljes értékű az élmény. A hangzással semmi probléma, nagyon él ez az anyag, megszólalásában, apróbb hibáiban, "filingjében", a közönség reakcióiban hiteles, rettenetesen "koncertszagú" az egész. Ebből pedig az következik, hogy az alkotók elérték céljukat.

65'49"; 57'14"

Deni

Gluecifer: Basement Apes SPV/Record Express

Aki, valami szintiszta, nyers punk zenét vár ettől az albumtól, az csalódni fog. Aki viszont úgy teszi fel a kérdést, hogy van-e még valaki aki képes jó kis rock and roll zenét írni - az nyer! A csapat legújabb Basement Apes anyaga ékes bizonyíték erre. Tizenkét szerzeményben mesél el élményeiket - osztják meg velünk gondolataikat. A norvég származású ötfős, nem épp tinédzserkorú "szövetkezet" igencsak tisztában van a rock zeneszerzés "trükkjeivel", és az is bizonyos, hogy a fiúk nem a Bee Gees

A BORSODI bemutatja

hegyalja fesztivál

július 10-14.

Rakamazi kemping Tokaj

...ahol a part szabad!

Környezetvédelmi fórum, sporthelyszínek, vízitúra, borkóstolók...

Bérlet:
Ára elővételben: 4600,-Ft
a helyszínen: 5500,-Ft

Napi jegy:
Ára (csak a helyszínen): 2300,-Ft

www.hegyaljafestival.hu info: 06 30 9-800-200

élet habos oldala

A BORSODI bemutatja

141 zenekar és Dj 7színpadon

Kecskemét ZED!

június 26-30

Sporthelyszínek, hangszerbemutató, zenészfórum, fesztiválmozi...

www.zedfestival.hu

Bérlet:
Ára elővételben: 4600,-Ft
a helyszínen: 5500,-Ft
Ára (csak a helyszínen): 2300,-Ft

Napi jegy:
Ára (csak a helyszínen): 2300,-Ft

élet habos oldala

Black-Out

www.extra.hu/black-out
www.black-out.hu

Nyilvános dedikálás:
MCD Zenekrház, VI. Tokai utca 40. **05.11. 14:00**

Tavaszi záróbuli:
05.11. Mega Pub

Koncertek:

- 05.04. Szekesfehervar, Sorsator
- 05.18. Csepel Freeport - 19.00
- 05.18. Hatvan, Negrock - 21.00
- 05.19. Lovász, fesztivál
- 05.25. Eger, fesztivál
- 05.31. Szeged, Soho
- 06.01. Törökszentmiklós
- 06.09. Zöldpardon (Bp.)

STABADLABOR

Keresd az MCD üzletekben!

megjelent

Kisfilmek a nagyvilágból és egy nagylemez a kisvilágból.

Heaven Street Seven

Vigyétek mint a Cukrot!

WARNER MUSIC HUNGARY

ESTAZONK

PESTI411

Kisfilmek a nagyvilágból

hatására ragadtak hangszereket. Muzsikájuk a "Back To The Roots" szellemében a '70-es éveket idézi. (Hát igen ma már mondhathuk azokról az évekről, hogy "a gyökerek":.) Muzikájukban keveredik a rhythm'n'blues, a boogie, a punk és a hard rock. Alapvetően negygyedves zenéjük az AC/DC-t, a Backyard Babies-t és hasonszórú társaikat idézi. Az énekes hangja helyenként a Nazareth-es Dan McCafferty-t kerügeti, persze finomabb kiserelésben. Azonban a dalok szerkezeti bonyolultságáról nem mondható el, hogy egy kis figyelem kísés hatására a hallgató elvesztené a fonalat. Ez azonban nem is ennek a műfajnak a sajátossága. Hiába áll csak három-négy akkordból a zene, mégis lendületes, és tud még újat hozni. Sok új csapat fikázza az ilyen számokat egyszerűségükért - persze a kritizálók abszolút sikertelensége mellett - mégis, nagyon népszerű! A dalok között találhatunk középtempós szerzeményeket mint a záró I Saw The Stones Move, vagy a lírikusabb Losing End (A dal feeling-jét tekintve - nem tudom miért - a The Doorst juttatja az eszembe. Lehet, hogy megőrültem?:)), mégis a lemez túlnyomórészt a húzószabb szerzemények uralják. Kifejezetten slágeres a Round And Round tételük, melynek íráskor biztos, hogy a Young tesók (szigorú arcal) segédkeztek. A felvétel minőségére nem lehet panaszunk, szépen megszólaltatott dobucc, kellő - néhol effektelt - ének, "hátteres" kórus témák, szinti beusztatások, mégis egy kicsivel több kakaó a gitárokráráért volna. Egy picit elmosódnak a témák, pedig a riffek erőteljes megszólalása adja ennek a műfajnak a zenei gerincét. Hadd dörrenjenek azok a gitárok! Aki szereti a hardrock aranykorának zeneiségét, azoknak mindenképp örömet szerez ez a kiadvány, de pályakezdőknek is ajánlott!

39'02"

En öcse égetlek...

High On Fire: Surrounded By Thieves

Relapse/Record Express

A stoner stílus alapítójának számító, néhány éve végső álmára szenderült Sleep gitáros

Matt Pike új formációjának második nagylemeze a széles terjesztőhálózattal rendelkező Relapse kiadónál jelent meg. Annak, aki nem ismeri a stílusremtő bandát, elárulom, hogy nevükhöz fűződik minden idők legnagyobb hallgató- és rádió-ellenes anyaga, az egyetlen tételt tartalmazó, lassan kibontakozó, hosszú lélegzetű, ötvenkét perces Jerusalem című korong. Nos, a trió a már jól ismert ösvényen halad, azzal a különbséggel, hogy itt ének (?) tudományát is villogtatja a fickó. Ráadásul az effektkezés miatt - helyenként - kísértetiesen Lemmy Killmister orgánumára emlékeztet, ezzel olyan hatást elérve, mintha a Black Sabbath

lassú, körkörösén ismétlődő riffjeire az öreg "bibircsókös" ereszené el bársónyosan csicsergő tónusát. Emellett az alkotás "csodaszépen" szól. Pontosán úgy, ahogy tél végén, a nehezen induló kétütemű autó; egyetlen magas tartományba tartozó hangot nem találunk, barátságtalan, ráspolys mélyet annál többet, és mindez a nyolcvanas évek virágkorát idéző szép kiállítás, sisakos harcosok bajvivását megörökítő (lásd még Living Death) borítóba csomagolva. Ez nem az a zene, amelynek hatására tövig nyomod a gázpedált, viszont a kisbaltát könnyedén előkapod és leugrasz a legközelebbi képregény boltba a Conan, a barbár esetleg a Frankenstein sorozat hiányzó résziért, amit ha nem kapsz meg, a pultot aprófává zúrod.

-norbitam

Forrest Gump: Filmzene

Sony

Magyarország, a '90-es évek közepe. A mozikban egy film - Tom Hanks főszereplésével - a Forrest Gump, mint a rómaiak, tarol - jöttem, láttam, győztem! Oscar díjat is bezsebelnek, és megjelenik a betétdalokat tartalmazó anyag is. Aztán szép lassan elül a siker, és az alkotás az aktív közutadtból - a vetítőtermekből - egyaránt kivonul. Közel tíz év elteltével, valahol valaki ráébredt arra, hogy elfelejtettek valamit. Ja igen, a sikermozsi hanglenyomatának bővített kiadványát! Így érkezünk történetünkben napjainkhoz. Az év elején került kereskedelmi forgalomba az a két CD-s harmincnégy dalból álló speciális gyűjtemény, amely az eredeti soundtracket tartalmazza kiegészítve különleges bónusz szerzeményekkel, mint a Jackson Browne - Running On Empty és a Fleetwood Mac - Go Your Own Way dala. Felkerültek még a korongokra a filmben ebben a formájában nem szereplő, de ahhoz kapcsolható alkotások is Elvis Presley - Hound Dog-ja (mi már tudjuk kitől tanulta Elvis azokat a "szigorú" tánc lépéseket :) és Joan Baez - Blowin' In The Wind-je (bár minden gitáros nő így lépne fel...) képviselőben. A további műsoridőt az ismert filmzene anyaga tölti ki. A film időrendi történéseivel párhuzamosan jelennek meg a korok jeles képviselői, így a filmenél együtt egy kis zenei történelmet is vásárolhatunk. Olyan előadók nevesítik a művészek listáját, mint Aretha Franklin, Bob Dylan, The Doors lendületes Brak On Through dalukkal, a Beach Boys, a Lynyrd Skynyrd már több filmben is szerepeltetett Sweet Home Alabama-jával, hogy csak szemezgezzünk a paletta kínálatából. A jelenetek zenei párosítása is a rendező Robert Zemeckis munkásságát dicséri. (Ki ne emlékezne Forrest Vietnami érkezésére, ahol kísérőzeneként a Creedence Clearwater Revival - Fortunate Son pimasz rock'n'roll-ja üvöltött...) A kíváncsok hangminőséget az eredeti anyagok remasterizálásával biztosították - mint az már napjainkban megszokott. Sokan csak a filmen keresztül pár másodpercebe sűrítve kerültek kapcsolatba ezekkel a - néha stílusremtő - művészekkel, szerzeményekkel, így az élmények felelevenítése mellett remek alkalmat kínál a felvételek mélyebb megismerésére is.

44'22" és 1.11'05" Lakást akarok venni...

Teen Spirit: Válogatás

Universal

Ez is csak egy cél nélküli válogatásalbum, de öröm hallgatni. A kompilációt összeállításnak semmilyen különleges koncepciója nem volt, mindössze annyi, hogy "Szedjük össze az elmúlt tíz év húsz legjobb alternatív számát". Jó kifogás, kezdődhetett a slágerlisták statisztikáinak böngészése, és a kilátástalan feladat végül formát öltött. Kilátástalan, mert lehetetlenség összegyűjteni a legjobbakat (elvégre szempont kérdése, és nem is csak húszan vannak), én meg tele vagyok negatív felhangokkal, de teljesen alaptalanul. Gyorsan változtatok a szemléletmódomon. Na szóval sunshine van, meg minden. Szomorú lettem volna, ha lemarad a Limp Bizkit a "Rollin"-nal, vagy Marilyn Manson (De könyörgöm, miért épp' a "Disposable Teens"?), viszont itt vannak, akárcsak a nu metalos Papa Roach a "Last Resort"-tal. A mai, modern felfogású fiatalság nem csatkozik ezekben a tételekben, legyen szó akár az elektronikusabb beállítottságú egyedekekről (hozzájuk szól a The Chemical Brothers, a Prodigy, Moby, és a sor elejére kíváncsok Depeche Mode), akár az alternatív, cipőbámuló művészpalántákról (miattuk szerepel itt a Coldplay, a Radiohead, esetleg a Placebo). Megkapják azonban a magukét az egyéb érdeklődésű tinik is, mert annyira széles a skála még ezen a szűknek mondható palettán belül is. Elvégre az Oasis ("Don't Look Back In Anger") vagy a Blur ("Song 2") inkább a brit-pop felől közelítenek, a Blink-182 ("All The Small Things") a poszt-punk felől, a Gorillaz ("Clint Eastwood") a zombie hiphop felől, és így tovább. Annnyira szeretem ezeket a megerőszakolt stílusdefiníciókat! Mindegy, fokozom még egy kicsit, és nem felejtém ki a komor alternatív előadók közül megemlíteni a The Cranberriest ("Zombie"), a The Cardiganst ("My Favourite Game"), a vidámabb művészek közül pedig a Bloodhound Ganget (Mi más is lehetne, mint a "The Bad Touch"?), illetve a Fun Lovin' Criminalst. Hát ennyi. Magukról a dalokról nincs értelme semmit írni, ismerheti őket bárki, és ismerik is. Elég lett volna csak a számlistát felsorolni. Lehet, hogy előlről kellene kezdenem...

77'49"

Bánfalvilágstárók

Immortal: Sons Of The Northern Darkness

Nuclear Blast/HMP

A norvég Immortal már jó egy évtizede erősíti a legmeghatározóbb black metal bandák táborát, és a műfaj arculatát is befolyásoló anyagaik egyben a minőség megtestesítőivé is váltak. A gyökereikhez való, kitartó ragaszkodásuk ellenére sosem csináltak két egyforma lemezt, és az utóbbi években - Peter Tangren hangmérnök hatásos segítségével - azt is bebizonyították, hogy egy száz százalékg black hordának nem feltétlenül kell úgy szólnia, mint az utolsókat nyögő, kiöregedett centrifugának. A zenekar utolsó sorlemeze, a "Damned In Black" már megjelent néhány éve, és ilyen hosszú várakozási idővel még nem kellett számolnia a trió rajongótáborának. Azonban tudnunk kell azt is, hogy Abbath-ék egy

elég sokáig húzódo kiadváltási hercehurcán voltak túl, mikor ténylegesen hozzáláthattak az új album felvételeihez. Az átállás nem hogy megviselte volna a bandát, de

még inkább acélosabbá tette a gépezetet. Nem túlzás azt állítani, hogy a "Sons Of Northern Darkness" újabb magaslatokba, újabb minőségi szintre juttatta azt a fajta black metalt, amit az Immortal képvisel. Pedig semmi különösét nem csinált a három pokolfajzat, csak még masszívabb egészé gyúrta össze az eddigi lemezeiken hallható témákat. A szövegvilág tekintetében is feltűnő az együttes ragaszkodása korábbi "természet" jellegű frázisaihoz, ám most valamiféle olyan kohéziós erő kovácsolja össze ezt a távoli, jégheg birodalmat, amely túltesz minden korábbi élményen. Megragadhatjuk úgy is a dolgot, hogy az aktuális anyagban az Immortal történelem ölt testet, méghozzá teljes gazdagságában. Lejön belőle az a rideg atmoszféra, ami mindig is körülvette az északi harcosokat, megvan benne az a szilaj vadság, amit csak egy hóvihar lehetne érzékletesebben szemléltetni, de előbukkannak az "At The Heart Of Winter" szelidebb, melodikusabb momentumai is. A zenészekben nem lehet csalódni, különösen Abbath énekes tesz még rá egy lapáttal korábbi teljesítményére, ahogy az In My Kingdom Cold-ban a szótagokat morszolja a zene ritmusára, az valami döbbenetes, egészen démoni. A hangszerek is jól teljesítenek, Horgh dobos például olyan fifikás témával indítja a címadó számot, amely eddig nem különösebben volt jellemző rájuk. A számok keverését ismét arra a Traktor Péterre bízta, aki egy csipetnyi modernizmussal is fűszerezte az Immortal tradicionálisnak nevezhető stílusát. Az itt-ott felbukkanó elektronika mindenesetre még életszerűbbé, még mozgalmasabbá teszi az amúgy sem monoton muzsikát. A fentiekből következik, hogy megérté a várakozást a "Sons Of Northern Darkness", amely az örök klasszikus "Pure Holocaust" után a legjobb Immortal anyag. Lehet, hogy a laikusok

megmosolyogják a borítóról ránk vicsorgó, kifestett pókákat, de ezt a zenét nem lehet nem komolyan venni. Kívédhetetlen!

50'14"

S.P.

Planet X: Live From Oz

InsideOut Music/Record Express

Derek Sherenian célja úgy tűnik valóra válni. A világ "legbetegebb" instrumentális zenéjét játszó csapatát akarta összehozni. A társak sem kis nevű zenetudósok: Virgil Donati - dob, Tony MacAlpine - gitár. 2000 júniusában már megjelent Universe című bemutatkozó lemezük ugyanezen kiadónál (sajna nem jutott el hozzánk), turnéra azonban csak az összeroffenésüket követő második évben indultak. Ezen koncertsorozat Melbourne-i állomásán (2001. június) rögzítették most tárgyalt anyagukat, ahol a Dixie Dregs basszistája működött még közre a színpadon.

Nos a nagy formátumú művészek ellen öncélú vállalkozásba fogtak, ennek olyan is lett az eredménye. Míg a virtuozitás, komplikált témák iránt fogékony önünk maximálisan ki lett elégítve, addig a muzikalitásra éhes el lett hanyagolva. Főhőseink nem igazán a téma fejlesztésével, struktúrák építésével vannak elfoglalva, sokkal inkább a virtuozitás fitogtatása van előtérbe helyezve. Persze hazudnék, ha azt mondanám, hogy nincsenek jó momentumok a zenében, de a szerkezetek alá lettek rendelve az erőteljesen szólisztikus jelleget öltő szólamépitéseknek. Ezen dominancia össze-mossa a tételeket, legtöbb esetben helyettesíthetővé teszi a frázisokat és a periódusig el sem jutnak. Peggző, bugyborékoló hangok sokasága olvad masszává. Az első album tíz számából itt hatot tűztek műsorra, ezt két számmal egészítették ki, ebből az egyik - Atlantis - egy három tételes, tizenhét perces kompozíció, melynek első tételében olyan matematikusi képzettséget igénylő ritmüstémákat vonultatnak föl, hogy zenész legyen a talpán, aki megfejti a képletet. Itt legalább visszatérő témával is találkozhatunk, ami strukturális formára enged következtetni.

A három főszereplő szólója önálló trackként lett feltüntetve, ezek közül Serenian produkciója egy hókuszpókusz, Tony nagyrészt elveszik a futamozásban, bár nála akadnak szépen kidolgozott részek is. Donati sem a visszatérő témák híve, de legalább kerüli a sablonokat és elég invenciózusnak mutatkozik.

Még idén nyáron megjelenik a csapat következő, Moonbabies címet viselő albuma, ami Simon Phillips felügyeletével készül. Háttha az öreg megfékezi őket!

73'03" *Payeredék*

Sacred Steel: Slaughter Prophecy

Massacre/MusiCDome/HMP

A true metal egyik német zászlóvivője, a Sacred Steel negyedik nagylemezével örvendezteti meg a véres bárddal és karddal felszerelkedett rajongóit. Bár Németonban nagyon népszerű a banda, nemzetközileg sikk őket neveltségessé tenni. Már előző lemezük nagyon bíztaott volt, az idei pedig a stílust szigorúan szem előtt tartva újítónak is mondható. A söprő speed metalon most

sem változtatnak a harcosok, ám ének terén két, egymással szöges ellentétben álló változást figyelhetünk meg. Egyrészt dallamosodott a banda, hogy az amerikai típusú (Helstar, Deathrow) zenét emészthetőbbé tegyék, másrészt Gerrit P. Mutz énekes a címadó nótában végig, a többiben pedig kiegészítő módon Cronos-osan hörög. Ezzel az ősi barbár szellemiséget idézik fel, hangulatos-sá téve a lemezt.

zójója, vagy az Amazing - vonósokkal felfegyverzett változata, illetve a The Doors Love Me Two Times szereménye - persze az Aerosmith átdolgozásában - amely az Air America filmzeneanyagán is helyet kapott. Tudnak a srácok élni is, melynek ékes bizonyítéka a Falling In Love, a Dream On, Hole In My Soul és a Sweet Emotion "live" verziója. Hát igen! Ilyen bőséges termésű életűttal az ember háta mögött nehéz a válogatás...Azonban - persze lehet, hogy tudatosan - a legutóbbi Just Push Play albumukról egy dalt sem szerepeltetnek, pedig azon is sorakoznak a "remekművek". Meg kell még említenünk a borítót, amely a zenekar image-éhez híven a gyengébb nemhez fűződik. A frontborítón épp egy leányzót - több mint valószínű - öltöztetnek föl. A hátoldalon már csak a levettett fehérenemű látható, melynek a bal kosara rejtí a left disc-et, a jobb pedig értelemiszertűen a right disc-et! (Ha hazamegyek, aztán este a hölgyismerőseimnél spontán megkeresem a lemezeket!:) Hát igen, úgy látszik nincs Aerosmith lemez szexuális utalás nélkül. A borító egyébkén egyben egy kis fűzetecske is, amely egy Anthology-t tartalmaz, leírva a zenekar történetét a kezdetektől napjainkig, színes fotóillusztrációkkal tarkítva. Emellett föltüntetik a CD-ken szereplő dalok szerzőit, illetve hogy mely albumokról lettek "kioldózva". A harmincnégy szerzeményt hallgatva ráébred a hallgató, hogy milyen sivár is lenne a világ ezen kölkök nélkül. Sajnos nem sok hasonló kaliberű - mind műfajban, mind egyéniség tekintetében - csapat születik mostanában. Sok sikert (ha lehet még ilyet kívánni nekik) és még harminc év aktív zenélést fiúk!

Korhú- en, ám kifogásholatlanul dörög a 'Slaughter Prophecy', melyen a nyolcvanas évek harcos speed metalja elevenedik meg, keveredve a Venom/Possessed-féle okkultizmussal. Csemege!

45'51" *Greg*

Chinchilla: The Last Millenium

Metal Blade/MusiCDome

A német Chinchilla visszatérő lemeze, a 'Madness' nem aratott osztatlan sikert, bár a maga nemében igényes és jó zenét tartalmazott. Az idei album, még egy erőteljes lépést jelent előre a banda számára. A 'The Last Millenium' egy sokkal karcosabb, és dühösebb lemez, melyen a klasszikus német heavy metal keveredik a Pretty Maids képviselte dallamos, sok szintivel operáló muzsikájával. Monumentálisabbak, és egyben töményebbek lettek a dalok köszönhetően a rengeteg nagyívű szintetizátor témának, Thomas Laasch énekes Ronnie Atkins-t (Pretty Maids) idéző rekedtes hangjának, és Udo Gerstenmeyer gitáros (a stílushoz képest) agresszív játékának. Minden dal feszes, kemény riffekre épül, a billentyűk legtöbbször szőnyegeznek, néha pedig az ikergitár dallamokat egészítik ki. A töményen, és súlyosan megdörrenő lemezen egy, a csapat stílusához nem teljesen passzoló feldolgozás is helyet kapott, a Boys Are Back In

Town a Thin Lizzy-től. Nem egy világmegváltó alkotás, de egy minden téren kikezdetetlen metal album a 'Last Millenium'.

49'33" *Greg*

Pegazus: The Headless

Aerosmith: Young Lust: The Aerosmith Anthology

Sony

Úgy látszik az új évezredben nincs esztendő Aerosmith lemez nélkül! Most dupla anyaggal jelentkezett a bostoni származású sikercsapat. Ezen keresztül mutatják be harminc éves munkásságukat, melynek során számos sikerdallal ajándékozták meg a rock and roll kedvelőit. Van itt minden mint a céllövődében! Rag Doll, Dude, Janie's Got A Gun, Love In An Elevator, Eat The Rich egyezőval mindent megtalálhatunk, ami csak a köztudatban a csapat nevéhez fűződik. A dalok dinamikai összetétele egyensúlyt mutat. A tempósabb számok mellett megtalálhatóak a lassabb, lírikusabb szerzemények is mint a Cryin' vagy az Crazy. De arra is maradt energiájuk Steven (eredetileg Steven Tallarico) Tyler-éknek, hogy beszerkesszenek a kiadványba egy-két csemeget is. Ilyen unicum a Livin' On The Edge akusztikus verziója, vagy az Amazing - vonósokkal felfegyverzett változata, illetve a The Doors Love Me Two Times szereménye - persze az Aerosmith átdolgozásában - amely az Air America filmzeneanyagán is helyet kapott. Tudnak a srácok élni is, melynek ékes bizonyítéka a Falling In Love, a Dream On, Hole In My Soul és a Sweet Emotion "live" verziója. Hát igen! Ilyen bőséges termésű életűttal az ember háta mögött nehéz a válogatás...Azonban - persze lehet, hogy tudatosan - a legutóbbi Just Push Play albumukról egy dalt sem szerepeltetnek, pedig azon is sorakoznak a "remekművek". Meg kell még említenünk a borítót, amely a zenekar image-éhez híven a gyengébb nemhez fűződik. A frontborítón épp egy leányzót - több mint valószínű - öltöztetnek föl. A hátoldalon már csak a levettett fehérenemű látható, melynek a bal kosara rejtí a left disc-et, a jobb pedig értelemiszertűen a right disc-et! (Ha hazamegyek, aztán este a hölgyismerőseimnél spontán megkeresem a lemezeket!:) Hát igen, úgy látszik nincs Aerosmith lemez szexuális utalás nélkül. A borító egyébkén egyben egy kis fűzetecske is, amely egy Anthology-t tartalmaz, leírva a zenekar történetét a kezdetektől napjainkig, színes fotóillusztrációkkal tarkítva. Emellett föltüntetik a CD-ken szereplő dalok szerzőit, illetve hogy mely albumokról lettek "kioldózva". A harmincnégy szerzeményt hallgatva ráébred a hallgató, hogy milyen sivár is lenne a világ ezen kölkök nélkül. Sajnos nem sok hasonló kaliberű - mind műfajban, mind egyéniség tekintetében - csapat születik mostanában. Sok sikert (ha lehet még ilyet kívánni nekik) és még harminc év aktív zenélést fiúk!

78'59" *és 79'50"* *Tibi's Got A Gun*

Horseman

Nuclear Blast/HMP

Az ausztrál Pegazus csak a "kutyaütő" banda-ként ismert szerte a világon. Bár előző, harmadik lemezük beopta magát a szívébe minden arcátlan nyúlás ellenére, az új lemez már több mint klisé, több mint plágium, ráadásul a kivitelezés sem az igazi. Mivel elvesztették az egyetlen pozitívumukat (Michael Cecati énekest), a banda bugyuta, óvodás metal zenéje szinte értelmetlen, ezt még '85-ben is körbe röhögték volna. Élettelen, primitív riffelés, ötlettelen ének-témák és halál unalmas, stílustalan szólók jellemzik a "dalokat". Ez nem hagyományörző heavy metal, hanem unaloműzés négy, zenei téren képzetlen, tapasztalatlan és ötlet nélküli metal rajongótól. Felesleges felsorolni, hogy honnan ollózták össze a lemezt, úgyis mindenki rájön, ha megveszi...

53'57" *Greg*

Rebellion: A Tragedy In Steel - Shakespeare's Macbeth

Metal Blade

A Grave Digger-ből eltávolított Uwe Lulis gitáros szövetkeзве a mostanra az

Annihilator-ba visszatért Randy Black dobossal létrehozta a Rebellion-t, hogy kicsit Chris Boltendahl orrára koppintson. Ehhez nem kellett más tennie, mint keresni egy elég monumentális témát (Jelen esetben a kicsit lerágott csontnak tűnő Macbeth-et.), ugyanazokat a riffeket elsütögetnie, mint a Digger-ben, és találni egy Bolti bácsiéhoz hasonlatos hangú énekest. Sikertült: Michael Seifert egy az egyben tudja hozni a keselyű hangokat, dallamai, kórusai hasonló elven alapszanak (dinamizmus, erő, vérpezsdítő büszkeség), refrénjei azonban kevésbé rekedtesek. Agresszív és szigorú heavy metal-ban adja vissza a Rebellion a sztorit. Kifogásholatlan a kiállítás, sok a vendég énekes a karakterformálás hitelessége érdekében, szól a lemez, mint az állat, profik a dalok, jó a gitáros, hihetetlen tehetségű a dobos, hiteles az énekes, monumentalizmusból sincs hiány, csak egy baj van ebből a bandából már van egy.

73'00" *Greg*

Billy Cobham: Drum'n'Voice - All That Groove

N i c o l o s i Productions/Sony

Nem sok jóra lehet számítani, amikor már az írás elején valami fementés-félt próbál keresni az ember egy világsztár számára. A tapasztalataim ugyanis azt mutatják, hogy ha egy dzsesszdobosnak nincs saját együttese, akkor aligha tudja száz százalékban megvalósítani az elképzeléseit. Akkor sem, ha zöm-

mel - a dzsesszvilág középmezőnyéhez tartozó - olasz zenészekkel köt szövetséget, és történetesen Billy Cobham-nek hívják az illetőt.

Az alábbiakban akár több oldalas tanulmány is következhetne Cobham a dzsesszen, azon belül a dzsessz-rockban betöltött helyéről és szerepéről, megfejelve a magyarországi fellépéseinek krónikájával. Sajnos, a tanulmány közlésétől akkor is kénytelenek lennénk eltekinteni, ha meg lenne írva. Helyette álljon itt egyetlen érdekesség, amiről talán nem mindenki tud: Cobham az egyik dobos világhírű gitárosunk, Szabó Gábor 'Mizrab' című, 1973-ban megjelent albumán!

A főszereplő be (nem) mutatása után keresni kellene a választ arra a kérdésre, hogy elegendő-e kizárólag a dobos gondjaira (groove-jaira) bízni egy lemezanyagot? Nána, hogy nem! Szükséges lenne szerintem

további vivő erő is, ami Cobham ezen albumán csak nyomokban lelhető fel. Leginkább ott, ahol az olaszok mellé, egy-egy szám erejéig méltó társakat kapott: a nagybőgős Eddie Gomezt, a szaxis Michael Breckert, vagy az ő trombitás tesóját, Randyt. Cobham játéka egyébként túlságosan viszszafogettó. Mintha nem a tudására, a virtuozitására, hanem csak a nevére lett volna szüksége a menedzsmentnek.

Ez a lemezfelvétel csak egy itáliai kitérő Cobham életében, amit ki bocsátana meg más, ha nem egy

olasz?

53'58"

Sinergy: Suicide By My Side

Nuclear Blast/HMP

Harmadik nagylemezén kissé más szemszögből közelíti meg a metal zenét a "power-girl" Kimberly Goss. A true metal-t hátrahagyva egy Children Of Bodom-szerű, ám valamivel egyszerűbb muzsikát tartalmaz a 'Suicide By My Side'. Le sem lehetne tagadni, hogy a fő dalszerző még mindig a kedves, Alexi a COB-ból. Bár a nóták nagyon jók, különösképp a gyors, technikás, és erőteljes I Spit On Your Grave, és a megdöbbentő dalmokkal bíró Violated, az embernek olyan érzése támad, mintha kidobált COB dalokból, vagy legalábbis riffekből épülne fel a lemez. Kimberly hangja, mintha fejlődne az idők során, bár még nem egy operaénekes, már magabiztosabban hozza a dallamokat az agresszívbab, és fífikásabb alapokra. Jó kis power metal az új Sinergy album, élvezetesebb, keményebb, változatosabb és technikásabb, mint elődjei.

Greg

Vinnie Colaiuta, Robben Ford, Jimmy Haslip: Jing Chi

ToneCenter/MusiCDome

A dobos Colaiuta, a gitáros Ford, a basszeros és egyben a lemez producere, Haslip ásznak számít saját hangszerén. Összeállításukat

akár szuper jelzővel is illelhetném. A trió kiégészülve Steve Tavaglione szintetizátor és computer programozóval voltaképp jazz-rockot játszik. Azt a fajta jazz-rockot, ami a 70-es évekre volt jellemző. Különbén nem lehet meglepetés ez a lépés a muzsikuskok részéről, hiszen Ford és Haslip a Yellowjackets alapítói voltak, Colaiuta is dobolt már az Asia együttestől kezdve Zappaíg füvel-fával. Számomra a lemez hallgatása felért egyfajta múltbeli időutazással. Ezt az érzést támogatta még Brian Auger organista csatasorba állítása a "Man In The Ring" című kompozícióban. Bár az is igaz, hogy a Hammond-hangzás ismét divatba jött az utóbbi időben. Tíz saját szerzemény hallható a lemezen, amely hangulatában pszichedlikusnak mondható. A hippy-korszakra jellemző, hogy vonzódott a keleti kultúrákhoz. A lemez címe is követi ezt a módit. A "Going Nowhere" című Ford szerzeményben pedig helyet kapott az indiai ütőhangszer, a tabla is. Ebben a darabban, továbbá Haslip kompozíciójában, az "In My Dream"-ben a szerzők énekelnek is valahol a háttérben, némiképp misztikusan.

58'46"

Dick Easter

Morifade: Imaginarium

Hammerheart

A már több anyagot is megjelentetett, de komolyabb kiadóhoz csak most szerződött Morifade tipikus példája annak, amikor egy zenekar profin letudja a penzumot, de érzelmi és zenei pluszt képtelen adni az embernek. Az "Imaginarium" tökéletes tablóját nyújtja a manapság oly nagy népszerűségnek örvendő ultradallamos, szimfonikus elemekkel megspékelt heavy-power metal muzsikának, és hibátlanul mondja fel a Nocturnal Rites, a Stratovarius vagy a Helloween már sokadszor hallott tananyagát. A gitárok szépen szólóznak, az énekes - bár picit visszafogett - tisztán vezeti fel a témáit, és a muzsikának összességében is van egy kellemesen patetikus atmoszférája.

A baj csak azzal van, hogy ez már a sokadik olyan klisé lemez, amelykből kezd egyre inkább elegend lenni. Az "Imaginarium"-ból süt az ötlettelenség, a középszerűség, a zene nem hordoz magán megkülönböztető jegyeket, valami sajátságosat. És sajnos, egyre több ilyen kerül ki az "alkotó" műhelyekből. Leginkább az aggaszt, hogy a produktumokkal egy helyben topogó, kifelé szűrőkének mutakozó bandák a képességeik alapján sokkal többre lennének hivatottak. Csak akkor már kockáztatni kell, feladni egy mindenképpen jövedelmezőnek tűnő, kényelmesen elérhető népszerűséget. A Hammerheart kiadó - érthető okokból - így gondolkodik, hiszen számára a profit a lényeg, de egy normális zenekarnak saját magát kéne vállalnia, önnön gondolatait kifejezésre juttatni, és nem mások tollával ékeskedni. Komolyan mondom, nem szoltam volna le a fiatal brigádot, ha legalább egy fikarcnyi önállóságot is fel tudtam volna fedezni a zenében, de ehelyett olyan Stratovarius nyúlásra bukkantam, hogy én pironkodom helyettük.

Összességében az "Imaginarium"-ot hallgathatónak ítélem, de csupán a sablonokhoz mereven ragaszkodó metal tábornak ajánlom.

53'40"

S.P.

Figure Four: When It's All Said And Done

Kingfisher/MusiCDome

Az ismeretlenség teljes homályába temetkezett Figure Four kvintetteje a kanadai Winnipeghben székel, immár 1997 decembere óta. Mégsem ez különbözteti meg őket a legtöbb pályatársuktól, hanem, hogy valamennyien Jézus Krisztus hívei, benne találják meg az igazi szabadságot és boldogságot, de nem akarnak egy prédikáló zenekar képében tetszelegni. Erről győznek meg az 1999 novemberében felvett "No Weapon Formed Against Us" folytatásán, a ket-

Internetes kfigurázás= http://www.figure-four.net

26'38"

Bánfalvidegbeteg

Church Of Confidence: Teaching The Children The Blues

Century Media/MusiCDome

A berlini Church Of Confidence három tagja igazi rock 'n' roll fazon: belőtt sérókkal (kivéve a Terrorgruppe-ból átigazolt, fejét kopaszra borotvált Zipet...), '60-as évekbeli laza ruhákban, agyontetovált bőrrel nyomatják punkos rock 'n' rolljukat. Nem tűnnek németeknek, mellőzik a deutschpunkos jellegzetességeket, inkább a skandináv vonal felől (vagy éppen afelé) közelítenek, és ennek hatására irományaik (erre a harmas sorszámú albumra számszerint tizenhárom főt) leginkább a Hannoí Rocks (csak nem annyira glame-sen), a

Fleshcrawl: Soulskinner

Metal Blade

helyet ezen a lemezen, melyet karcos gitársound - domináns közép hangszínek - , telt basszus és őserűjű dob - főleg az őrlő kétládbodobkra kihegyezve - jellemez. Sven Gross, "hörög-börgő" frontember klasszikus deather módján vezeti elő témáit, miközben a két gitáros "reszel", a ritmusszekció pedig súlyosan alapoz. Az összkép - mind a hangzás, mind a dalok tekintetében - nagyon kedvező és egységes. A dalszerzésben lényegében mindannyian részt vettek, ám Stefan pusztán egy számhoz hozott ötleteket, talán ez is azt jelzi, hogy ő már egy kicsit máshol járt gondolatban. Ki tudja?

A komponálásba bevontak három nagygyűit is, és ennek eredményeként a Halford-Tipton-Downing triumvirátus egy klasszikust nyújtott át német barátainknak. Mielőtt mindenkit összezavarnék, gyorsan elárulom, nem személyes találkozásról vagy munkakapcsolatról van itt szó, hanem a Judas Priest 'British Steel' albumán megjelent "Metal Gods" c. dal átíratáról. Alaposan átértelmezték a fiúk ezt a dalt, totál death metal lett, ám ettől az elementáris riffek és az ének téma a Priest szellemét idézi.

t e s

sorszámú

"When It's All Said And Done" albumon, mely egy teljesen egyszerű képlet alapján íródott. Nincs új a Nap alatt... - leírtam már jó párszor, de a Figure Four örületesen végzi a dolgát. Merthogy ez egy szimplán maga alá gyűrő hardcore anyag (eleinte nem véletlenül játszották koncertjeiken előszeretettel a Madball "Pride"-ját...), bárminemű cscesbecse, felesleges kórités nélkül. Hangszerek, erősítő, és jöhetnek a nyers dühkitörések. A Figure Four irtózatosan brutális, és a tarsolyukban megbújik egy pár Hatebreed/Madball stílusú riff is, a Despair-es párhuzamokról nem is szólva. S ugyan a hangzásuk nem változott túl sokat, azért az átlagnál rövidebbnek mondható szerzeményeik valamivel változatosabbra sikeredtek. Metalos mentalitású, new schooolis irányukkal nyugodtan pályázhathnának az év legsúlyosabb hardcore albuma címre. A kérdés már csak az, hogy mindez mire elég?

Backyard Babies (kevésbé leleményesen), esetleg a Buzzcocks világával mutatnak hasonlóságokat. Megvan bennük a kellő lendület és energikusság, egyéni hangvétel terén sem szenvednek hiányt, egyedül csak azt lehet kifogásolni produkciójukban, hogy már a negyedik számnál rájuk ununk, összefolynak tételeik, s ember legyen a talpán, aki különbséget tud tenni közöttük! Külön-külön még el is mennek... Ki érti ezt?

Nyers, szennyes, középszerűen megszólaló, átlagos punk 'n' rolljával a Church Of Confidence-nek nem sok tanítanivalója akad, és akkor a lemez címében emlegetett bluesnak még a nyomát sem találtuk. Mind-egy, vannak helyette feldolgozások, példának okáért a nem is annyira rossz "Baby Please Don't Go". Hogy kital? Na nehogy már el kelljen árulnom: Vágónál ez az ezerforintos kérdés!

Internetes templomozás= http://www.peoplelikeyou.de

36'19"

Bánfalviszakozó

The Mushroom River Band: Simsalabim

Century Media/MusiCDome

Attól függetlenül, hogy a svéd The Mushroom River Band "alapköletételére" a tagság még 1996-ban adta a fejét, két évvel ezelőtti bemutatkozó albumukig ("Music For The World Beyond") szinte nem is hallhatunk róluk errefelé. Igaz azóta sem sokat, egészen mostanáig. Pedig ebben a vállalkozásban olyan legendás arcok egyesítették erejüket, mint az énekes Spice (ex-Spiritual Beggars), a gitáros Anders Linusson (ex-Liquid Falls), Alexander 'Saso' Sekulovski basszusgitáros (ex-Majestic Ground), valamint Chris Rockström dobos. Kell ennél több?

Mondjuk az sem árt, ha letesznek egy ütős korongot az asztalra, márpedig a kettes sorszámú "Simsalabim" ilyen. Sorban juttatja eszünkbe a nagy neveket: Black Sabbath, Lynyrd Skynyrd, Canned Heat, Jeff Buckley, Monster Magnet, esetleg a Led Zeppelin cirka 1973-75 között. Ez azonban csak az érem egyik oldala. Az album nagy része tempós és rockos, átmenet a Kyuss illetve a The Hellacopters között, s mivel gyorsabban játszanak a legtöbb stoner bandánál, megelőlegezzük nekik a kitüntető "a stoner rock Motörheadjei" címet is. MERTHOGY ez gyilkos stoner rock a javából! Képzeljük el, hogy a The Black Crowes fogja magát és betanulja a későbbi Trouble lemezek dalait, és közben öszülésig gyakorolja a Black Sabbath-os metal témákat. Ezzel közel kerülünk zeneiségűkhöz, de erőlködnünk kell tovább, elvégre szakállas skandinávjaink teljesen ki vannak ütve a Kyusstól, erőteljes hard rock-juk olykor az Unida törekvéseit idézi, mások a Spiritual Beggarsét (csak sokkal metálosabban), s ha a mocskos hangú Spice éppen nem John Garcia modorában énekel, hát nyomatékot ad The Guess Who-s, Creedence Clearwater Revival-os, esetleg Aerosmith-es hatásainak.

Innentől kezdve dobálózhatunk a stílus-meghatározásokkal, rájuk süthetjük, hogy desert rock/doom metalt (a Kyuss után szabadon) játszanak, nyers stone 'n' rollt, és nem utolsóként súlyos, seggberűgő rock 'n' fucking rollt boogie-val és metallal keverve, a régi tradícióknak megfelelően. Tudniillik kompozícióik erős '70-es évekbeli illetve southern rockos hatásról tanúskodnak. Itt valódi riffeket, nyers metalt kapunk, töménytelen mennyiségű pszichedelikus vibrálással, jammelésekből született groove-os boogie-woogie-val, agresszív, bluesos heavy rockkal. Vajon a varázsgomba tette őket erre képessé?

Internetes gombászás= http://www.riffrock.com/mushroom

43'10" *Bánfalvintenzív*

The Project Hate MCMXCIX: When We Are Done, Your Flesh Will Be Ours

Feltehetőleg az összes brutális, extrém metal rajongóhoz eljutott már a svéd The Project Hate MCMXCIX híre, illetve két évvel ezelőtti bemutatkozó albumuk, a

"CyberSonic SuperChrist". Éppen ezért csak a beavatatlanok kedvéért említjük meg, hogy énekesük, Jorgen Sandstrom a legen-

dás Grave első három death metal klasszikusan közösrülte hangszálait, majd pedig az Entombed basszusgitárosa volt. Ebben a projektben az angyali hangú énekesnő, Mia Stahl, valamint az összes hangszerét felölös Kenth Philipson kísérik.

Folytatva debütáló CD-jük irányvonalát, muzsikájuk továbbra is nagyon komplex, rengeteg techno hatást, programozást, illetőleg billentyűt tartalmaz, sötét, death-es mormogások, valamint elbűvölő angyali vokálok kíséretében. Saját bevallásuk szerint "pezsgő arab black metal"-t játszanak, de mégis szimpatikusabb, ha gótikus elektro death metal, esetleg súlyos cyber metal csapatként könyveljük el őket. Vagy mondjuk, hogy a Fear Factory találkozása a gótikával? Majd máskor.

Annak ellenére, hogy néha közelebb kerülnek a Samaelhez, vagy a jó öreg Candlemass-hoz, az egyetlen zenekar, akikhez igazán hasonlítani lehetne őket, mégis csak az Orphanage, hiszen rájuk is ezek a fajta felváltott női és férfi vokálok, meg staccato riffelések jellemzőek. Atmoszférikus, középtempós dalaik dallamosak és melan-kolikusak, olykor tragikusak és dramatikusak. Vagyis extrém módon durvák illetve ridegek, a gitár néha egy kicsit Entombed-esen szól, a billentyűs hangszer pedig hol klasszikus vonósok hangján szólal meg, hol nagyon tradicionálisan. A nyitó "I Smell Like Jesus... Dead"-tól a záró, instrumentális "Dividead"-ig ez az album egy kaotikus zürzavar, a brutalitás és a szépség különös ötvözete. Tíz nóta, melyekben a death metal legbrutálisabb elemeit dolgozzák össze gótikus hatásokkal, techno ütemekkel, Mia dallamos, gyönyörű női énekével, valamint Jörgen hörgéseivel.

A brutális muzsikák hívei méltányolni fogják ezt a kettes sorszámú anyagot, továbbá a gótikus zenék kedvelői is élvezni fogják a Project Hate hangzását. Főleg, hogy a top-producer Dan Swanö egy tökéletes megszólalást biztosít a daloknak. Talán csak az átlagos hatperces számhosszúságok terén estek némi túlzásba hőseink.

Internetes gyűlölködés= http://www.theprojecthate.com

58'13" *Bánfalvindusztriális*

The Raymen: Blue Notes From Dead Room No. One

A dortmundi The Raymen ritkaságszámba megy az alternatív rock világában, már csak azért is, mert kevés német csapat játszik ehhez fogható szennyes psychobilly-t, vagy ha úgy tetszik, country-val áztatott rockabilly punkot. Főleg, hogy vezetőjük, Hank Ray

mély orgánumú, meleg hangjával Elvis Presley mítoszának feltámasztásán fáradozik. Tegyük hozzá: korántsem eredménytelenül.

Az 1983 óta próbálkozó The Raymen hat lemezzel a háta mögött, a két évvel ezelőtti "Garbaged, Littered & Totally Destroyed" albuma után gondolt egy merészet, és olyan példaképeik, mint Bo Diddley, Hank Williams, Link Wray, valamint Howlin' Wolf stílusában összehoztak egy karácsonyi dalokkal megtömött, négyszámos feldolgozás minialbumot. Erre a "Blue Notes From Dead Room No. One"-ra keresztelel anyagra beválogatták Johnny Cash "God Has My Fortune Laid Away"-jét, a közismert, ugyan kissé country-sra formált "If Santa Claus Could Bring You Back To Me"-t, vagy éppen a "River Of No Return"-t. Érzelmesre, komorra vették a hangvételt, némileg már-már álomba is ringatnak, vagyis kirándulásnak elmegy ez a próbálkozás, de reménykedjünk abban, hogy a tavaszra ígért új sorlemezükre ("Barbecue Of Souls") visszatér a punkos lendületük. Addig is - bár nincs itt az ideje, de - kellemes ünnepeket mindenkinek! Internetes télapó utáni sóhajtozás= http://www.peoplelikeyou.de

15'50" *Bánfalvisszafogott*

The Frankenstein Drag Queens From Planet 13: Viva Los Violence

Zárjátok be az ajtókat és az ablakokat, mert a The Frankenstein Drag Queens From Planet 13 a környéken kísért! Zombijaink 1996 márciusa óta ijesztgetnek bennünket, missziójuk a támadás meg a gyilkolás, s ehhez mérten nemcsak csúnyák és gonoszak, de még veszélyesek is.

A négyes sorszámú "Viva Los Violence" habár nincs annyira sötét, mint legutóbbi albumuk, a "Songs From The Recently Deceased" volt 2001-ben, ám sokkal félelmetesebb és horrorisztikusabb. Egy rakás különböző típusú számmal rémisztgetnek, amilyeneket eddig még aligha hallhattunk tőlük. Legalábbis ilyen formában nem, mert a hangzásukon alapvetően nem változtatnak. Az image-ükön annál inkább, hiszen glames, sokkoló kinézetüket lecserelték egy hullaszzerű, rohadó zombis látványra, s emiatt sokan hasonlítják őket Marilyn Mansonhoz. A Frankenstein Drag Queens azonban hatásait tekintve Alice Cooperből, a Twisted Sisterből, a Sex Pistolsból, a The Ramonesból, a Hanoi Rocksból, valamint a D Generationből táplálkozik. A maradék ötven százalékot azok a különféle horrorfilmek teszik ki, amikért a kvartett bizarr-egyesekek által leszbikusnak titulált - tagjai annyira odavannak (pl. "Texas Chainsaw", "The Shinning", "Frankenstein", "Halloween", "Hellraiser"). Ebből következők, hogy - az erőszakot életét - CD-jükön akadnak tipikus horror dalok is, akárcsak valódi punk rockos darabok a The Ramones, a Sex Pistols, a The Plasmatics, esetleg a Dead Boys mintájára. Ezenkívül könnyedén találhatunk közös vonásokat

muzsikájukban a Dwarvesszal, továbbá a korai Misfitszel, hangzásuk a '70-es évekbeli glam rock, az Alice Cooper-féle sokk-rock, továbbá Sex Pistols-os punkos felfogás keveréke, illetőleg benne van a New York Dolls nyersessége, egy kissé The Stooges punkos mentalitása, sőt a Hanoi Rocks sleaze-es megközelítése is. Sötét, Halloween-szerű érzést közvetítő, teljesen szennyes, de nagyon kifejező glam punkjukhoz a legjobb módszer, ha elképzeljük, hogy a betépett Misfits Alice Cooper feldolgozásokat játszik az L7 és a The Vandals tagjainak közreműködésével. Ezzel máris féltőn vagyunk a megfejtés felé. Fel! Támadás! Vagy feltámadás?

Internetes Frankenstein feltámasztás= http://www.frankensteindragqueens.com

42'47" *Bánfalvitjesztő*

Colour Trip: Kill My Super Ego

Annakidején még a Rockinform '96. júniusi számában foglalkoztam az akkor öt éves, hágai Colour Trip harmadik - az elődjeihez képest jóval modernebb - albumával, a "Full-Time Function"-nel. A társaság már akkor is ezt a fajta súlyos crossover zenét játszotta indusztriális, hardcore-os, doomos és death metalos színezettel, majd ezután jó időre szem elől veszítettük őket. Talán fel is oszlottak.

Azóta mintha megállt volna körülöttük az idő. Az elmúlt hat évben szinte mit sem változtak, attól eltekintve, hogy muzsikájuk még inkább letisztult a metalcore előnyére. Visszatérő hanghordozójuk, az intenzív "Kill My Super Ego" a tőlük megszokott erős, archbamászó riffeket adagolja, azokat a tipikus, intenzív, félelmetes énektémákat (a Pro-Pain-es Gary Meskil rekedtes stílusában), s az ezekhez társuló környörtelen ritmusok egy - trendektől független - agresszív hangzást eredményeznek. Ennyiben azonban ki is fújta a tudományuk, mert ragozhatnánk mi, hogy ezen a negyedik CD-jükön mennyire sikeresen ötvözik a modern hardcore-t a new schoolos metallal, ha egyszer elmennek a fülnk mellett a számaik. Egyszer meghallgatjuk őket, még másodsor is, egyre könnyebben érzünk rá a Pro-Pain-es hasonlóságokra (például a "Planet Valium"-ban, vagy a "Concrete Block"-ban), s a végén más hallgatnivaló után nézünk. Esetleg betesszük a Pro-Pain "The Truth Hurts"-ét. Mi mászt? Internetes Pro-pagandázás= http://www.colourtrip.com

32'42" *Bánfalvisszaeső*

The Traceelords: Sex, Money, Rock'N'Roll

Andy Brings a Sodom egykori gitárosa gondolt egyet, és gyermekkori kedvenc stílusait követve létrehozta Németország Backyard Babies kópíáját. A stílus, amit képviselnek ma már nem igazán életképes, és lemezük színvonala jócskán el is marad a fent említett csapat munkássága mögött.

Van itt kérem minden, ami a rock és a punk kereteibe belefér. Shotgun Messiah-san dühöngő nóta (Sex, Money, Rock'N'Roll, F**kin Grow Up), idéten, Clash-es soft

A Pokolgép kitartóan küzd és dolgozik, már több, mint tíz éve. Példamutató a csapat, és a főnök, Kukovecz Gábor elhivatottsága és őszintesége. Minden megnyilvánulásukból érződik, látszik, hogy a zene és a zenélés tölti ki életük jelentős részét. Hűséges rajongóik nemrég egy újabb albumot kaptak ajándékba 'Te sem vagy más' címmel, melynek kapcsán beszélgettünk Gáborral telefonon.

Rockinform: Az új album felvételeit a Nephilim Records gondozásában kezdtétek el, ám a 'Te sem vagy más' mégis a HMP-nél jött ki. Mi volt ennek az oka?

Kukovecz Gábor: Ez egy érdekes történet. Már mindent előre megbeszélünk, és lefixáltunk a stúdiózással kapcsolatban, ám a felvételek közben a kiadó bedobta a törülközőt, és bejelentette, hogy anyagi lehetőségek hiányában nem tudja kiadni a lemezt. Hozzá kell tennem, hogy annak előtte minden tökéletesen ment a Nephilimmal, semmi gondunk nem volt, és most sincs velük. De szerencsére nem maradtunk kiadó nélkül, Cselőék a Hammernál meghallgatták az anyagot, és tetszett nekik, úgyhogy úgy döntöttek, hogy átveszik a teljes produkciót, és kiadják a lemezt.

R.I.: Szerinted mennyiben más ez az album, mik a változások, ha egyáltalán vannak a többi Pokolgép lemez fényében?

K.G.: Ezt a kérdést most nekem tesztetik fel, ám nem én vagyok az, aki ezt meg tudja mondani. Zeneesztéták biztosan pontosabban tudnák ezt a kérdést megtárgyalni. Csak annyit mondhatok, hogy ez a korong is egy szelet belőlem, a zenét ugyanúgy én írtam, mint eddig, és a 'Te sem vagy más' ugyanúgy Pokolgép, mint eddig akármelyik lemezünk. Akik értenek hozzá, meg tudják mondani, hogy mi változott. Ha az én véleményemre vagytok kíváncsiak, azt tudom mondani, hogy azt akartam, hogy sokkal dallamosabb, illetve egyszerűbb legyen az anyag. Nálam állandóan sarkalatos probléma, hogy túlvariáлом a nótákat, most arra törekedtem, hogy ez ne így legyen.

R.I.: Ismételten egy kórust használtatok a lemezen...

K.G.: ...csak, hogy tudjátok én már a második lemezen használtam gyermekkórust, akkor egy ír népdal, a Tökfej átdolgozásában. Ez nálam egy örök kapcsolat, mert ha tetszik, ha nem én kapcsolatban vagyok a különböző népek folklórájával, zenéjével. A gyerekeket pedig azért választottam, mert olyan aranyosak, és olyan tiszták, ráadásul munkakapcsolatban is vagyok velük. Olyan beosztásban dolgozom, hogy nap, mint nap foglalkozom gyerekekkel. Rengeteg tehetséges kisserác van, és az ő hangjuk más hangszínt ad egy dalnak, mint egy felnőtt kórus. El tudtam volna hívni több neves kollégát, hogy énekeljen, de az más lett volna. A gyerekek egy más hangulatot adnak a zenének.

R.I.: Említetted, hogy teljes egészében te írtad a nótákat. Igaz ez Joe énekdallamaira is?

K.G.: Igen. Kész ötletekkel megyek le próbára, de persze van, ahol Joe átváriálja, megváltoztatja ezeket, azért, hogy saját magát adja. Egyébként a teljes folyamat úgy zajlik, hogy készre megírom, hangszerelem a nótákat, majd az énektémákat és a szövegeket is, aztán megmutatom a többieknek. Ilyenkor még mindig van lehetőség a változtatásra, ha valami nem jön be a dallal kapcsolatosan. Joe egyébként bízik bennem és az értéktéletemben, ugyanúgy, ahogy én bízom az övében. Énekesi, zenészi teljesítményét pedig nagyon nagyra tartom. Ezért tudunk immár tizenkét éve együtt zenélni és dolgozni.

R.I.: A felállásotok kiegészült Nagy Dávid gitárossal, aki a 'Csakazértis' lemezre még csak szövegeket írt...

K.G.: Dávid már nagyon régen képben volt. Tizenkét éves kora óta ismerem őt, én tanítottam ének-zenére az általános iskolában. Egy nagyon jó emberi kapcsolat alakult ki közöttünk az évek során. Utána még öt-hat évet járt hozzám gitározni, ám ekkor még szó sem volt olyasmiről, hogy beszállna a Pokolgépbe. A 'Te sem vagy más' lemez előtt Dávid írt egy-két szöveget a zenekarnak, melyek tettek nekem is, és a többieknek is. A generációs különbségek ellenére is úgy tűnt, hogy tudunk együtt dolgozni, azért mert sok téren egyezik a véleményünk, azonos dolgokat szeretünk. Úgyhogy most már Dávid is a Pokolgép állandó tagja.

R.I.: Egyértelmű az előbbiek után, hogy a teljes lemezt te írtad, de mennyire volt neki beleszólása a változtatásokba?

K.G.: Nálunk ez demokratikus módon működik, hogyha valakinek van valamilyen témája, akkor azt először is megtanuljuk. Aztán játszuk, és a végén megbeszéljük, és levonjuk a konzekvenciákat. Így neki is - mint mindenkinek - van, és volt beleszólása a dolgokba.

R.I.: A szövegírók között látok két külsőt, és egy klasszikust is. Erről beszélnél nekünk bővebben?

K.G.: Igen, az egyik ilyen külső szövegírónk Sárándi Izolda. Ő egy zenész hölgy, nekem volt csoporttársam, egyébként hegedűművész. Nagyon szereti a rockzenét, közel áll hozzá az a fajta muzsika, és az a világ, amit mi képviselünk, úgyhogy vállalkozott rá, hogy megírja a címadó nóta szövegét. Csak annyi instrukciót adtunk neki, hogy a dalnak az erdélyi turnénkon, a fiatalabb, és öregebb generáció által ránk gyakorolt hatásáról kell szólnia. Arról, hogy mit hozott ki belőlünk. Odaadtuk neki a demót, és az ő véleménye és érzései is hasonlóak voltak a miénkhez, mégpedig, hogy "te sem vagy más, mint én". A József Attila verssel is hasonló a helyzet. Bizonyos dolgokra mindig szükség van, és nálunk az egyik legfontosabb ilyen dolog a szeretet. Szeretet nélkül nem lehet élni, de rockereknek ezt nehéz megfogalmazni. Nótát szerettünk volna írni erről, és ez a vers készen táalta a szeretetet, mint fogalmat, ráadásul úgy, hogy ennél egyszerűbben, praktikusabban, és jobban meg sem lehetne fogalmazni. Ezért óhatatlanul is ez lett a dal szövege.
Illetve van még egy Leak álnevet használó külsősünk. Nagyon jó barátunk, aki egy ismert személyiség, és nem akart saját néven szerepelni az albumon, ezért választotta a Leak nevet. Ő is zenész, de egy másik műfajban, több film főszerepét játszotta már.

R.I.: A CD borítójának utolsó előtti oldalán ott található a teljes Pokolgép diszkográfia, ám meglepő módon 2002 őszére is jelöltök egy lemezt. Erről hallhatnánk bővebben?

K.G.: Természetesen. Idén ősszel fog kijönni egy gyűjteményes lemezünk 'Monumentum' címmel. Ezen a Pokolgép eddigi lassú számaiból hallhatunk egy válogatást. Azt tartottuk szem előtt, hogy a közönség kedvencei ugyanúgy helyet kapjanak rajta, mint a mi kedvenc dalaink. Érdekessége az albumnak, hogy a dalok nyolcvan-kilencven százaléka újra felvételre került, a mai, modern hangzásnak megfelelően. Illetve szerepel majd egy eddig kiadatlan dal is a régiék között. Általában egy, maximum két lassú, lírai nóta kerül fel az aktuális Pokolgép anyagra, és itt most összegyűjtve modern hangzással kapják meg a rajongók.

R.I.: Klip forgatását tervezték valamelyik dalra?
K.G.: Igen, de egy rém egyszerű módon. A PeCsa lemezbemutató bulin, ahol a Remorse és a borítót készítő Havrincsák Gyula zenekara, az Alison Hell lesz a vendégünk sok más híres személyiség társaságában - elég itt csak Nagy Feróra gondolni, aki már az első lemez megjelenése előtt szövegíróként működött közre a Pokolgépben -, egy háromkamerás technikával egy koncertvideót rögzítünk a Panasz van rád nótára. Azért választottuk ezt a helyszínt, mert ez egy elég nagy volumenű buli lesz, remélhetőleg sok emberrel, ráadásul itt van lehetőségünk olyan technika alkalmazására, gondolok itt a hangosításra és a világításra, mellyel érdemes klípet forgatni.

Greg/Paya

BLUESLEMEZ

Nemes Nagy Péter rovata

b e m u t a t ó

LITTLE CHARLIE & THE NIGHTCATS:

THAT'S BIG!

Megjelent: 2002. március 12., Alligator AL 4883, hazánkban forgalmazza Karsay és Tsa.

Címek: (1) Real Love, (2) Weekend Off, (3) Desperate Man, (4) Livin' Good, (5) That's Big! (6) Bluto's Back, (7) I'll Bet Never Cross Your Mind, (8) I Know She Used To Be Your Woman, (9) Money Must Think I'm Dead (#2), (10) Coastin' Hank, (11) It Better Get Better, (12) Bayview Jump, (13) Steady Rollin' Man, (14) Go On If You're Goin'.

Közreműködők: Little Charlie Baty (gitár), Rick Estrin (szájharmonika & ének), Frankie Randall (elektromos és akusztikus basszus), Joey Ventittelli (dob). Vendégek: Rusty Zinn (gitár & ének - 11., gitár szóló - 6.), John Firmin & Rob Sudduth (szaxofon - 2., 4., 7., 9.), Steve Lucky (zongora - 1., 2., 4. és 8., orgona - 6.) Chris Siebert (zongora - 9. és 12.).

Lejátszási idő: 59 perc 45 mp.

A Sacramento-i blues és jump mesterek immár nyolcadik sorlemmezükkel rukkoltak elő, de ebből a rovatból valahogy mindig kimaradtak. Pedig az Alligator kiadó egyik büszkeségei ők. A csapatot az énekes-szájharmonikás-dalszerző Rick Estrin és a gitáros Little Charlie alapították. A ritmusszekció tagjai néhányszor cserélődtek, de ez a zenéjükön soha nem hagyott nyomot. Űgyesen ötvözik a blues, a swing, a bebop és a rockabilly hagyományait, még sem lehet azt állítani róluk, hogy eklektikusak lennének. Estrin chicagói stílusú szájharmonikázása jól párosul Little Charlie technikás gitárjátékával. Mellesleg ő is harmonikás-ként indult a 70-es évek elején, de két ilyen játékos nem szükséges egy csapatba, ezért váltott a húros hangszerre. Szerencsénkre. A dobos és a bőgős ezzel a lemezzel debütálnak az éjjeli macskák színeiben, és jól illeszkedtek be a csapatba. Az ütemfelelős Ventittelli ráadásul mindjárt a nyitószám dalszerzője is egyúttal. A kiadó másik új embere, a zenekar gyakori turnépartnere, Rusty Zinn énekelhet-e Estrin egyik dalát (11. sz.). Három inst-

rumentális darab (6., 10. és 12.) teszi változatossá a lemezt a jazz tűzével és a blues füstjével. *****

TINSLEY ELLIS:

Hell Or High Water

Megjelent: 2002. február 26., Telarc CD-83531, hazánkban forgalmazza Karsay és Tsa.

Címek: (1) Hell Or High Water, (2) Hooked, (3) Mystery To Me, (4) Love Comes Knockin', (5) Stuck In Love, (6) Real Bad Way, (7) All Rumors Are True, (8) Love Me By Phone, (10) Feelin' No Pain, (11) Ten Year Day, (12) Set Love Free.

Közreműködők: Tinsley Ellis (ének, gitár), Kenny Kilgore (gitár), Phillip "Philzone" Skipper (basszus), Scott Callison (dob), Kevin McKendree (orgona, zongora), Donna Hopkins (háttér vokál).

Lejátszási idő: 56 perc 51 mp.

Tinsley Ellis 1988-97 között öt albumot (plusz egy újrakiadást) jelentetett meg a chicagói Alligatornál, és mint néhány más előadó, ő is most a clevelandi céghez kötelezte el magát. (Nekem nyolc, mert mindkét kiadót ugyanaz a forgalmazó importálja...) Ellis ezen a lemezen saját szerzeményekkel jelentkezett egy tűnik, némileg finomodott, érzelmesebb lett az előadásmódja. Helyenként talán a '69 körüli Fleetwood Mac-et juttatja eszembe. (Most dönts el, Kedves Olvasó, hogy ez bírálát vagy dicséret...?) Voltaképp a korábbi keménységet hiányolom, ami azért az első két számban benne van. A Love Comes Knockin'-nal a country bluesos vonulat kopogtat. Ez nekem új Tinsley-től, viszont a sokszínűségét mutatja. ****

O Brother, Where Art Thou?

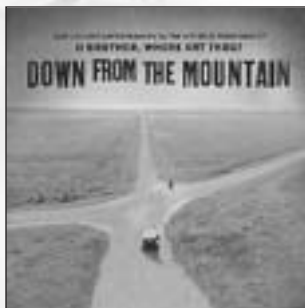
(Filmzene album)

Megjelent: 2000. december, Mercury 170 069-2, hazánkban forgalmazza a Universal Music.

Előadók és címek: (1) James Carter &

the Prisoners: Po Lazarus, (2) Harry McClintock: Big Rock Candy Mountain, (3) Norman Blake: You Are My Sunshine, (4) Alison Krauss: Down To The River To Pray, (5) Soggy Bottom Boys feat. Dan Tyminski: I Am A Man Of Constant Sorrow (radio version), (6) Chris Thomas King: Hard Time Killing Floor Blues, (7) Norman Blake: I Am A Man Of Constant Sorrow (instrumental), (8) The Whites: Keep On Sunny Side, (9) Gillian Welch/Alison Krauss: I'll Fly Away, (10) G. Welch/A. Krauss/Emmylou Harris: Didn't Leave Nobody But The Baby, (11) Sarah, Hannah & Leah Peasall: In The Highways, (12) The Cox Family: I Am Weary (Let Me Rest), (13) John Hartford: I Am A Man Of Constant Sorrow (instrumental), (14) Ralph Stanley: O Death, (15) Soggy Bottom Boys feat. Tim Blake Nelson: In The Jailhouse Now, (16) Soggy Bottom Boys feat. Dan Tyminski: I Am A Man Of Constant Sorrow (with band), (17) John Hartford: Indian War Whoop, (18) Fairfield Four: Lonesome Valley, (19) The Stanley Brothers: Angel Band.

Lejátszási idő: 60 perc 25 mp.
Joel & Ethan Coen filmjének zeneanyagát tartalmazó lemez az idei Grammy-díjkiosztón az év albuma lett, továbbá

Ralph Stanley 75 évesen elnyerte első Grammy-jét, mint a legjobb férfi country énekelőadó. Ugyancsak megkapta a díjat a lemez producere, T-Bone Burnett is. Voltaképpen nem igazi bluesalbummal állunk szemben. A nyitó darab mellett Chris Thomas King darabja, egy Skip James feldolgozás vág témakörünkbe. Az elsőhöz hasonló munkadal még a Lonesome Valley is. A többi inkább country, de nem a művi, hanem az igazi népi forrásból. Talán ezért, a hangulatáért, no meg talán a film tartalma miatt is van itt helye a bemutatásnak. Sajnos ez utóbbiról többet nem tudok, mert a filmet nálunk nem forgalmazzák. (Inkább valami jó kis piff-puff akciófilmet, a 8627-et...) *****

Új blueslemezokről

d i ó h é j b a n

Koko Taylor: Deluxe Edition (Alligator/Karsay és Tsa.): Koko Taylor a független chicagói lemezkiadó egyik legrégibb "ügyfele", több mint negyedszázada gyarapítják egymás dicsőséglistáját. Egy Grammy- és 21 Handy-díj, továbbá az Alligatornál nyolc sorlemmez és néhány válogatáson való szereplés van Koko "mama" mögött. Egy kiadatlan felvétel kapott helyet ezen a technikailag feljavított válogatáson, amely minden jel szerint a legutóbbi albumról maradt le. ***** (15 szám/64'01")

Son Seals: Deluxe Edition (Alligator/Karsay és Tsa.): Seals már nem tartozik az Alligator-istállóhoz, de nyolc "krokós" lemeze, köztük két koncertalbum följegositja a kiadót, hogy egyik legjobb emberétől a "Bad Axe"-ként is becézett gitárostól így köszönjön el. Magas hőfokú, izzó ének, karakteres, metsző gitárhang - ez Son Seals. Itt is egy kiadatlan, az első albumról lemaradt felvétel. ***** (15 szám/65'02")

Super Chikan: Shoot That Thang (Rooster/CRS/Mafioso): Ez a Szuper Csirke James L. Johnson néven jegyzi szerzeményeit, mert hisz' ezt a nevet kapta születésekor. Amúgy énekel, gitározik, zongorázik, szájharmonikázik, amikor épp nem vezet traktort vagy nem gondozza a baromfiudvar lakóit. Itt egy rendben lévő, korrekt, zeneileg nem túlbonyolított lemez. A borítót maga Super Chikan illusztrálta, és ő készítette benzin-kannákból gitárjait. Kétkem azonban, hogy azokat használta a felvételhez. **** (11 szám/54'38")

Pawnshop: Freight Train (Dead Fish Records): Egy most éppen nem működő hazai duó a "Zálogház", melyet Besenyei Csaba (szájharmonika, ének) és Ajtai Attila (gitár, dobro-gitár) alkotnak. A repertoárt Sonny Terry, Brownie McGhee, Son House és más hasonló akusztikus blues apostolok számaiból válogatták. A Blues Patika Alapítvány támogatásával több hazai rendezvényen szerepeltek. Hangulatos zenéjük hiányzik most a palettáról, de Besenyei Csaba föl-föltűnik a hazai bluesszínpadokon. **** (13 + 1 szám/48'30")

ÚJ CD GYÁR
MAGYARORSZÁGON!
CD-ROM, CD-AUDIO,
CD-VIDEO ●●●●●●●●

SOKSZOROSÍTÁS

KAZETTAGYÁRTÁS
TOVÁBBRA IS,
TÖKELETTES
MINŐSÉGBEN

MC&CD kft., 2040 Budaörs,
Baross utca 77.
Tel.: (23)416-007
Fax: (23)416-963
E-mail: mccd@mccd.hu

bespeco
Italian musical accessories

royal-mabedu
BOSE hangstudio
1088 Bp., József krt. 19. T.: 266-1862, 267-5412.
www.mabedu.hu

MÁR A BOLTOKBAN!
A LEGJOBBAK
ITTHON ÉS KÜLFÖLDÖN!

NEVERGREEN - Ez az világ éne CD/MK
POKOLGEP - Te sem vagy más CD/MK
METAL HAMMER No. 140 kazettamelléklet: Eg és több kaszt No. 143 Hangpróba: 9/10 p
METAL HAMMER No. 144 kazettamelléklet: Minden idezai is legy No. 144 Hangpróba: 9/10 p
VEGRE CD-N IS!
P.BOX - Reménye élve CD/MK
FÜRGEROKALABAK - Rokamoka CD/MK
CROSS BORN Kalendras Középföldén 2CD/MK
DEMONLORD Beltrus CD/MK
INSANE - Searching For Thoughts CD/MK
METAL HAMMER No. 142 kazettamelléklet: The Storm No. 141 Hangpróba: 1. hely!
CANNIBAL CORPSE Gore Obsessed
METAL HAMMER No. 144 kazettamelléklet: Hatchet To The Head No. 142 Hangpróba: 9/10 pont / 100% ANTES
KING DIAMOND - Abigail II
METAL HAMMER No. 144 kazettamelléklet: Outchess One No. 144 Hangpróba: 6. hely, 10/10 p!
CORNERSTONE - Human Stain
METAL HAMMER No. 144 kazettamelléklet: Outchess One No. 144 Hangpróba: 6. hely, 10/10 p!
MANOWAR - Warriors Of The World maxi
THEATRE OF TRAGEDY Assembly
SOILWORK - Natural Born Chaos
MANOWAR - Warriors Of The World maxi
A fest albumok megrendelése postai úton is lehetséges az alábbi címre telefonálva:
HMP Co. Hungary Ltd. 1235 Bp., Pf. 47. Tel: 06-36-286-4485 - hmp@hmpco.hu
HMP **MANOWAR** **SOILWORK** **THEATRE OF TRAGEDY** **EDGE**

Judas Priest

Kalapács

Március 30-án végre beteljesült egy álom, melyre legalább húsz évet kellett várunk, de nem hiába. Igaz, nem a klasszikus frontember Rob Halford van már - öt esztendeje - a Priest élén, viszont Ripper Owens - énekes - remek formát mutatott, jelentőségéről bőven lesz szó az alábbi sorokban.

nagyérdeműre. A Gép-induló alatt azt hittem, hogy Weisz "Kicsi" szívinfarktust kap, olyan elánnal tépte a húrjait gitárján, mozgása szintén figyelemre méltó volt!

Beloberk Pisti is jól mutat a deszkákon, öccsével való feelinges játéka élményszámba megy.

A zenekar az Éjféli haranggal zárt, ahol Bivaly utoljára jól megénekelte bennünket, és a bemutatás közben elmondta, hogy április 2-án a banda stúdióba vonul, hogy végre felvegyék az első igazi Kalapács albumot! Sok sikert, egészséget, hitet és kitartást Kalapács!

Pontban 21 órakor lépett színpadra az az öt ember, akik - lassan harminc éve - következetesen kitartanak a hőn szeretett Heavy Metal mellett.

A Metal Gods nyitó dallamainál majdnem megállt bennem az ütő. Örömteli érzés volt végre élőben látni a Tipton-Dowing gitáros párost, a nyolc méter magas dobos Scott Travist, az alapító Ian Hill-t (aki mellelleg kiválóan játszik csellón), és végül, de nem utolsósorban a briliáns hangú Ripper Owens-t.

A Demolition turné keretében járják a fiúk a világot, és ezen az estén megkaptunk mindent, mi Judas Priest. Felölelték eddigi munkásságuk legszébb momentumait. (Ezen az estén a klasszikus albumok közül egyedül a Defenders Of The Faith-ről nem került be semmi a programba.) A Victim of Changes-ben Owens a halfordi magasságokat is túlszárnyalta, gyönyörűen énekelte az "unplugged"-osított Diamonds and Rust-ot és az egyik legnehezebb témájú eposzt a Beyond the Realms of Death-et is.

Néhány rajongó említette, hogy na-

gyon nyugdíjasra vették már a figurát, de én ezt nem így láttam. Lehetséges, hogy az elején egy picit látszott rajtuk a fáradtság, viszont úgy érzem, ötven éves embereknel nem a színpad felszántása a cél, hanem a tökéletes produkció. A Jugulator remekműről valami döbbenetes energiával szólt meg a Blood Stained és a Burn in Hell. Egyetlen fájdalom volt a hangzással kapcsolatban, ez pedig Scott dobja volt, aki zseniálisan muzsikált, de sem a cinekből, sem a tamokból nem lehetett sokat hallani.

Hol vissza, hol előre szaladgáltunk az időben, a zene segítségével. Megérintett bennünket a gonosz (Touch of Evil), majd törvényre törtünk (Breaking the Law). Hill ahogy azt évtizedek óta teszi, lecövekelte a hangfal hegyei elé, és hihetetlen alázattal, és a csak rá jellemző "csipegetős-billegős" mozgással nyomta a rock 'n' roll-t. Glenn és K.K. párosa a mai napig felejthetetlen élményt nyújt mind látványban, mind tudásban. Előbbi a játéktechnikában törekszik naprakésznek mutatkozni, utóbbi pedig az izre, az őserőre helyezi a hangsúlyt. Tökéletesen kiegészítik egymást...

Scott, aki szintén régi motoros a szakmában, mintha állna a dobok mögött - magasságára már utaltam a bevezetőben -, csak itt, a Priest-ben tizenkét éve kápráztat el mindannyiunkat technikás játékával. Owens a

lehető legkellemesebb csalódás - akik eddig nem szerették, most azok is fejet hajtottak elképesztő hangterjedelme előtt -, egy igazi frontembert tisztelhetünk személyében. Valódi és folyamatos (!) "lemezélményben" részesítette a Priest fanatikusokat, mivel lényegében hangról hangra vezet-e elő a klasszikus énektemákat. A konferanszok tekintetében - elődjéhez hasonlóan - nem bizonyult egy szószátyár típusnak, emellett néha kissé mereven is viselkedett, ám nem kizárt, hogy ezt szándékosan tette.

Jöttek a gyöngyszemek sorban, egymás után: The Green Manalishi (With the Two-Pronged Crown), Desert Plains, United, Turbo Lover. Az új műről a One on One és a Hell is Home hangzott el meggyőző sikerrel. Nyilván nem maradhat el a Judas koncert a Harley betolása és megbőnböltetése nélkül, hogy ezután útjára induljon a mindent elsőprő Painkiller. Első körben mindössze másfél órát nyomtak, de nem kellett aggódni, hogy nem jönnek vissza, mert dupla ráadás következett. A repetát a régebben koncertnyitó The Hellion, Electric Eye képezte, majd érkezett a Living After Midnight. Ám mi jó magyarak módjára még mindig nem engedjük őket zuhanyozni - akár hajnali egyig is szívesen hallgattuk volna őket (lásd, pl. a Living... szövegét!) -, és kiköveteltük a további folytatást. Ők pedig rövid (hatás)szünet után elővezették az örökös koncertzáró téfelt, a Hell Bent for Leather-t 1978-ból.

Glenn Tipton

Hálás volt zenekar és közönsége is, az a kb. kétezer-ötszáz ember - mert a magas jegyárak miatt sajnos, csak ennyien látták a csodát - örök emlékekkel feltöltődve indulhatott haza, és mondhatott egy imát a Rock-ért.

Répa & Deni - Fotó: Dávid Zs.

HYPOCRISY

A HUSZONKETTÉS CSAPDÁJA

A svéd trió a death metal scene legstabilabb pontjai közé tartozik, és különösen a melodikus irányba fordulást jelentő "Fourth Dimension" óta rendkívüli népszerűségnek is örvendenek. Noha a '97-ben megjelent "Final Chapter" után volt egy kisebb mélypont a csapat életében, a Hypocrisy a pár hónapos leállást követően újult erővel zúdítja a hallgatóságra a válogatott bombariffekből és a hangulatos, epikus témákból összegyűrt lemezeit. A február végén a boltokba került, és kisebb újításokat is tartalmazó "Catch 22" képében egy újabb remek, ízig-vérig Hypocrisy albumot vehetnek kézbe a rajongók, amelyen tökéletesen megvalósul a keménység és a dallamosság bámulatos kontrasztja. Az együttes baszsusgitárosát, Mikael-t kaptuk telefonvégre, aki a lemezen nagyon jó munkát végzett, viszont a válaszadozdiba még bele kell rázódnia...

Az újbóli összeállásokat óta készített nagylemezeken minden tag kivette a részét a szerzői munkából. Hasonló volt a helyzet a "Catch 22"-n is?

Mikael: - A "Hypocrisy" és az "Into The Abyss" anyagokkal megkezdtünk egy utat, és ebben a kerékvágásban készült el az aktuális anyag is. Amióta ismét aktív lett a Hypocrisy, nem járul minden Peter-re (Tägtren-ének/gitár), hanem Lars és én is sokkal inkább kivesszük a részünket a dalszerzésből, az interjúk lebonyolításából, mint korábban. Tehát azt is mondhatjuk, hogy jelenleg egy igazi csapatként dolgozunk.

Noha zeneileg észlelhetünk változásokat az új korongon, hasonlóan spontánnak érezni, mint az "Into The Abyss"-t. Mennyi idő alatt állt össze az aktuális mű?

Mikael: - A dalok az elmúlt egy évben íródtak, alakultak. Persze nem egy huzamban készülték el, mert volt hogy két hétig egyfolytában dolgoztunk az anyagon, aztán a következő két hétre meg kicsit félretettük a Hypocrisy ügyeit.

Amikor azt mondtam, hogy spontán, akkor arra szerettem volna utalni, hogy kimondottan punkos témák is felfedezhetők néhány dalban...

Mikael: - Amikor a stúdióban az új számokon dolgoztunk, elég sokat hallgattuk az egyes Slipknot albumot. Talán annak a hatása, intenzitása is érvényesült nálunk, bár tudom, hogy stílusilag ég és föld a két zenekar.

A "Catch 22" egyik érdekességének Peter Tägtren igazán sokrétű és kevésbé hörgős énekstílusa számít. Miért változtatott a hangszíne?

Mikael: - Az új lemez felvétele előtt Peter nagyon sokat dolgozott és csiszolt az énekrészekén, és ha engem kérdezel, szerintem az egyre dallamosabbá váló témák sokkal izgalmasabbá varázsolják a Hypocrisy muzsikáját.

Szerinted az ének terén tapasztalható változások a Hypocrisy már megszokott sound-jára is kihatással voltak?

Mikael: - Nem hinném, hogy az eddigi albumainktól nagyon eltűnő lenne az új album hangzása. Inkább úgy mondanám, hogy az imént megfogalmazott változtatásokkal frissebb lett a hangzásunk.

Melyek a kedvenc nótáid az új albumról?

Mikael: - Természetesen az összes számot szeretem a lemeztől, de ha mégis ki kell emelni néhányat, akkor gyilkos tempója miatt mondhatnám a nyitó dalt, aztán ott van az Edge Of Madness, amelyben minden megtalálható, ami ma a Hypocrisy: melodikus részek, szaggató gitárok stb. A korongot záró All Turns Black pedig a mássága miatt nőtt a szívemhez, amit Peter végig tisztán énekelve ad elő, és rendkívül depresszív kisugárzása van.

A koncerteken hány számot fogtok előadni a "Catch 22"-ről?

Mikael: - Négyet vagy ötöt, ezt nem tudom biztosan.

Ha már az élő fellépéseknél tartunk... Majd minden évben megfordultok a legnagyobbak tartott nyári metalfesztiválon, a Wacken Open Air-en, és idén nyáron is színpadra álltok. Ezek szerint a kedvenc fesztiváloktól van szó?

Mikael: - Azt hiszem, igen. Minden évben rengetegen gyűlnek össze ott a világ minden tájáról, megjelenik a metal média színe-java, és esély kínálkozik arra, hogy előtűnik a legjobb formánkban álljunk ki a színpadra.

A Hypocrisy egyik legjellegzetesebb védjegyének számít a nyers, gyors és az epikus, melodikus nóták között felállított szerkezeti egyensúly. Hogy érzed, ezt a koncepciót sikerült az új lemezen is megvalósítani?

Mikael: - A gyors és lassabb számok variálása egy nagyon hatásos eszköze annak, hogy érdekesebbé tegyük a zenét, és ez úgy tűnik, be is vált. Egyébként nem tudatosan törekszünk a hangsúly felállítására, jóval inkább a természetesség dominál. Mikor megkapjuk a végeredményt, csak akkor derül ki számunkra is, hogy ismét jelen van ez a fajta kettőség.

Mint köztudott, az együttes énekes/gitárosát, Peter-t a kettes Pain lemez munkálatai is erősen lekötötték az elmúlt időszakban. Hallottál már valamit az anyagból, és tudsz valamit a megjelenési dátumról?

Mikael: - Az album azért fog megjelenni későbbi időponthan máshol, mert a kiadó elsősorban Svédországra koncentrált, és aztán fogja majd a világ más tájain is teríteni a CD-t... Szerintem nagyon király lett az album. Hogy miben is lett másabb, azt elég nehéz kifejezni, talán stílusilag néhány nóta egy picit a Depeche Mode-ra hajaz.

Attól nem tartasz, hogy a Pain elektronikus irányvonalávalamikor majd a Hypocrisy jóval metalosabb stílusára is rányomja a bélyegét?

Mikael: - A Hypocrisy már hosszú évek óta bejárattott, kialakult stílussal bír, és nem hinném, hogy ezt befolyásolná a Pain. Sőt, a Pain égisze alatt Peter olyan tapasztalatokra tehet szert, amelyek a Hypocrisy-nek is hasznára válhatnak, gondolok itt főleg a zenei témákra.

A zenekar vezetője, Peter-nek az idejét nagymértékben lekötözi az Abyss stúdiója. A Hypocrisy-re mennyi időt tud szakítani?

Mikael: - Mint hangmérnök, éjt nappallá téve dolgozik a stúdiójában, de emellett megpróbál kellően koncentrálni a Hypocrisy ügyeire is. Úgy tudom, hogy az idén összesen két lemez keverését tervezi, így kellő módon tud majd összpontosítani az amerikai és japán turnéira is.

Peter munkái közül szerinted melyik volt a legjobb produkció a tavalyi évben?

Mikael: - Az Immortal új lemezére voksolnék, nagyon jól sikerült.

Az album megjelenését fogja majd turné kísérni? Ha igen, milyen bandákkal keltek útra?

Mikael: - Márciusban indul a No Mercy fesztiváltorné, ahol rajtunk kívül fellép többek között az Immortal, a Vader és a Malevolent Creation is. Mikor a kör befejeződik, az Immortal-lal párban folytatjuk. Nyáron pedig beindul a nagyüzem a fesztiválokon is.

Simkő P.-Greg

MEMENTO

Diszkográfia:

Lita Ford: Dancing On The Edge (1984)
 Ozzy Osbourne: The Ultimate Sin (1986)
 Ozzy Osbourne: No Rest For The Wicked (1988)
 Ozzy Osbourne: Just Say Ozzy (1990)
 Ozzy Osbourne: No More Tears (1991)
 Ozzy Osbourne: Live And Loud (koncert)(1993)
 Red Square Black (1994)
 A Tribute To Def Leppard - Leppardmania (válogatás)(1999)
 A Tribute To Aerosmith - Not The Same Old Song And Dance (válogatás)(1999)
 Mötley Crüe: New Tattoo (2000)

Randy Castillo

1950-2002

Manapság nem a drogok vagy a kábítószerek tizedelik a zenészeket, hanem a rák. Ebben hunyt el a Death-es Chuck Schuldiner, a Badlands énekese, Ray Gillan, s ez nehezíti meg a Testament-es Chuck Billy, vagy James Murphy életét is. Most pedig ismét elvesztettünk egy rockzenészt, ezúttal Randy Castillo-t, Ozzy Osbourne egykori, és a Mötley Crüe utolsó időszakának dobosát. Randy 2002. március 26-án távozott közülünk, s a történetek azért is értek váratlanul bennünket, mert mindenfelé sikeres felépüléséről lehetett hallani.

☛ "Szerencsére nincs visszaesés a rákomban, így a négy hátalévő kemoterápiás kezelést el is hagyhatom - számolt be állapotáról néhány hónapja Randy Castillo. Egy kib.szott rákelleni harcos vagyok ember! Alig várom, hogy a szart is kiverjem a dobomból, elvégre egy csomó időt vesztettem el. Éppen ezért már keményen dolgozunk az Ozzy mellől, illetve az Alice In Chainsből ismert Mike Inezzel egy új, egyelőre még név nélküli projekten. Mike-nak van egy stúdiója hozzám közel, fent a hegyekben, és irtunk néhány örületes darabot, ha mondhatom ezt a saját munkámról. Zeneileg nagyon friss és megelégedésül szolgál, hogy ilyen új dolgokon dolgozhatok. Már csak egy észbontó gitárosra van szükségünk, meg még ki kell próbálnunk pár énekest. Egészségügyileg tehát százszázalékosan jól vagyok, és erősnek is érzem magam." Ma már tudjuk, hogy ez az álom végül nem valósulhatott meg.

☛ Mr. Castillo-t - röviddel azután, hogy 2000 júniusában feldobolta a Mötley Crüe "New Tattoo" albumát -, gyomorfekélye következtében meg kellett operálni, s felépülése két teljes hónapot vett igénybe, majd kénytelen volt szembesülni egy újabb betegséggel: a jóval sötétebb és veszélyesebb rákkal. A torkában lévő rosszindulatú daganat eltávolítása érdekében október 13-án újabb műtétre került sor, ezután egy kemoterápiás- és sugaras kezelést írtak elő a számára, s a procedura végére úgy tűnt, hogy haját ugyan elvesztette, de győztesen került ki a küzdelemből. Ám mégsem így történt. A sors iróniája, hogy amikor ezidőtájt arról kérdezték, hogy mi volt a legszörakoztatóbb szóbeszéd, amit magával kapcsolatban hallott, a következő választ adta: "Nos, talán nem hangzik olyan mókásan, de számomra az volt. Hallottam ugyanis egy pletykát arról, hogy meghaltam. Lehet, hogy úgy éreztem magam, mint aki meghalt, és talán úgy néztem ki, akár egy kitévőtáblát Ghandi, de ez meg sem fordult a fejemben! Amikor meghallottam ezt a szarságot, mind erősebben akartam megcáfolni ezeket a marhaságokat." Ezúttal viszont nem jött be az a mondás, hogy akinek a halálhírét keltik, az száz évig fog élni... Randy a májáját, illetve négy lánytestvért hagyott maga után szülővárosában, Albuquerque-ban.

☛ A spanyol anyától és mexikói apától származó, misztikumokra fogékony Randy Castillo 1950. december 18-án született Új-Mexikóban, ugyanazon a napon (csak hét évvel később), mint a Rolling Stones gitárosa, Keith Richards. "A tizennyolcas szám végigkísérte az egész életemet, hiszen a szüleim ezen a napon házasodtak össze, ekkor láttam meg a napvilágot, és édesapám is ezen a napon halt meg. Egyébként a papám egy Los Aguilas nevezetű zenekarban gitározott, mely a The Eagles spanyol fordítása, vagyis elmondhatjuk, hogy a világ első Eaglesében játszott!" Randy ennek hatására határozta el, hogy zenész lesz, ám apja nem élhette meg, hogy fiát sztárként láthassa.

☛ Mielőtt dobolni kezdett volna, Castillo trombitált egy ideig. "Egy általános iskolai zenekarban játszottam, és hetedik vagy nyolcadik osztályos lehettem, amikor megérintett a rock and roll. Ahogy a The Beatles megjelent a színen, minden más megszűnt a számomra. Hihetetlen volt, mennyire megváltoztatott mindenkit, és hogy mekkora hatással volt a fiatalokra. Még arra is emlékszem, amikor először láttam őket Ed Sullivan tévéműsorában." Ezen a napon, vagyis 1964. február 9-én Castillo-t szabályszerűen megbabonázta a Beatles dobosa Ringo Starr, és nyaggatni kezdte szüleit, hogy vegyenek neki egy dobsszerelést. ("A mamám rendelt egy dobsszerkót Nick Luchetti-től, akinek doboltja volt a városban, és aki a dobtanárom lett.") Mivel mindenáron Starr-ra akart hasonlítani, első dobucca is az övére hasonlított. "Képzeld el egy ezüstszínnű Ludwigot, egy kezdő felszerelést. Kicsi volt, egy cintányérral, de szépnek találtam. Egyébként azon a napon kaptam, amikor a húgom megszületett, így pontosan tudom, mikor kezdtem el dobolni."

☛ Castillo ezt követően megállás nélkül gyakorolt a garázsukban ("Addig játszottam, amíg a kezeim fel nem hólyagosodtak, s a szüleim is rám szóltak, hogy vegyek vissza a tempóból, mert nem bírják tovább ezt a zajt! Borzasztó voltam! Kemény idők járhattak rájuk, de egyfolytában bátorítottak."), majd elmerült a rock and rollban. "Egyszer ott játszottam a garázsban, és odajött egy srác. Nem tudtam, hogy kint álldogált, mert az ajtó zárva volt, de egy félóra után bekopogott a garázsajtón. Kinyitottam, és kiderült, hogy a helyi The Shelton's nevezetű banda tagja. Azt mondta, 'Lelépett a dobosunk', és megkérdezte, hogy nem lenne-e kedvem velük próbálni. Erre azt válaszoltam, 'Rendben, a pokolba is miért ne?!'. Másnap lementem a próbájukra, és megkaptam az állást." A The Shelton's amúgy a szintisza rhythm and blues mellett kötelezte el magát. "Körülbelül egy hónapig voltam velük, és három vagy négy koncertet játszottunk esküvőkön meg születésnap partikon, de nagyon szarul nyomtam, ezért kirúgtak. Ám ez volt a legjobb, ami velem történhetett."

☛ Egy évvel később hősünk már a Doc Rand And The Purple Bluesban muzsikált. "Volt egy fekete énekesünk, úgy táncolt, mint James Brown, de nem tudott úgy énekelni, mindenesetre remek előadónak bizonyult." A csapat ezenkívül rendelkezett egy fúvósszekcióval is, és a saját számok mellett több feldolgozást is játszottak, például James Brown "Papa's Got A Brand New Bag"-jét ("James Brown 'Live At The Apollo' albumáról az összes dalt betanultuk."). A társulat aztán felvett egy kislemezt ("I Need A Woman"), amit a helyi rádióállomás, a KQUO műsorra tűzött, és hamarosan az első helyre került Top 40-es listájukon, s öt hétig le sem került onnan. Castillo igazi rocksztár lett Albuquerque-ben.

☛ Ezután dobosunk a Tabbsben bukkant fel. "Úgy néztünk ki, mint az 'Úrszekerek' szereplői. Mustársárga Nehru dzsekikben nyomultunk, és olyan nótákat játszottunk, mint a 'The Girl From Ipanema' vagy a 'Mustang Sally'!" A Tabbs zenei világa azonban nem egyezett Randy elképzeléseivel, hiszen ekkoriban állt neki olyan blues zenészeket hallgatni, mint Howlin' Wolf vagy B.B. King. A Tabbsból útja a Mudd-ba vezetett. Ebben az időszakban keményen belemerült a drogozásba, és elkezdett heroínt lőni, az együttes énekese, Tommy G bele is halt a kábítószerzésébe. Egy ominózus koncert után - amin Randy teljesen kiütötte magát, és még a saját haját is összehányta - sohasem nyúlt többé kábítószerrekhez.

☛ Következő zenekara eredetileg a Cottonmouth névre hallgatott, de később átkeresztelkedtek Wumbliesre. Legendássá váltak a klubkörforgásban, több városban is teltházas koncerteket adtak, majd Castillo barátjával, a manapság híres stúdiózenészként ismert Tim Pierce-szel Los Angelesbe költözött, és bérletet egy szobát Hollywoodban. Ezidőtájt hagyta ott Ozzy Osbourne a Black Sabbath-ot, és felesége, Sharon segítségével elindította szólókarrierjét. Tim és Randy kapva a lehetőségen, elmentek Ozzy meghallgatására, s a bemutató után Sharon azt mondta Randy-nek, hogy Ozzy szeretne egy második próbát is. Balszerencséjére azonban épp' San Diego-ba utazott, és későn hallgatta le Sharon üzenetét az új időpont-ról, ezért lemaradt a melóról.

☛ Castillo pont ekkor futott össze egy régi Acquaintance-i ismerősével, Randy Rand basszusgitárossal. A duó egyesítette erejét, és Glen Sherba gitárossal trióban megalakították a környék legnépszerűbb klubbandáját, a The Offenderst. Mivel szerződéshez sohasem jutottak, dobosunk következő rövidéletű vállalkozása a Stone Fury lett, majd csatlakozott Lita Ford kísérőzenekarához. S bár a zene feküdt neki, úgy érezte, hogy Lita menedzsmentje túlonúl alulfizette. Erre az időre datálható a Mötley Crüe-s Tommy Lee illetve a Ratt-es Bobby Blotzer telefonhívása egy partiról. Lee azt mondta Randy-nek: "Van itt valaki mellettem, aki beszélni szeretne veled arról, hogy csatlakozz hozzá. Beszél-ned kellene vele, máris adom." Aztán beleszólt a titokzatos hang: "Egy kib.szott dobost keresek! El tudnál jönni holnap, hogy játsszunk egyet?" Castillo azt hitte, álmodik, mert az angol akcentusú hang tulajdonosa Ozzy Osbourne volt. "Nagyszerű időztetés - válaszolta a mesternek. Elmehtetek, de el van törve a lábam." "Szarok rá - mondta Osbourne a telefonban. Csak dobolj az asztalon a kezeddél. Csak látni akar-lak, találkozni akarok veled." A meglepődött ütős másnap a Burbank repülőtérén találkozott az Iron Mannel, bár tudta, hogy három hónapra van szüksége a felépüléshez, s Ozzy annyit nem vár rá. Három hónap múlva Ozz viszont újra felhívta, és a rákövetkező napon Castillo csatlakozott a hajdani Sabbath énekeshez Skóciában, ahol hivatalosan is Osbourne csapatának tagjává avatták. Innen hét év elteltével állt tovább (közben 1989-ben szerepelt a "The Adventures Of Ford Fairlane" című mozifilmben, ahol a Bobby Blacket játszó, Mötley Crüe-s Vince Neil képzeltbeli bandájának, a Black Plague-nak dobosát alakította), '96 júniusában beugrott Vince Neil szólózenekarába, 1999 áprilisában pedig esedékes turnéja előtt három nappal csatlakozott a Mötley Crüe-höz. Érdekes módon ide Sharon Osbourne ajánlotta be... A többit már mindenki tudja: utódja a Mötley-ben Samantha Maloney (ex-Hole) lett.

Bánfalvi Ákos

Vörös újra az Esőisten földjén

Vörös István - az egykori Prog-nózis énekese, gitárosa, dalszerzője, vezetője - immáron két éve saját neve alatt folytatja a megkezdett utat, mégpedig nagy sikerrel, hiszen nemcsak idehaza koncertezik, hanem immár két ízben is a távoli Mexikó vendége volt.

Hogyan lehetne összefoglalni a két út lényegét?

2001 márciusában meghívták kaptam egy nagy nemzetközi fesztiválra, Mexikóba. Tavaly amolyan Magányos utazóként (Ez V.I. lemezének a címe is - Sz.G.) egy akusztikus gitárral a kezemben érkeztem a huszonkétmilliós főváros repülőtérére. Három koncertet adtam, s mivel nagyon kedvező volt a fogadtatás, idén márciusra újra meghívtak két másik nemzetközi fesztiválra, immár zenekarral. Öt városban, öt koncerten léptünk fel, huszonháromezer-négyszáz kilométert tettünk meg földön, vízen, levegőben. Voltunk mindkét óceán partján, sok ismerősrre, barátira, rajongóra leltünk. A dalok több nyelven szólahtak, magyarul, angolul, és több dal refrénje - valamint a konferálás - spanyolul, így a kontaktus nem csoda, hogy pillanatok alatt létrejött. Jártunk Mexikóvárosban, Querétaro-ban, Posa Rica-ban, Acapulco-ban, és több kisebb városban. Ezek egyike Jalpan, mely azért is emlékezetes, mert ott volt az első koncert, másrészt jó kétszáz kilométert busoztunk át a háromezer méter magas Sierra Madre-n és ahogy megérkeztünk, feltűnt előttünk a végtelenbe nyúló sivatag. Mondanom sem kell, többnyire harmincöt-negyven fokos meleg volt, és kétszer is kilencvenöt százalékos trópusi páratartalomban koncerteztünk. A mexikói rádió és TV csatornák januártól sugározták a To Get On With Me angol nyelvű lemezemet, így a dalok már többeknek ismerősen hangzottak. Jövőre remélhetőleg újra kijutunk Mexikóba, hiszen két menedzseriroda is tíz-tizenöt előadásos turnét tervez velünk.

Ezek szabadtéri koncertek voltak?

Mindegyik szabadtéri volt, az esti órákban. Ezekről felvételek is készültek, a magyar BETA rendszerre történő átírásuk jelenleg is folyik. Két koncertünk szinte Woodstock méretű színpadi felszereléssel és fénnnyel várt bennünket. Megtudtuk, hogy tavaly ugyanott a Deep Forest lépett fel, ezúttal viszont mi voltunk a fő műsorszám. A többi koncert az említett városok fesztiválrendezvényei voltak és a főterén felállított színpadokon zajlottak. Itt is hamar szót értettünk a közönséggel és a spanyol refréneket a végére már együtt énekeltük.

Miként tehet szert az ember egy ilyen tengeren túli kiruccanásra? Ügyes menedzsered van?

Pontosan. Külföldi koncertjeimet külön stáb szervezi. Menedzserem, Szórádi Attila, mexikói útja alkalmával elhintette a legutóbbi Magányos utazó című albumom példányait, amelyek illetékes kezekbe kerültek. A szervezők informálódtak személyemről az Interneten keresztül, megnézték honlapomon eddigi munkáimat, így létrejött a kapcsolat és hosszas egyeztetés után összeállt a program.

Csak a legutóbbi lemezedről játszottál dalokat, vagy a korábbiakról is?

A korábbiakról is, hiszen itthon sem csak a legutóbbi anyag számaiból áll össze a műsor. Az eddig megjelent tizenegy albumról elővettem mindazokat a dalokat, melyekről úgy gondoltam, hogy az a kinti közönségnek leginkább el-

nyerheti a tetszését. Elhangzott például a Kőhegyek, a Szűk nekünk ez a város, a Magányos utazó, a Tele van a város szerelemmel stb., plusz három új dal, melyek eddig még nem jelentek meg. Tudtam, végig lendületes koncertet kell adnunk, ha le akarjuk kötni a közönség figyelmét, és ki akarjuk védeni a nyelvi hátrányokat.

Mennyi idő alatt barátkoztál meg a spanyol szövegekkel? A kiutazás előtt egy hónappal kezdtük az énekpróbákat, és talán még hamarabb megtanultam, mint az angol szövegeket.

A szabadidőtökben mit láttatok Mexikóból?

Amikor megérkeztünk, három napig csak akklimatizálódtunk. A hatórás időeltolódás, a kétezer-kétszáz méteres magasság, na meg a magyarországi hidegből hirtelen harmincöt fok melegbe történő átállás ezt szükségessé is tette. Megnéztük Teotihuacan és El Tajin piramisait, ismerkedtünk a maja és az azték kultúrával, és persze a modern Mexikóváros nevezetességeivel is. Posa Ricában egy nagy buszt bocsátottak rendelkezésünkre, sofőrrel, amely szabadidőnkben oda vitt, ahová csak akartuk.

Változott-e az új felállású zenekar megszólalása és arculata a korábbihoz képest?

A fő irány maradt a régi, de egyben változott is. Új dalok születtek, melyek, ha nem is különböznek nagyban a korábbi munkáimtól, de azért hangszerelésükben korszerűbbek és szövegvilágukban talán érettebbek.

Te hívtad a zenészeidet, vagy meghallgatásra jelentkeztek? Tudtam, hogy kikkel fogok játszani, hiszen Boros Attila billentyűs és Horváth Robi dobos, már a Magányos utazó lemezen is segítségemre voltak. Jól ismertem a basszusos Szitás Zolit is, és az ütőhangszeres Kolbe Gábort. A gitáros Závoti Zoli viszont az én felfedeztem.

Melyek a küszöbön álló tervek?

Május 3-án, újra egykori legendás klubunkban, a Kőbányai Szabadidő Központban leszünk, majd június 25-én a Csörge-tó Fesztivál, június 28-án az Orczy-kert, június 29-én Tiszalók (szóló akusztikus koncert a Rolling Rockban), június 30-án Nyírbátor, július 20-án pedig Kisköre következik. Nagyon fontos dátum október 5-e, amikor is pályafutásom jubileumi koncertje lesz a Petőfi Csarnokban. További információ a <http://www.thewebhungary.com/vorosistvan> vagy a készülőben lévő <http://www.vorosistvan.hu> honlapcímen található.

Szakács Gábor

Philip Anselmo: - Hét évvel ezelőtt indult a banda története, amikor Texasban éltem, de tartottam a kapcsolatot az akkori-ban Atlantából New Orleansba visszköltözött Jimmy Bowerrel (dob), Pepperrel (gitár), az észak-karolinai Corrosion Of Conformity oszlopával, Kírkkel (gitár) és Toddal (basszus), a Crowbarból. Mindannyian New Orleans-ban születtünk, ráadásul ugyanazokat a zenekarokat szeretjük, közös kedvencünk a Black Sabbath meg az effélék, a Witchfinder General, St. Vitus, Trouble, Pentagram vagy (a) The Obsessed. Felvetődött, hogy jameljünk együtt, alakítsunk csapatot. Pepper koncepciója az volt, hogy csinálunk egy háromszámos demót, adunk pár koncertet, és kész, nincs tovább. A név tőlem származott, ám a mi értelmezésünkben azt jelenti, fejlődésben visszamaradt, satnya, szóval semmi köze ahhoz, hogy "Oké, gyerekek, előre, én benne vagyok." (A szó szleng jelentésére gondoltak. - a fordító megjegyzése.) Első felvételünket mindössze egyetlen hétvége alatt hoztuk össze. Eleinte nem is akartuk az egész világnak megmutatni, szűk, baráti körben szerettük volna terjeszteni. Meg akartuk ízlelni az undergroundot, a kazetta csereberét, azt hogy mennyire gyorsan forog körbe a név. Nem anyagi megfontolásból jöttünk össze, minket ez olyannyira nem érdekelt, hogy ingyen osztogattuk a kazettánkat. Ez az első koncertünkig rendben is volt, működött, de miután mindenki megtudta, kik vagyunk, milyen bandákban nyomulunk, egyre többet hallottuk a kérdést, "Mikor lesz lemezetek?" Aztán a három nóta hattá, majd kilencé duzzadt - csak a koncertezés miatt gyártottunk demókat. Röviddel ezután, a bemutatkozó demo sikerén felbuzdulva, valamint a Pantera népszerűségét kihasználva a többiek azt ajánlották, adjuk ki első nagylemezünket, ez 1995-ben meg is történt. Később két hétig, önállóan turnéztunk. Ekkoriban a rádiók nagyban játszották dalainkat, ez anyazenekarainknak is jót tett, bejáratta a neveket. Mivel azonban mindannyiunknak vannak "máshol" kötelezettségei, ezért a legenda csak mostanában kelt újra életre. Persze, a felállásban volt némi módosulás, hiszen Todd pár évvel ezelőtt végleg felhagyott a zenéléssel, a családjára, a gyermeknevelésre koncentrált. Egyetlen arc felelt meg az elvárásainknak, a sosem hibázó, superképzett Rex Brown. Az előző Pantera lemezen lehetett a legjobban hallani hangszerét, mondtuk is, hogy "Jézus Mária, először döng igazán a bőgő"; ez egyben is, hiszen ez az ötödik vagy a hatodik együtt készített lemezünk: Ha jól emlékszem, '98 októberében szakítottunk egy kis időt az újabb munkára. Született néhány, riffekkel teli kazi, és ezekből válogattuk ki a lemezre kerülő tételek alapjait. A komolyabb munka 2000 novemberében kezdődött. Mintegy hatezer dollár értékben vásároltunk kaját, piát és egyéb "különlegességet", majd kivonultunk a mocsár közepén elhelyezkedő házamba, és az istállóban berendezett "stúdióban" közel egy hónapig keresztül dolgoztunk. Ez a hely olyannyira távol esik mindentől, hogy az utolsó benzinkútnál nem csak tele vágtuk a tragacs tankját, hanem két kanna ben-

zint még a csomagtartóba is helyeztünk...

- Istállóban nem mindennap készülnek lemezek. Miért döntöttetek úgy, hogy nem egy átlagos stúdióban vesztitek fel az anyagot?

PA.: - Mert azok csinos bútorokkal berendezett helyiségek rohadtul unalmasak számunkra. Tudod, ezzel minden bizzar ál-munk valóra vált. Kimentünk a semmi közepére, az erősítőkön feltekertük a hangerőt, senki és semmi nem zavarta a munkát. Még a haveroknak sem mondtuk el, hová és miért megyünk. Egyébként azt sem tudtuk, mi folyik a külvilágban, se TV, se telefon nem volt a házban. Ez a félelmetes nyugalom hihetetlenül kreatívvá tette a munkát, bármikor szívesen megismételhnék ezt az őrlít kísérletet.

- És mit szolt ötletetekhez az Elektra kiadó? Nem lepődtek meg?

PA.: - Mi az hogy... Amikor először előálltunk a gondolattal és elárultuk nekik, a dolgot - hol szeretnénk nyélbe ütni-, teljesen lehidaltak. Láttam én már sok meglepődött arckifejezést, azonban, amit akkor és ott tapasztaltam, az elképesztő volt. Azt hit-ték megőrültünk. Mondtam is nekik, nem kell olyan furcsán nézni, nincs nekünk semmi bajunk, szín józanok vagyunk, mindössze egy dögös anyagot szeretnénk készíteni, ehhez pe-dig ez kell.

- Gondolom, égneek állt a producer ha-ja is...

PA.: - Nehogy azt hidd! Warren sok álmunkat váltotta valóra. Egyébként Pepper erőltette a közös munka lehetőségét. Eleinte én is nagyon skeptikus voltam, semmi jót nem jósoltam a fú-ziónak, a végén azonban azt mondhatom, jobban nem is sülle-tett volna el a dolog. **Pepper Keenan:** - Warren Riker régi cimborám, a COC-vel a kezdet kezdetén dolgoztunk együtt, emellett a legutóbbi Live Volume című koncertlemezünket is ő csinálta. Az a különös ve-le kapcsolatban, hogy nem sok rocklemez készített ez idáig, viszont olyan művészek felvételeinél segédkezett, mint Lauryn Hill, Fugges, vagy Santana, szóval az összes Grammy-díjas produkció születésénél jelen volt. Felhívtam, hogy megvan neki az első Down lemez, tetszik is, és a következő album felügye-letét szívesen bevállalja. Ajánlata éppen kapóra jött, mert biz-tos, nehezen találtunk volna olyan alakot, aki rábólintott volna arra a feltételre, hogy a lemezt egy elhagyatott pajtában ven-nénk fel. Ráadásul a dalaink csak félig készültek el, nem voltak befejezve, formába öntve, viszont a tervünk véghez viteléhez volt huszonhat napunk. Warren azt mondta, írjunk "álom-listát", majd rengeteg régi eszközt szerzett be. Szóval egy számára is-meretlen területet cserkészett be, és büszkén mondhatom, eredményesen. Egyébként nem az a típus, aki saját lakosztályt

szeretett volna ötcillagos szállodában, vagy luxusautót, meg effélék. Aludt a földön, ha máshol nem akadt hely. **PA.:** - A lemezünk hallatán a legtöbb ember azt mondja majd, hogy ez pontosan olyan tisztán szól, mint bármelyik klasszikus rock alkotás, és ez így van rendjén - régi erősítőkön vettük fel.

- Bemutatnál néhány dalt egy-két szóval?

PA.: - A Man That Follows Hell arról az emberről szól, aki sosem tud az élet sötét ol-dalától elszakadni. A Stained Glass Cross egy elegáns címet kapott remek rock dal. A szöveg érdekes koncepción alapszik, apa és fia közösen, rituális lépéssel készülnek véget vetni életüknek. A Ghost Along The Mississippi nem valós, önanalízis-szerű tör-ténetet mesél el. Mintha drogos lennél és az életet kicsit sötétebben, másként látnád. Vékony jégen, esetleg tojás héján járkálsz, valami ilyesmiről szól. A Where I'm Goingot egy régi barátómnak írtam, amolyan szerelmes dal. A Beautifully Depressed engem egy ötvenes évekbeli sláger elképzelhetetlen feldolgozására emlékeztet. **PK.:** - Felvételtechnikailag érdekes volt. A gitár az egyik szélén, a dob közepén, a szó-ló jobb sávba lett elhelyezve, ezáltal nagyon szépen, arányosan szól. A lemezt záró Landing On The Mountains Of Meggido eredetileg a Wars címet viselte. Ezt a tételt Phil a barátónőjével közösen írta, ám nem tudtuk, hol lapulhat az ezt tartalmazó kazet-ta. Majd a nagy halom szalag közül Phil véletlenül kiválasztotta, és amikor meghallot-tam ezt a szép, lassú dallammenetet, tudtam, hogy szerencsések vagyunk, hogy megtaláltuk.

PA.: - A Doobinterlude-ban minden hangszeren Jimmy Bower játszik. Az egyik demóról választottuk ezt, nagyon tetszett mindannyiunknak, és fel szerettük volna használni, de csak az eredeti hangzásban akartuk lemezre tenni. Újrarögzítéskor elve-szítette volna egyéniségét, a hangulata se' lett volna ugyanaz.

- A Down egy "supergroup"?

PA.: - Zenekarnak tekintjük magunkat. Hogy supergroup lennénk??? Valamilyen érte-lemben mindenképpen, hiszen játszunk más bandákban, de azok egyáltalán nem tük-rözik azt, amit ezzel a csapattal megvalósítunk, amire mi öten képesek vagyunk. Egyetlen Pantera anyagon és egyéb projectemben sem éneklek úgy, ahogy ezekben a nótákban.

PK.: - Őt sokat látott, tapasztalt srác alkot egységet a Down-ban, ennyi az egész. Az induláskor annyi célunk volt, hogy bemenjünk a próbaterembe és jammeljünk, jó rif-feket gyártunk. Sosem gondoltam volna, hogy a dolog ennyire komolyra fordul.

összeállította: norbitam

HASZNÁLD A DIÁKOD!
WWW.DIAKBONUSZ.HU
A DIÁKKEDVEZMÉNYEK HONLAPJA!

Ha célcsoportjának tekint a diákságot, lépjen be ön is a diákigazolvány kereskedelmi kedvezményrendszerébe!

Diák-Bónusz Kft. Miskolci Képviselői Irodája:
Miskolc-Egyetemváros 3515 A/2 ép. 28.
További információ és hirdetésszevezés:
Kovács László (06-20/42-84-680)
kovijames@diakbonusz.hu
Nemzetközi Diákigazolvány árusítás az irodában!

www.trafoclub.hu

Május

09. Csütörtök 18h Entreat
Kill Your Idols
Hatszö Szándék

10. Péntek 21h Zaklatás
Bea
Béa

17. Péntek 21h Insane
Blind Myself

24. Péntek 21h Bushman
Unnikies

31. Péntek 21h A Köklér
Közlé
Közlé

Fon-Trade

Rec. Exp.

Egy demokratikus diktátor

Falconer

A Mithotyn-ból alakult svéd Falconer hihetetlen sikert ért el debüt albumával, és villám-ként csapott be a zenei köztudatba. Népszerűségük nagyságán emel az a tény is, hogy mindamellett, hogy nem koncerteznek a trió felállás miatt, lemezeladásuk jóval meghaladta sok, "császárnak" kikiáltott fiatal bandáét. A klasszikus metal zenéket a svéd és más, északi folk muzsikával, és az egykori Mithotyn teljesen egyéni hangulatú viking témáival elegyítő csapat mindenható főnökével, Stefan Weinerhallal beszélgettünk a második, 'Chapters From A Vale Forlorn' című lemez megjelenésével, és a Falconer jövőjével kapcsolatban.

Rockinform: Bár a Falconer-nek érezhetően egyéni stílusa volt már az első lemezen is, nekem úgy tűnik, hogy az új anyag bizonyos területeken újításokat hoz. Te hogyan látod ezt?

Stefan Weinerhall: Ez így van. Az első albumunk leginkább egy feszes, gyors, és kemény power metal muzsikát tartalmazott, persze a tőlem megszokott stílusban. A 'Chapters...' lemezen ezen változtatni akartam. Érdekesebbé és egyénibbé akartam tenni a zenét. Így született meg az első balladánk, mely akármilyen furcsa is, de nem áll messze az én világomtól. Szerettem volna még erőteljesebben beleépíteni a muzsikába azokat a hatásaimat, melyek gyermekkorom óta értek. Mivel leginkább a hetvenes évek zenéit hallgatom, no meg egy-két a nyolcvanas évek elejéről származó zenekart, nem is csoda, hogy a Busted To The Floor nótá ennyire Black Sabbath-osra, rockosra sikeredett. Persze a Sabbath-on kívül még imádom a Jethro Tull-t, David Bowie-t, az Iron Maiden-t, Dio-t, vagy egy kissé más vizekre evezve, a hazai formációk közül az ABBA-t, és az újak közül az egyetlen kedvencemet, a Roxette-et. Ezen hatások alapján lett az új album sokkal dallamosabb, mint elődje. Persze ez is volt a célom, így sokkal élvezetesebb és izgalmasabb zenét tartalmaz a korong. Természetesen nem tudtam átlépni a saját határait, és szánt szándékkal kreáltam meg a Quest For The Crown kis-öccsét a Stand In Veneration képében. Ugyanaz a lüktető ritmus, és hasonló rif-fjáték van mindkettőben, és erre azért volt szükség, mert ez is én vagyok. Így még színesebb az egész.

R.I.: Tehát a zene lágyabb mivolta okozta azt, hogy a hangzáson is finomítottatok?

S.W.: Természetesen. A debüt harapósabb dalai magukkal vontak egy torzítottabb, töményebb és karcosabb sound-ot. Mivel jóval melodikusabb a 'Chapters...' anyaga, kénytelenek voltunk egy lazább, szellősebb hangzást kialakítani. Ezekhez dalokhoz szükség volt arra, hogy mindent tisztán ki lehessen hallani. A nóták szerkezeti felépítése kívánta ezt meg, hiszen most minden a dallamokra épül, még a basszus is csatlakozik néha a melódiai támogatásához. Ha egy vastag hangzás miatt mindez egy masszába olvadt volna, akkor egy "zenei kavalkádot" hallhattunk volna, melyre egy ultra dallamos ének simul. Mivel ezek a szerzemények lassabbak és kevésbé agresszívak, mint régebben, így passzolt

hozzájuk a sound. Szerintem ez egy természetes folyamat volt, sokat nem is kellett gondolkodni, hogy mi történjen a kivitelezés során.

R.I.: Úgy hallottam a felvételek nagyon jó hangulatban zajlottak...

S.W.: Ez így van. Huszonnégy napot töltöttünk a Los Angered stúdióban, és végig mókáztuk az egészet. Ilyen jó hangulatban, és körülmények között még sohasem rögzítettem lemezt. Egyébként a főnök, Andy LaRoque gitározik a Busted To The Floor nótában, fel sem kellett kérnünk, ez szinte természetesen, ösztönösen történt. Ezalatt a három hét alatt végig olyan érzésünk volt, mintha a nappalijában ülve vettük volna föl as dalokat. Így lehet fölszabadultan dolgozni. Nem szorított minket az idő, nem ült a nyakunkon egy szőrözös producer, végig élveztük a munkát, és úgy gondolom, ez hallatszík is az albumon keresztül.

R.I.: Most is te írtad a lemezt a-tól z-ig?

S.W.: Igen, én írtam mindent a zenétől a szövegeken át az ének dallamokig. Ez rohadt kemény munka, de én szeretem. Imádom kész nótákat írni, és ezeket a többiek elé tálalni. Nem tiltom meg nekik persze, hogy hozzanak ötleteket, de ez elmaradt, én meg nem bántam az előbb említettek miatt. Nem vagyok diktátor, hiszen bármikor hajlandó vagyok változtatni akármilyen formában a kész dalokon. Ha a próbákön előjön bármilyen ötlet, én fogékony vagyok rá ... bizonyos mértékben. Mondhatjuk, hogy egy demokratikus diktátor vagyok. Ha-Ha... De mit csináljak, egész egyszerűen imádom teljes munkát végezni.

R.I.: Nem turnéztok. Nem gondolod, hogy ez szükséges lenne a csapat még sikeresebbé tételéhez?

S.W.: De igen, ez így van, de nem tudunk addig turnéra indulni, amíg a zenénk öt tagot követel meg, és mi csak hárman vagyunk. Koncertsorozatot egyelőre még mindig nem tervezünk, ám szerződöttünk két session zenész, és lefixáltunk egy-egy fellépést a Bang Your Head, és a Wacken Open Air fesztiválokön. Ez az egész, amire képesek vagyunk.

R.I.: Ezzel azt akarod mondani, hogy így egységes a zenekar, nem akarod megosztani az erőt, lemondotok a turnézásról, és maradtok stúdióbanda, a zene érdekében.

S.W.: Nem, erről szó sincs. Ám rengeteg dologtól függ még az, hogy a Falconer útnak induljon. A két kisegítő zenész, akiket szerződöttünk a fesztiválokra, úgy néz ki, hogy mind emberileg, mind zenei felfogásban nagyon pozitívak. Két egyszerű figuráról van szó, és nem elképzelhetetlen, hogy csatlakoznak hozzánk a közeli, vagy a távoli jövőben, erről még nem döntöttünk. Azt azonban el tudom mondani, hogy ilyen irányba halad a dolog. Nem akarok mindig trióban maradni, ez butaság lenne, a koncertezés nagyon fontos egy banda számára. Azonban a két tagon kívül még rengeteg munka is hiányzik egy turnéhoz. Nem olyan egyszerű dolog egy ilyen nagy volumenű dolgot megszervezni. Nem tudok mást mondani, egyelőre erre a két bulira vagyunk képesek, aztán meglátjuk, mit hoz a jövő, én mindenesetre bizakodó vagyok.

R.I.: Már biztos, hogy nagyon sokszor elmondtad

máshol, de a mi olvasóink is tudni szeretnék, hogy mi volt a fő oka annak, hogy kiléptél a Mithotyn-ból?

S.W.: Nagyon örülök a kérdésnek, hiszen azt szeretném, hogy mindenki tisztán lássa a dolgokat Magyarországon is. Nem személyi problémák okozták a banda feloszlását. A basszusgitáros/énekesünk Richard nem volt motivált többé. Nem igazán érdekelte a dolog, nem írt dalokat, sőt egyetlen ötletet sem hozott. Én, pedig mint egy motor, állandóan dolgoztam, csináltam, nyomultam volna. Egy darabig még túrtam a tétlenkedést, aztán kiszálltam, mert láttam, hogy azzal a csapattal már nem megyek semmire. Amúgy is tiszta éneket akartam, amit a többiek elleneztek, és végül rájöttem, hogy az elképzeléseimet csak egy másik zenekarral tudom megvalósítani, úgyhogy kiléptem. Mivel velem a fő dalíró távozott, a többieknek meg semmilyen ambíciója nem volt a folytatáshoz, így ötlettelenség miatt feloszlottak. Ennyi a történet.

R.I.: Tehát az Invasion, a kiadótok rejtélyes felszivódása nem volt hatással a feloszlásra?

S.W.: De igen, viszont az ő eltűnésük csak az utolsó lökés volt, hogy megtegyem azt, amire már rég készültem. Sőt tulajdonképpen örülök is, hogy ők beadták a kulcsot, hisz ha ez nem történik meg, lehet, hogy még egy évig, vagy még tovább kínlódtam volna a többiekkel, hasztalanul. Most már nem látom akkora problémának az Invasion megszűnését, mint akkor. A harmadik lemezünk megjelenésekor ez óriási probléma volt, kétségbe is estünk. Most viszont már itt a Falconer, és azt csinálom, amit szeretek, és olyan tempóban, ahogy nekem tetszik.

R.I.: Arról hallottál, hogy Karl és Richard egy közös project-en törí a fejét? Tudsz róla valamit, hogy mikor rukkolnak elő valamivel?

S.W.: Hmmm... Erről semmit nem tudtam. Tényleg így lenne? Elképzelhető! Még jó, hogy te többet tudsz, mint én... Ha-Ha...

R.I.: A 'Gathered Around The Oaken Table' albumon az Old Rover dalban Karl énekel, és nem is rosszul. Nem gondoltál rá, hogy őt kéred meg, hogy énekeljen a Falconer-ben?

S.W.: Neeeeem! Karl valóban elfogadhatóan énekelt abban a nótában, sőt a rikácsolás után semmi kifogásolható sem lehetett találni benne, de én egy jobb énekest akartam, egy igazi profit. Az ő adottságaival nem lett volna kivitelezhető az elképzelésem. Ezért rohagáltam az instrumentális demóval minden felé, hogy megtaláljam a megfelelő embert. A helyi lemezbolt tulajdonosa ajánlotta nekem Matthias-t, és másokat is. Természetesen mindenkit kipróbáltam, de az Evita musical-en edzett hangja, illetve az a két év, melyet Londonban töltött el több más zenés darabban játszva egyértelművé tette a döntésemet. Matthias nemcsak, hogy egy óriási énekes, és orgánuma teljesen egyénivé teszi a Falconer-t, hanem ő volt az egyetlen, akivel tökéletesen kijötttem emberileg is az első pillanattól fogva. Nem is beszélve a rockzene iránti odaadásáról, és kitartó hűségéről. A tökéletes Falconer torok, az északi mondavilág ismerője és szerelmese. Nem kell, és nem is létezik jobb!

R.I.: Említetted az északi folk szeretetét, mindkét lemezen van egy-egy népdal, nem tervezitek azt, hogy egy teljes albumot szántok a népzene-nek?

S.W.: Furcsa vagy te nekem, honnan szedsz ilyesmit? Ha-ha... Tényleg vannak ilyen terveink, de erről egyelőre olyan csendben beszélünk, hogy mi is alig halljuk. Nem tudom, hogy mikor jöhet ki ez a lemezünk, még csak körvonalazódnak az ötletek. Egyébként ezt csakis svéd nyelven fogjuk megvalósítani, és csak arra van esély, hogy a bookletben lesznek a szövegek angolul, de ez még a jövő titka, ha az enyém már nem lehet. Ha-ha...

R.I.: Nagy fantasy film- és könyvrajongó hírében állsz. Bizonyára olvastad és láttad is a Gyűrűk urát...

S.W.: Ez így van. A kedvenc olvasmányaim egyike a Gyűrűk ura, így a film újat nem mondott nekem, ám azt el kell, hogy mondjam, hogy a képi megvalósítás gyönyörű és tökéletes volt. Mindent úgy adott vissza, ahogy én azt a könyv olvasása közben elképzeltem, megálmodtam. A hideg rázott a moziban, csodálatos volt. Csak a kimaradt részeket sajnálom, én akár öt órán át is tudtam volna nézni. Egyébként már nincs annyi időm olvasásra, mint régen. Tudod most, hogy teljes munkaidőben dolgozom végre, olyan fáradt vagyok mikor hazaérek, hogy annak örülök, ha a gitárt egy-egy órára a kezembe tudom venni.

R.I.: Hol kaptál állást?

S.W.: Ha-ha-ha...Egy vágóhídon dolgozom mézsárosként. Nap, mint nap disznókat gyilkolok. Ez a metal, mi?

Greg

MEGJELENÉS ÁPRILIS 29.

AURORA

A REZERVÁTUM MÉLYÉN

V. Újhullám fesztivál

GYŐR FENYVES AUTÓS MOZI.

2002 06 27-28-29.

Infó : www.aurora.hu Tel: 06 70 2220034

MEGJELENT!!

CADAVERES DE TORTUGAS

TERJESZTL: MUSIC DOME KFT, HAMMER MUSIC

ARNATION

Élőben:

Május

1. Veszprém
2. Paks
3. Kaposvár
4. Bonyhád
10. Szarvas
11. Kecskemét
17. Esztergom
18. Győr
24. Budapest
25. Hatvan
- Június
14. Szekesfehervar

Megrendelhető:

8001 Szfvár Pf.197

<http://www.extra.hu/cd1666>

Info:06-30-9393-463

Kid Rock: - Annak az oka, hogy ilyen sokáig tartott ennek a lemeznek az elkészítése, alapvetően a lányok és a pénz voltak. Illetve próbáltam nevelni a fiamat, és igyekeztem jól érezni magam - szóval mindezek együttvéve. Rádásul a világ egy nagy hely, s ezért rengeteget kell turnézni is. Sokszor szívesebben lennék egy családos ember, mint zenész, de a zenész énem fizeti a számlákat, ezért végzem a dolgomat. Viszont szentelek időt a családomra is, nem számít milyen áron. Egyszerűen meg kell találni a helyes egyensúlyt, mert az élet egy nagy mérleg.

- Az új albumodról miért a "Forever"-t választottátok az első kislemeznek, és miért nem az erre a célra jobban megfelelő, címadó "Cocky"-t?

Rock: - A "Forever" tipikusan Kid Rock-os, a lemez-társaság könnyen el tudja adni, és ez az, amit az emberek hallani akarnak tőlem, legalábbis remélem. Fontos az is, hogy a "Forever" egy erőteljes szó, és a dal üzenete, hogy a zene örökkévaló. A punk rock, a southern rock, a hiphop mind-mind örökkévalóak. Ez a zene az élet fontos része. Én egyébként a "Midnight Train To Memphis"-t akartam először kihozni, de a kiadó azt mondta, "Túl örült húzás lenne, elveszthetné a közönségedet".

- A country-s ihletésű "Picture"-ben Sheryl Crow-val énekelts duettet. Már régóta tervezted, hogy közösen csinálss majd vele valamit?

Rock: - Isten bizony sohasem gondoltam arra, hogy Sheryl Crow-t valaha is bevonhatnám a munkámba. Bízom benne, hogy a közönség értékelni fogja, mert Sheryl a zenei képzettség, az éneklés, és minden egyéb téren nagyon hiteles, mellesleg egyáltalán nincs elszállva magától. Egy remek fazon, s egyike azoknak, akik nincsenek belebolondulva a hollywoodi csillogásba. Óriási volt megtudni, hogy szerette a "Devil Without A Cause"-t. A Grammy díjátadón találkoztunk, és felvettem neki, hogy "Hé, nincs kedved Detroitba jönni? Hozunk össze néhány dalt!" Mire ő: "Persze. Mikor?" Megbeszélünk hát egy időpontot, ő pedig eljött.

- Sokat zaklattak a kiadótól, amiért próbáltál egy más irányvonal felé továbblépni és zenészként és művészként is felnőni? Nem mondták, hogy "Várj egy kicsit, szükségünk lenne egy "Bawitdaba 2"-re"?

Rock: - Az emberek mindig tudatlan arcot vágnak, ha próbálják megfejteti, hogy miért adtam el tízmillió példányt a "Devil Without A Cause"-ból. A lemez-társaság alkalmazottai jöttek hozzám a listájukkal meg a számításaikkal, hozták a marketinges terveket, továbbá a javaslaikat, hogy melyik kislemez jöjjön ki először.

Mindenki ragaszkodik a saját szabályaihoz, bár én nem igazán vagyok oda értük, csak szeretem megvalósítani a fejemben lévő dolgokat, és dolgozni rajtuk. Engem az sem érdekel, ha az első héten nem adok el ötszázezer példányt az albumomból. Amikor az első lemezem kijött, ötezer darab ment el belőle az első héten, és három év múlva már tízmilliót adtunk el, mert dolgoztam, nem féltem a munkától, és továbbra is készen állok. Most már ha - mondjuk - teltek akarok venni a Holdon, akár azt is megtehetem.

- Az új albumon egyre több country hatás bukkant fel. Elképzelhetőnek tartod, hogy a zenédben esetleg a rapet egyszer majd felváltja a country?

Rock: - Nem, ez csak egy keverék. A country a fehér ember bluesza. Sokat vitakoztam a kiadói fejesekkel, akik azt mondták: "A tízmillió eladások érdekében ilyen Guns N' Roses-os, Def Leppard-os visszatérésben kell gondolkodni". Mire én, "Várjatok egy percet, én a country, meg a blues hatásokról beszélek, a Rolling Stonesról, a Beatlesről, Ike és Tina Turnerről". Olyan csapatokról, akik egy hihetetlen tartományba képesek eljutni a zenéjükkel, és közülük ezt rengetegen a blueson át érték el, s ez hiányzik a mai amerikai muzsikákból.

- Nem féltél attól, hogy az emberek nem fognak pozitívan reagálni a country-s hatásaid besűrűsödésére?

Rock: - Az emberek csak egyféleképpen reagálnak: Szeretem a zenét, vagy sem? És ez a hatás valami különleges ízt ad a muzsikámnak, ami nemcsak egyszerű, de családias és könnyen megjegyezhető is. Valljuk be őszintén, nem zenészeknek írom a számainkat, s egy többé-kevésbé fogós témámra a zenészek gyakran mondják, hogy "Ez pocsék, egy G, egy D és egy C, ember, ezt én is el tudom játszani!" Igen? Akkor miért nem játszod, és miért nem keresel egymillió dollárt, mint én?

- Az észak-amerikai turnéd első fele február végén indult, és egészen májusig tart. Ezen nagyon fair próbálsz lenni a jegyárakkal, hiszen ahelyett, hogy meggazdagodnál egyetlen drága turnén, igyekszel lecsökkenteni a belépési díjakat.

Rock: - Szeretném a jegyárakat alacsonyan tartani. Egy rakás zenekar van, akik nagyon sikeresek, és ezért az egekig emelik a belépőjegyeik díját. Ez számra! Az emberek nagyon keményen dolgoznak a pénzükért, és ha el akarnak jönni, megnézni egy koncertet, nem fognak száz dollárt kiadni egy jegyért. Ezért megpróbálok kiállni a színpadra, a lehető legjobb show-t adni nekik, méghozzá a lehető legkevesebb pénzért.

- Folyton-folyvást hangoztatod, hogy mennyire büszke vagy detroiti származásodra. Mi ennek az oka?

Rock: - Szeretek itt élni. Ezek a gyökereim, innen származom, itt születtem, és itt is fogok meghalni. Rádásul ez a tökéletes hely a fiam felnevelésére. A legjobb dolog Detroitban, hogy a világ egyik legnagyobb rock and roll városa, mellesleg az itteni embereknek leír a lába a földre. Ha látnak az utcán a fiammal, vagy ha leugrok a bárba, azt mondják, "Helló Rock! Hogy vagy?". Teljesen természetesen viselkednek velem, talán, mert itt születtem és nőttek fel, nem tudom, mindenesetre az emberek miatt maradok itt.

- A szeptember 11-i történések után nem igazán változtattál a stílusodon. Hirtelen nem lettél önelemzőbb, szomorúbb vagy rosszkedvűbb...

Rock: - Nem, azt teszem, ami a dolgom. És ezentúl is ezt fogom tenni. Mindig is ezt csináltam, mióta összeházasítottam a holmimat és eljöttem otthonról. Tudod, szeptember 11. csak... megtörtént. Mit tehetnél ezzel kapcsolatban? Valakinek szét kell rúgnia Osama seggét. Mi szétrúgjuk, és ezután visszatérünk a normális kerékvágásba. De most a feladatom - mint mindenki másnak - végezni a dolgomat. És ha szükségük lenne arra, hogy fegyvert fogjak és elmenjek oda, én is megtenném de most csak az embereket kell szórakoztatnom. Némi vidámságot kell vinnem az életükbe, mert sokak számára ez egy nehéz időszak.

Összeállította: Bánfalvi Ákos

Kid Rock

Nem zenészeknek írom a számaimat

Habár a nagyszájú detroiti rap-rocker, Kid Rock aktuális albuma már tavaly november 20-án megjelent világszerte, Magyarországra (és még néhány kelet-európai országba csak némi huzavona után, hónapokkal később került kiadásra. Ennek okait most ne firtassuk, inkább koncentráljunk arra, hogy a "Cocky" megérkezett!

Diszkográfia:

- Grits Sandwiches For Breakfast (1990)
- The Polyfuze Method (1993)
- Fire It Up (EP)(1995)
- Early Mornin' Stoned Pimp (1996)
- Devil Without A Cause (1999)
- The History Of Rock (válogatás)(2000)
- Cocky (2001)

**Pop-Technika
Pellérd-Hungary**

Monitor Kft.
7831 Pellérd,
Vasút u. 8/1.
Tel.: 72/373-115, 72/373-087
Fax: 72/373-522

Tajti Music Kft.
1075 Budapest,
Károly krt. 13-15.
Tel.: 1/268-08-20, ..21, ..22
Fax: 1/342-1169

e-mail: tajtimon@mail.matav.hu

ORIGO

Professzionális Hangstúdió

Soundscape rendszer •

automatizált keverés •

2 stúdióépület •

helyszíni felvételek készítése •

szálláslehetőség •

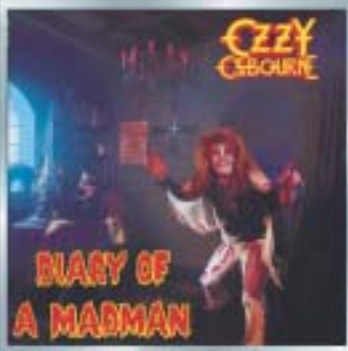
Kecskemét, 06 30/943 74 15, 06 76/505 764
www.origostudio.hu • studio@origostudio.hu

**4 klasszikus Heavy Metal album
ritkaságokkal kiegészített
Remastered változata.**

Blizzard Of Ozz
Az első, eredetileg 1980-ban megjelent stúdióalbum.
+ You Lookin' At Me Lookin' At You (kislemez B oldala)

Diary Of A Madman
A második, eredetileg 1981-ben megjelent stúdióalbum.
+ I Don't Know (koncertfelvétel, kislemez B oldala)

Tribute
Az első, eredetileg 1987-ben megjelent dupla koncertalbum most 1 CD-en

No More Tears
A hetedik, eredetileg 1991-ben megjelent stúdióalbum.
+ Don't Blame Me (kislemez B oldala)
+ Party With The Animals (a Buffy The Vampire Slayer című filmművelemből)

Folytatás júliusban!

Sony Music
www.ozzynet.com • www.sonymusic.hu

Vesztetekintő

Savatage

Nem sok metal banda büszkélkedhet olyan sikerekben gazdag és hosszú történelemmel, mint a Savatage. Korszakalkotó zenekarról van szó, ez kétségtelen. Nemcsak, hogy úttörői voltak a heavy metal zenének a nyolcvanas évek eleji Amerikában, hanem élen jártak a metalt sok billentyűvel, gazdag vokálokkal, szimfonikus elemekkel gazdagító stílus kialakításában is. Projectjük a Trans-Siberian Orchestra pedig egy még újabb dimenzió, a klasszikus zene felé nyit. Azért nyert ismét aktualitást a banda, mert legutóbbi lemezük, a 'Poets And Madmen' után, nemrég jelent meg három klasszikus albumuk ('Power Of The Night' - 1985, 'Fight For The Rock' - 1986, 'Hall Of The Mountain King' - 1987) újrakiadása kiegészítve eddig nem látott fotókkal a booklet-ben, bónusz koncertszámokkal, és Clay Marshall amerikai újságíró bevezetőivel. Ennek a sorozatnak folytatása is lesz, hiszen már reklámozzák a 'Gutter Ballet', 'Streets', és 'Edge Of Thorns' lemezek piacra dobását hasonló kiegészítésekkel.

Diszkográfia

Avatar	
City Beneath The Surface (EP)	1983
Savatage albumok	
Sirens	1983
The Dungeons Are Calling	1984
Power Of The Night	1985
Fight For The Rock	1986
Hall Of The Mountain King	1987
Gutter Ballet	1989
Streets	1991
Edge Of Thorns	1993
Handful Of Rain	1994
Dead Winter Dead	1995
Final Bell / Ghost In The Ruins	1995/1995-2000
From The Gutter To The Stage	1996
The Best And The Rest	
(válogatás) 1997 (csak Japánban)	
Japan Live '94	1998
The Wake Of Magellan 1997/1998	
Believe (válogatás)	1998
(csak Japánban)	
Live In Japan	2000
Poets And Madmen	2001
Kislemezek:	
One Child	1996
Commissar	2001

► Minden 1981-ben kezdődött, mikor a Florida államban, a Tampa öböl környékén élő Oliva testvérek, (Jon, énekes, és Criss, gitáros) elhatározták, hogy Avatar néven zenekart alapítanak. Két gyermekkori barátjuk, Keith Collins basszusgitáros (aki eredetileg a ritmusgitárt választotta, és ebből később bonyodalmak is adódtak), és Steve Wacholz dobos csatlakozott hozzájuk, és az álom valóra vált. Két hónap próba után az Avatar már helyi klubokban játszik. Főleg feldolgozásokból áll a programjuk, ám egy kezdő zenekartól meglepő módon leginkább saját dalaikra indul be az ivók közönsége. Ez a népszerűség odáig terjed, hogy egy kis, helyi kiadó elhatározza, hogy szerződtesse a csapatot. 1982-ben még csupán két dallal szerepelnek egy válogatáslemezben, ám 1983 elején megjelenik a mára a gyűjtők féltve őrzött kincsévé vált 'City Beneath The Surface' EP. Ezen a néven ez az egyetlen anyag jelenik meg, hiszen még ebben az évben jogi problémák miatt a négyes felveszi a Savatage nevet.

► A nagy hévvel dolgozó Oliva testvéreknek köszönhetően még ugyan ebben az esztendőben megjelenik az első hivatalos Sava korong, a 'Sirens'. Sőt pár hónappal később 1984 elején még egy minire futja, piacra kerül a 'The Dungeons Are Calling'. Nemzetközileg is nagyon pozitívak a visszajelzések mindkét anyagról, és mint derült égből a vilámcsapás, Robert Zemsky, az előző évben indult Atlantic Records egyik képviselője egy szerződéstervezzel keresi

fel a tagokat. Mindenki a mennyekben jár, a papírokat (persze tapasztalat hiányában, olvasás nélkül, felelőtlenül) aláírják, és neki is látnak a 'Power Of The Night' felvételeinek. A Jon Oliva által az első igazi Savatage albumnak tartott klasszikus 1985-ben jelenik meg, és a Sava eléri addigi pályafutásának csúcspontját. Turnéra indulnak (ez azt is jelenti, hogy először teszik ki a lábukat Florida államból), a lemez megdöbbentően jól fogy a népszerűség rohamosan nő, és ami a legfontosabb, nem is kevés pénz áll a hához.

► Keith Collins, aki eredetileg nem basszer volt egész egyszerűen kilép, mondván hiányzik neki a hat húr, ezért volt olyan kedvtelen és nemtörődöm a 'Power...' felvételei közben is. Ekkor kerül a képbe Johnny Lee Middleton, Steve Wacholz egy korábbi ismerőse, aki ekkor még egy Lefty nevezetű feldolgozás zenekarban játszik. Először csak ideiglenes kölcsönkérésről van szó, de a második próba után Johnny úgy dönt, nem megy vissza a Lefty-be. Végre rendeződnek a körülmények, ám a kiadó sürgeti a csapatot, nincs idő a pihenésre. Az Atlantic mindent előre eltervez. A következő lemezt Londonban, a Beatles által is használt stúdióban, egy a kiadó által kizemelt producer, Stephan Galfas segítségével kell felvenni. Tehát a négyes a brit fővárosba utazik, ahol bár olyan emberekkel buliznak, mint Lemmy vagy Bruce Dickinson, de egymás után érik őket a rossz hírek. A kiadó kertelés nélkül bejelenti, hogy egy sokkal rockosabb lemezt kell megjelentetni, azzal a szándékkal,

Jeff Plate

The Rock'-ot.

- Ekkor lép be a kvartett életébe Paul O'Neil producer, és minden egy csapásra megváltozik. Folytatásra buzdítja a srácokat, elmondja, hogy a kiadó már megbánta ballépéseit (a lemez mégsem fogyott úgy, ahogy azt várták), megváltoztatják a szerződést (már egy külsősnek sincs beleszólása a zenébe), és rengeteget segít a stúdió kiválasztásától a dalírástól. A 'Hall Of The Mountain King' anyaga hamar elkészül. Az új erőre kapott Savatage egy hihetetlenül erős (számomra mindmáig a legjobb) lemezt ír. Itt találkozunk először szimfonikus instrumentális dallal (Prelude To Madness - eredetileg Grieg Peer Gynt-jének egy részlete), egybefüggő történetet is először a címadó dal mesél el. Mindenki a maximumot hozza, Jon pedig jobb formában van, mint bármikor előtte. A 'Hall...' 1987-ben lát napvilágot, és két hónap leforgása alatt térdre kényszeríti a világot. Első alkalommal készíti a Savatage, a monumentális címadó dalra több mint százötvenezer dollárt költenek, és mindemellett, hogy egy hollywoodi rendező irányítja a felvételeket, a Szárnyas fejedelméből már ismert színész, John Edward Allen alakítja a törpét. (Mindezt ingyen teszi, mert Sava rajongó.) Még a 'Hall...' turnéján csatlakozik a bandához Chris Caffery ritmusgitáros, hiszen a lemez gitártémáit csak két gitárossal lehet élőben visszaadni. Ekkor ismét beindul az a bizonyos szekér, a lendület, a kitarás, és a siker megmarad.

- A Prelude To Madness szimfonikus hangulata szinte teljesen átítatja az 1989-es, Dio-val, és a Megadeth-szel lezajlott 1988-as turné után megjelent 'Gutter Ballet' albumot. Még a felvételek előtt eldől, hogy Caffery hivatalosan is zenekari tag. Ismét klip készül, a címadó nótá és egy monumentális lírai, a When The Crowds Are Gone kerül megfilmesítésre. A Testament és a King Diamond társaságában turnézik a csapat, ám ennek végén Caffery váratlanul kilép.
- A Savatage nem tud elszakadni a monumentalizmustól, és 1991-ben még mindig Paul O'Neil producerkedésével megjelenik első rockoperájuk a 'Streets'. Az eredetihez képest teljesen új felfogásban játszik a Savatage, a "már megszokott" nagyzenekari hangszerelés mellett jazz fúvósok is nagy teret kapnak, ezáltal extravagáns jelleget kölcsönözve a zenének. Az egész lemezből árad a profizmus és a zenei elhivatottság. "Zenei Zseninek" nevezi őket több európai és amerikai szaklap is.
- 1992-be Jon Oliva bejelenti, hogy hangszál problémák miatt lemond az énekesi posztról, de továbbra is együtt játszik, ír és készít lemezeket a Savatage-zsal. Zachary Stevens énekessel készül el az 'Edge Of Thorns' album, ám ezután több baj is éri a csapatot. Először Jon Oliva és Steve Wacholz jelenti be, hogy nem kíván részt venni a lemez turnéján, és az év vége felé történik meg a legnagyobb tragédia a Sava életében. Criss Oliva, a gitárbüvész zseni egy részeg vezető miatt autóbaleset áldozata lesz.
- Jon úgy dönt, hogy csak úgy tudja Criss emlékéért megtartani, ha folytatja. Még nem dönt véglegesen a Savatage jövője felől, ám bérzenészként alkalmazva Zachary Stevens-t, és a Testament-ből kivált Alex Skolnick-ot, Paul O'Neil segít-

Johnny Lee Middleton

ségével elkészíti a 'Handful Of Rain' lemezt. Itt találkozunk először a többszólamú férfikórus használatával a The Chance című nótában. Steve Wacholz, bár nem játszott az albumon a megjelenés után bejelenti távozását, helyére Jeff Plate kerül. Az Oliva - Middleton - Skolnick - Plate - Stevens felállású világtorné után nem sokkal megjelenik Jon és Chris Caffery projectjének, a Dr. Butcher-nek első albuma, melyen keverednek az ősi Sava stílus elemei a modernebb bandák hatásaival.

- 1995-ben Alex Skolnick távozik, helyére két gitáros, Chris Caffery (ismét), és Al Pitrelli érkezik. Ez az új felállás rögzíti a 'Dead Winter Dead' lemezt. Bár már véglegesen mondható az új, szimfonikus kórusgazdag Sava sound, ezen a lemezen is van egy dal, mely korszakalkotó. Az instrumentális Christmas Eve (Sarajevo 12/24) hatására vág bele a társaság a Trans-Siberian Orchestra projectbe. Az év végén megjelenik a 'Ghost In The Ruins' koncertalbum Criss emlékére. 1996 elején végre megjelenik a TSO első kiadványa 'Christmas Eve And Other Stories' címmel.

Az 1997-es év jól kezdődik, a TSO album aranylemez, és megjelenik a Savatage új nagylemeze, a 'The Wake Of Magellan'. A Sava eddig nem látott sikereket ér el Európában és Japánban, a 'The Wake Of Magellan' minden második szaklapban a hónap albuma.

- A párhuzamosan működő TSO kiadja a 'The Christmas Attic' lemezt 1998 végén, és 2000-ben megjelenik az első nem karácsonyi album, a 'Beethoven's Last Night'. Még ez évben távozik a csapatból Al Pitrelli, és Zachary Stevens. Jon most sem adja fel, és ismét a mikrofonok elé áll. Gitárosnak felkéri a Metaliumban és a Seven Witches-ben is megfordult Jack Frost-ot, és így lát neki a következő Sava korong munkálatainak. Közben egy virágzó kapcsolat, és egy aranykor ér véget. A Savatage és az Atlantic Records útjai elválnak, Amerikában az új kiadó a Rockefellerként meggazdagodott és megerősödött Nuclear Blast. Az európai terjesztést az SPV vállalja.
- Az ő gondozásukban jelenik meg 2001-ben a 'Poets And Madmen' lemez, mely megtartva az új korszak legfontosabb vonásait, kissé visszakanyarodik az ősi Savatage vonalhoz. Persze az is lehet, hogy mindez csak Jon Oliva karakteres hangjának köszönhető, ám nagyon sokan voltak úgy vele, hogy ő az igazi Sava torok, csak vele lehet igazán Savatage a Savatage.

Chris Caffery

- Lapzártakor érkezett a hír, hogy Al Pitrelli gitáros visszatért a Savatage kötelékébe! "Én és a fiúk a Savatage-ból a Megadeth-be történt átigazolásom utáni időszakban is barátok maradtunk, és sokszor - főleg a nyári fesztiválokon - ugyanazonokon a helyeken léptünk fel. Nekem még az a szerencse is megadatott, hogy együtt dolgozhattam Jonnal (J. Oliva), Paullal és Bobbal mint zenei rendező a Trans-Siberian Orchestra projektjénél. Már nagyon várom, hogy újra együtt vonuljunk stúdióba, és egy fantasztikus Savatage lemezt hozzunk össze!" - vélekedik Al.

A zenekar alapítója, Jon Oliva így kommentálja a dolgot: "Az elmúlt öt évben nem vetünk fel sem Savatage, sem Trans-Siberian Orchestra lemezt Al nélkül.

Amikor Dave Mustaine bejelentette a Megadeth feloszlását, teljesen természetes volt, hogy visszahívjuk Alt."

- A bőgős Johnny Lee Middleton még hozzáteszi: "Meg szeretnénk köszönni Jack Frost-nak a velünk töltött időt, csodálatos barát, egy igazi gentleman, mindemellett fantasztikus zenész és előadó. Reméljük, hogy dolgozunk még vele a jövőben!"

www.savatage.com

GreG

A megállás nélkül turnézó Cadaveres De Tortugas napokban megjelentetett negyedik albuma, az "Incarnation" egy komolyabb, több hallgatást igénylő, tartalmasabb anyag. Ebből adódóan többet is lehet beszélni róla, legalábbis erre jöttünk rá, amikor a kvartettet tetten értük a Tankcsapda tavaszi koncert-sorozatának miskolci állomásán.

Testes megtestesülés

Cadaveres De Tortugas

- Tragikus körülmények között elhunyt gitárosotok, Zsombi utódjául Kecskés Pétert választottátok, aki immár két éve erősíti soraitokat. Legelőször arra lennék kíváncsi, hogy Petinek mennyire sikerült beilleszkednie?

Kecskés Péter (gitar): - Úgy érzem - remélem -, hogy a többiek mostanra már elfogadtak, s a magam kis zenei érzéseit, stílusát sikerült becsempésznem a zenekarba, bár még van mit csiszolni. A "Salvo Karma" idején, mivel egy kész dologba csöppentem bele, még semmiképpen sem lehetett azt mondani, hogy zeneszerző voltam, inkább csak tanonc, hiszen csak be kellett tanulnom a részeimet. Ott még mindössze a díszítő elemek kötődtek hozzám, az új albumon viszont már feltűnnek hozzám kapcsolható témák, meg számok is.

- Konkrétan mely friss szerzemények alapötletei származnak tőled?

Peti: - A "Wardance"-szé, meg az "Anima"-é, amelyben az Ektomorfo-s Farkas Zotya, illetve a Repliká-s Csató Peti is énekelnek. Először egyébként úgy tűnt, hogy az utóbbi dal egy kicsit laposkás, de a vendégekenek nagyon feldobták, így most már nagyon hasít. **Körmácsi Péter (gitar/ének):** - Rajtuk kívül a Remorse-os Oláh Zsolti - a "Salvo Karma"-hoz hasonlóan - most is vendégeskedett egy kis akusztikus gitározás erejéig. Csipesz készítette az elektronikus dolgokat, és külön köszönet azoknak a barátainknak a munkájáért, akik sajnos egy kicsit név nélkül maradtak!

- Zsombiról azonban továbbra sem felejtkeztek meg, elvégre a multimédiás meléklet fotói között is szerepel...

Körmí: - Ő ennek a csapatnak szerves részét képezte, és semmiképpen sem akarunk úgy elmenni mellette, hogy nem veszünk tudomást az emlékeről, a múltbeli dolgokról. Úgy-hogy egy picit azért mindig visszautalunk arra, hogy ő is ugyanúgy ott van a képek között, meg valamennyire egy-egy számban is szólunk hozzá. Így egy kissé az "Anima" is utal rá. Érdekesképpen még annyit, hogy ezúttal a magyar szövegek is megtalálhatóak a CD borítóban.

- Mivel azonban egy zsírpapír két oldalára nyomtátok a dalszövegeket, eléggé nehezen olvashatóak.

Persoczkí Gábor (basszusgitar/ének): - Az emberek hajlamosak arra, hogy elmenjenek dolgok mellett, és talán ezzel egy picit rávesszük őket a bogarászásra. Persze ez elslíthet fordítva is, és lehet, hogy valaki neki se áll böngészni, de aki kicsit is foglalkozik a csapattal, az kapható lesz rá.

Körmí: - Nem felszínes dolgokról van szó, igenis tartalmasak a szövegek, amik első olvasásra lehet, hogy nem fognak átjönni, ugyanúgy, ahogy a zene sem. Ezek majd akkor kezdenek feleledni mindenkién, ha időt fordítanak rá.

- Ezúttal változtattatok a dalszövegek témáin?

Persó: - Alapvetően nem, ezeket megint ketten írtuk Körmivel. Persze nem akarjuk kisajátítani ezt a feladatot, mert nálunk nyugodtan írhat bárki szöveget. Annakidején Péter a Neck Sprain szövegek nyolcvan százalékát produkálta, ehhez képest itt érdekes módon nem kapja el annyira az íhlet.

Körmí: - Tulajdonképpen egy folyamatnak vagyunk a részesei, Peti először a zenébe építette be a dolgait, és biztos, hogy egy idő után a szövegek terén is elő fog hozakodni egy-két ötlettel. Most egymás szövegébe is beleírtunk, előfordult, hogy az enyémbe kerültek bele Persó sorai, és ez így visszafelé is működött.

Persó: - Valamelyest azért régen is megvolt ez a folyamat, merthogy angolra én fordítottam le a Körmí sorait is. Most a zene valamint a borítóhoz kapcsolódó feeling valamivel mélyebb, nehezebben emészthető lett. Emiatt sokkal inkább megpróbáltunk arra odafigyelni, hogy Körmí gondolatait fordítsam le, ne pedig szimplán az általa leírt szavakat. Ennek következtében sokkal kidolgozottabb lett minden, egyébként a zene terén is sokkal jobban belepofáztunk egymás témáiba.

Körmí: - Vagyis a muzsikánk is tele van mély érzésekkel.

Persó: - Valószínűleg emiatt is nehezebb az anyag. Amikor először meghallottam, sokkal súlyosabbnak találtam, mint amire számítottam.

Körmí: - Az is izgalmassá teszi az egészet, hogy lehet róla beszélni. Nem az van, hogy az ember egyszer meghallgatja, és azt mondja rá, hogy jó vagy rossz, hanem elindít belül egy folyamatot, amiről úgy beszélsz, hogy egyelőre még nem tudod hova tenni ezt. Furcsának tartod, de érzél benne valamit.

- Ez alkalommal hanyagoltátok az elektronikus megoldásokat, beléptek a képbe az akusztikus hangszerek, s ezekkel kongákkal illetőleg perkákkal inkább a lélekhöz közelítetek. Nem féltek emiatt a Sepultura-hoz való hasonlígtatásoktól?

Peti: - Ha az albumot egészében nézed, ezek az akusztikus részek valamilyen szinten fellágyítják a mű töménységét. Tehát a végén nem vágod fel az ereidet, hanem van egy olyan pont, ahol egy kicsit feloldódsz ebből a mélységből.

Körmí: - Korántsem a Sepultura, hanem a latin zenék oldaláról közelítettük meg ezt a kongás dolgot. A spanyol szövegek miatt nem éreztük tőlünk idegennek, főleg, hogy ezáltal ezeket a témákat most a spanyolos gitárbetétekkel illetve az ütősökkel is megpróbálhattuk alátámasztani.

- A kongás részeket ki játszotta fel, és egyáltalán mennyire bizonyult nehéznek ezeket beépíteni a számaítokba?

Vinczai Szabolcs (dob): - Van olyan dal, amiben én is kongázok, de például az "Anima"-t a Repliká-s Gergővel közösen játszottuk. Illetve felbukkan még egy - latin zenekarokban játszó - fehérvári barátunk is. Amúgy valamennyire tudatos volt, hogy a nóták dobrészei szárazabbak lettek, nem játszottam szét őket, hanem határozott, konkrét tempókat hoztam, hogy bele tudjuk rakni az ütősöket is.

- Akkor most boncolgassuk egy kicsit a borítót, mert amellett sem lehet szó nélkül elmenni!

Szabi: - A lemez címe tudvalevőleg "Incarnation", ez megtestesülést jelent, és a belső borítón nagyon sokféle vallásról illetőleg kultúráról kaphatsz képet.

Körmí: - A másik, ami nagyon fontos, hogy kapcsolódik az előző lemezeinkhez. Ha végig gondolod, úgy épültek fel a borítóink, hogy az első "Our Way"-en volt az első főelem, a Víz, a második "Ready To Rumble"-ön a Tűz, a "Salvo Karma"-n a Föld, és ez a három főelem az ókori vallások szerint a lélek alapja. Tulajdonképpen ennek a három CD-nek az esszenciája rakódik bele ebbe a mostani albumba, vagyis mindenféle szempontból egy megtestesülés, egy végkifejlet, amivel összefoglaltuk az eddigi munkásságunkat.

- A stúdiómunkával kapcsolatban eljutott hozzám egy érdekes információ, mely szerint rekordot döntöttek. Igaz ez?

Körmí: - Ha arra gondolsz, hogy tizenhat nap alatt készült el ez a lemez, akkor igaz, mellesleg eléggé elgondolkodtató is. Iszonyatos, emberfeletti, napi huszonnégy órás munka volt.

Persó: - Nappal meló, éjjel meg lemezfelvétel. Az utolsó héten személy szerint tizenhárom órát aludtam. Nyilván - ha más körülmények között készül - lehetett volna még tuningolni ezt az albumot, ettől függetlenül elégedettek vagyunk vele.

- Vészesen közeleg a Cadaveres De Tortugas tízéves fennállásának évfordulója, vagyis adja magát a kérdés: Milyen tervekkel vágtok neki a közeljövőnek?

Körmí: - Összel lesz a lemezbemutató körünk második fordulója, előtte még májusban egy kisebb, nyolcállomásos kanyar a Replikával. Utána már önállóan fogunk játszani, május 24-én lesz a budapesti, június 14-én pedig a székesfehérvári lemezbemutató koncertünk, majd az őszi turné végén szeretnénk megjelentetni egy maxit, valószínűleg remixekkel. Lehet, hogy még rá fog kerülni egy-egy olyan meg nem valósult ötlet, ami a lemezre nem fért rá, például egy rapesebb dal, vagy egy doomos szám. 2003-ban lesz tízéves a zenekar, és akkorra tervezünk egy válogatásalbumot, amin az első két lemezünkről lesznek újrasterizált nóták, egy-két ki nem adott szerzeményt is felveszünk, akárcsak nagyon-nagyon régi demós számokat, és feltehetőleg új tétel is lesz majd rajta. Tehát nem egy egyszerű válogatásról lesz szó, hanem egy újra ártéltelmezett formában elég komolyra

duzzasztott, hatvan-hetvenperces anyagról. További érdekesség ezzel kapcsolatban, hogy kézzel írottan lesznek benne a szövegek, és mivel Zsombi kézírásával is van még két szöveg, ez méltó helyen meg fog majd jelenni.

- Zárásként össze tudnátok foglalni, hogy ki mit tart a legfontosabbnak az új albummal kapcsolatban?

Persó: - A mélysége miatt vagyok nagyon elégedett vele, és olyan egységes hangulata lett az egésznek, ami nekem személy szerint nagyon-nagyon bejön. Kicsit sötét, picit gonosz, és tényleg komoly, tehát büszke vagyok arra, hogy sikerült összehoznunk.

Körmí: - Úgy érzem, hogy egy jó irányba léptünk tovább. A "Salvo Karma" kijelölt számunkra egy irányt, s ezt fejlesztettük tovább. Nem stagnáltunk, egy újabb - nem is kis - lépcsőfokon vagyunk túl, s lehet, hogy már látjuk, mi az, amit ebből az egészből ki akarunk hozni mind a zene, mind a szövegek terén.

Peti: - Én az énekrészeknek örülök nagyon, mert a próbáinkon nem derültek ki százaszázalékosan, hogy Persó vagy Körmí mit is terveztek. A zenei rész felvételénél még ott tudtam lenni a stúdióban, de az éneknél már nem, így amikor elkészült az album, a többiekkel meghallgattuk, és nagyon örültem, hogy meg tudták valósítani az elképzeléseiket.

Szabi: - Én csak annyit fűznék hozzá, hogy ez a negyedik albumunk, a kilenc év alatt eljutottunk ide, és amit kistökös korunkban elterveztünk, az megvalósult. Minden egyes lemezzel továbbléptünk, és örülök annak, hogy emberileg ezt bírjuk, és tényleg köszönöm a többieknek, hogy elviselték a hülyeségeimet, meg egymást is.

Cadaveres De Tortugas elérhetőségek: CDT, 8001 Székesfehérvár, Pf. 197. Tel.: 30/939-34-63 Internet: <http://www.extra.hu/cdt666>

Bánfalvi Ákos

EREDMÉNYHIRDETÉSEK

A Rockinform 2002. márciusi számában megjelent **Billy Idol** rejtvény megfejtése a következő volt:

- Billy Idol elválaszthatatlan társa, Steve Stevens gitáros. (b)
- A közelmúltban a Vital Idol c. első szólóalbumát adták ki újra. (a)
- 1990-ben motorbalesetet szenvedett az énekes. (a)

Az **EMI** által felajánlott Billy Idol CD-ket a következő helyes megfejtők nyertek: Bognár Zsolt - Pakod (Best Of), Fejes Amadea - Mezőszentgyörgy (VH1 Storytellers), György Csaba - Budapest (Best Of), Komoretto Gábor - Budapest (VH1 Storytellers).

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket az EMI postázza!

A Rockinform 2002. márciusi számában megjelent **Tankcsapda** rejtvény megfejtése a következő volt:

- A Baj van! című lemezük 1989-ben jelent meg először. (a)
- A Baj van! anyag eddig CD formátumban nem volt kapható.
- A 2002-es album - az eredetihez képest - négy plusz számot tartalmaz. (b)

Az **Sony Music** által Tankcsapda: Baj van! c. lemezeket a következő helyes megfejtők nyertek: Nagy Roland - Jászkisér, Papp Lászlóné - Komló, Vaszkó Katalin - Gyomaendrőd.

A nyerteseknek gratulálunk, a nyereményeket postázzuk

Kecskemét, 2002. június 26-30.

1993-ban indult Mezőúton a kelet-magyarországi régió első zenei fesztiválja. Akkor még egy színpadon kb. húsz magyar zenekar lépett fel közel ezerötszáz látogató előtt. Az évek során folyamatosan bővült a fesztivál programja, melyben - a vidéki fesztiválok közül elsőként - a hazai élvonalbeli fellépők mellett neves nemzetközi sztárok is szerepeltek (Toy Dollz, New Model Army, Dog Eat Dog, Apocalyptica, James Ruskin, Clawfinger).

2001 júliusában a már háromnapos rendezvényen több mint száz zenekar, DJ közel tizennyolcezer látogató előtt játszott.

A kezdetektől szerves része a rendezvény programkínálatának az Amatőr Zenekarok Versenye, amely nemcsak fellépési lehetőséget, hanem igazi megmérettetést kínál a jelentkezőknek a szakmai zsűri, s a könnyűzenére igényes fiatalok előtt. Ma már rang a fesztivál győztesének lenni, ami a későbbiekben megmutatkozik a fellépési lehetőségek bővülésében, az ismert zenekarokkal együtt, közös turnékon való részvételben.

A rendezvény Mezőtúr város, valamint az Alföld kulturális programjainak szerves részévé vált, ismertsége a kezdeti néhány megyéről országos jellegűvé szélesedett.

A Mezőtúri Fesztivál a korábbi években "Sör és Rockfesztivál", majd "Szertelenül Rockfesztivál", ezt követően pedig 1999-2001 között Wanted Fesztivál néven működött.

A látogatók növekvő száma miatt a rendezvény 1996-ban Mezőtúr belvárosából a használaton kívüli Szabó Lajos laktanyába költözött. Ma azonban már elmondhatjuk: a Fesztivál ismét "kinőtte" a helyszínt: további növekedésével számolva átléptük az egyre romló állagú laktanya befogadóképességének, valamint infrastrukturális ellátottságának határait. Az elmúlt két év szervezési feladatai közé tartozott tehát egy új helyszín kiválasztása, egy olyan területen, ahol jól megoldható a párhuzamosan zajló programok megfelelő elkülönítése, a résztvevők elhelyezése, ellátása, a szociális és biztonsági feltételek megteremtése.

A több várost, sőt megyét érintő hosszas keresés eredményeképpen 2002 elején 5 éves megállapodást írtunk alá a Kecskeméti Szabadidőpark üzemeltetőjével. A Szabadidőpark mind területét, mind szolgáltatásainak színvonalát tekintve ideális helyszín egy nyári tömegrendezvény megvalósításához.

A 2002-es év azonban nem csak helyszín-váltás, de egy újabb név-változás éve is az esemény történetében.

A megváltozott körülmények miatt úgy döntöttünk, hogy az esemény nevét nem kapcsoljuk össze más termékek nevével, ezért a rendezvény az idei évtől kezdődően önálló néven - "ZED! Fesztivál" - működik.

Kéri Rezső

(1967-2002)

Az elmúlt napokban ismét elvesztettünk egy igazi ZENÉSZ-t. Kéri Rezső maga volt az őszinteség, a nyíltság, az akarás, a soha meg nem alkuvó rockzenész volt, csodálatos célokkal, álmokkal. Mindene volt a színpad, a zene, a közönség. Pálya-futását a Rio-ban és Pompadúrban kezdte, utolsó nagy produkciója a Civil Circus zenekar volt, mellyel számos nagy sikerű koncertet, turnét, videóklipet jegyzett (Áldott megkísértés, Helyi terminátor, Nem kell...).

Hangja most már az égi nagy rock legendákkal együtt szól...

Fotó: Göbolyös László

GLUECIFER REJTVÉNY

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésre, a **Record Express** által felajánlott 4 db Gluecifer: Easy Living c. maxi CD-ket sorsolunk ki. A válaszokat nyílt postai levelezőlapon (!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc 23. Pf.:58.) 2002. június 03-ig beküldeni.

Melyik országból származik a zenekar?

Eredményhirdetés az 2002. 1/2 júliusi-augusztusi számban!

Alapi Trió

Ritka csemege inyenceknek

Amennyire új, annyira erős az Eddából közismert gitáros alapította formáció. A mindössze néhány hónapja színpadon lévő trió itthon ritkán hallható örömenéje nem mindennapi különlegességet kínál a valódi ingyencségek kedvelőinek. A fiatal társulat rutinos főnökével, Alapi Istvánnal beszélgettünk a húrok és a bőrök hangzatát meghatározó háttéréről.

Unatkoztál?

Nem igen szoktam.

Megszűnt az Alapi Band?

Szó nincs róla, Hetényi Zolival, Kicska Lacival, Csányi Pistivel továbbra is fel-fellépünk, elsősorban a saját jazzes, fúziós szerzeményeimmel.

Kiszálltál az Eddából?

Most kezdünk dolgozni az új lemezünk anyagán, május 4-én a PeCsa szabadtéri színpadán lépünk fel, ezt követi az országos turné, de június 10 és 20 között a Felvidéken is nyomulunk.

Pihen a Jeff Porcaro Emlékenekar?

Rendszeresen játszunk, sőt, megjelenés előtt áll a saját dalokat tartalmazó bemutatkozó lemezünk, igaz, konkrét időpontot még nem tudok mondani.

Nem lépsz már fel a Muckshow-val?

Éppen tegnap jártunk Kecskeméten, a szokásokhoz híven Berki Tamást is kísértük.

Nem kapsz már felkéréseket vendégzenészként?

Több érdekes stúdiómunkám is volt az elmúlt hónapokban, játszottam például Szentpéteri Csilla zongoraművésznő lemezén, amelyen formabontó klasszikus feldolgozások hallhatók, olyan kiváló zeneszerek közreműködésével, mint Borlai Gergő, Deseő Csaba, vagy Horváth Kornél.

Uram, mindezen megnyugtató tények birtokában legyen nagyvonalú és osszon meg egy titkot az érdekeségekre mindig éhes nagyjéreművel: mi indította az Alapi Trió életre hívására?

Koós Laci basszeros barátommal - akit például a Frank Zappa Emlékenekarból lehet ismerni, de ő a Roland cég demonstrátora is - a múlt évben többször játszottunk együtt Szlovákiában és Csehországban két ottani zenésszel mindenféle jazz-fúziós és blues klasszikus nótát. Mivel ezek kivétel nélkül remek hangulatú fellépések voltak, s nagyon élveztük a produkciót, az ötlet tulajdonképpen kínálta magát. Egyértelműen trióban gondolkodtam, már csak a megfelelő dobost kellett megtalálni.

Ezzel sem akármilyen meglepetést okoztál.

Hónapról hónapra egyre többen tudják, hogy egy hihetetlenül tehetséges, bizonyos Széll Tamás ül a bőrök mögött. Jómagam azt javasolom, nem árt ezt a nevet megjegyezni. Maradjunk annyiban, sokat fogunk még róla hallani. Egyébként 15 éves fiatalemberről van szó. A trió műsora sem hétköznapi... Billy Cobham, Miles Davis, Jaco Pastorius, Steve Lukather, Toto és Hendrix dalokat játszunk saját számain mellett. Időnként negyedik muzsikust is hívunk. Van, hogy Csányi István szaxofonozik, vagy Kovács Péter billentyűzik, esetleg Kriványi Attila, egy ígéretes gitáros lép fel velünk.

Nem panaszkodhatsz arra, hogy a közönség nem szereti a produkciót.

Valóban semmi okom erre, túlzások nélkül mondhatom, hogy mindenhol sikert arattunk. Minden szónál fényesebben elárulja ezt az, hogy alig pár hónapos működésünk ellenére már több helyre viszhívtak bennünket. Annál nagyobb elismerés aligha kell egy friss formációnak, hogy két hónap alatt kétszer is fel-lephet ugyanannak a városnak ugyanazon a szórakozóhelyen.

Ez a műfaj főként a hangulatos kisebb helyeken él, nem?

Tagadhatatlan, hogy a klubokban más képpen szól a történet, s nem tagadom, gyakran szinte lubickolunk az együttzenélés élményében. De meggyőződésem, hogy a szabadtéri színpadokon vagy fesztiválokon is kézzel fogható közelségbe kerülne ez a hangulat. Nem mondhatok más a koncertszervezőknek: tessék kipróbálni! Állunk a megmérettetés elé.

Azért legyünk őszinték: fúziós jazzt nyomni füstös klubok mélyén - amellett, hogy valóban különleges zenei csemege - igen csak megszállott emberfóknak való foglalatosság. Aligha járunk távol a valóságtól, ha azt állítjuk, afféle misziós tevékenység ez.

Éppen ez a szép és felemelő benne! Nyilvánvaló - aki ismeri a gázsinkat, az nagyon jól tudja -, hogy nem ebből fogunk sarkkházat venni magunknak, de nem is ez a cél. Egészen egyszerűen arról van szó, hogy nagyon szeretünk együtt muzsikálni, imádjuk ezeket a dalokat játszani. Az pedig már hab a tortán, hogy a mi jókedvünk átragad a közönségre, s egyre többen és többen ismerkednek meg a segítségünkkel, ezen itthon nem igen látható-hallható, varázslatos műfajjal. És ez sem kevés. Sőt!

Szilágyi Norbert

A Boom Boom zenekar Hollandiában

2002. március 22-31. között nyolc alkalommal lépett fel a tulipánok országában egyik legnépszerűbb klubzenekarunk, a Boom Boom. A turnét Gál Frédi szervezte, aki egyúttal Feri Music néven jegyzett cégénél kiadta a csapat Intergalactic Megahello című lemezét Hollandiában. A kiadáshoz segítséget nyújtott Gerry Bezuinen (4Tune Records), aki korábban, pl. a Fleetwood Mac együttest menedzselte Hollandiában és kiadójával elsősorban a metál terén nyomul. (Ha már itt tartunk, megjegyezném, hogy a hazai kiadású lemez terjesztését a CrossRoads Records vette át.)

A turné a német határhoz közeli Oldenzaal-ban indult. A további helyszínek Leusden (Győr testvérvárosa), Harderwijk, Amsterdam (itt három koncert volt), Waalwijk és Nederweert voltak. A turné során két dal erejéig csatlakozott Harry deWay dalszerző és Eryka de Jong énekesnő is. Amsterdamban az egyik helyszín a Melkweg, vagyis angol nevén a Milky Way volt, ahol a világ leghíresebb rockzenekarai lépnek fel. Itt vendégként beszállt a magyar fiúk közé André Duett, az egyik legjobb holland gitáros is. A Boom Boom legénysége szerepelt továbbá egy kétórás élő rádióműsorban (Radio One), ahol akusztikusan kellett játszaniuk. Ez nagy kihívás volt a zenészek számára, hiszen a Boom Boom elektromos zenekar.

A turné során a meglehetősen hűvös és kritikus holland közönséget sikerült lázba hozniuk, bár a fiúkra jellemző hatalmas hangerő az első pillanatokban megdöbbenést váltott ki. A fellépések nemcsak a közönség, hanem a szakma, ill. a koncertszervezők érdeklődését is kiváltották. A folytatásról természetesen informáljuk olvasóinkat.

(enenpé)

Gastroblues előzetes (3.)

A július 5-7. között 10. alkalommal megrendezésre kerülő fesztivál talán legérdekesebb külföldi fellépője az 1943-ban született Mick Abrahams gitáros lesz, aki triójával érkezik. Abrahams játszott az első Jethro Tull albumon, amikor még a bandát a blues zenekarok között tartották nyilván. Zenei elképzelések különbözősége miatt vált ki és megalakította a Blodwyn Pig nevű csapatát, majd saját nevén koncertezett. 1975-ben búcsút mondott a zenészeletnek és megpróbálkozott tisztes polgári módon élni. A '80-as évek végén azonban visszatért a színpadra és több lemezt is készített neves muzsikussal. Nyolc évvel ezelőtt Mick Abrahams már fellépett hazánkban a Bluesapest tabáni színpadán. Most a paksi fesztivál második napján találkozhatunk vele.

Az Animals II nevét előző számunkban már említettük. Az originál bandából John Steele dobost, Hilton Valentine gitárost és az Alan Price-ot felváltó Dave Rowberryt üdvözölhetjük újra két és fél év után. (Mint köztu-

dott, szerepeltek az egyik kereskedelmi tévé show-műsorában is.)

A hazai mezőnyből Török Ádám és a Mini, a Magyar Atom, a Deák Bill Blues Band, a Takáts Tamás Dirty Blues Band, A Muddy Shoes, a Spo-Dec-O-Dee, Ferenczy György és csapata, a Pure Blues, a Tóth Bagi Band, valamint a Coda biztos fellépőnek számít. Tárgyalások folynak még más határon túli zenekarokkal, ill. tehetséges fiatal fellépőkkel. A végleges névsort következő lapszámunkban már közzé tehetjük.

(nnp)

Pelikán Rádió 93.6 Gödöllő

Rockinform tallózó minden hónap első csütörtökén 20-22 óráig

Deep Purple életműsorozat minden hét szerdán 19-21 óráig

Rocklexikon minden hétfőn 22-02-ig

COAL CHAMBER

Dark Days

Már kapható a spooky-core megújult és megerősödött úttörőinek friss albuma!

Kiadja a

RECORD EXPRESS

ROADRUNNER RECORDS

CD/MC

RAGE

UNITY

AZ ÚJ STÚDIOALBUM
MÁJUS 13-TÓL A BOLTOKBAN!

KAPHATÓ CD-N, LIMITÁLT DIGIPACK VÁLTOZATBAN
(1 BONUSZ DALLAL ÉS VIDEOKLIPPAL),
VALAMINT BAKELITEN

A ZENEKAR SZEPTEMBER 16-ÁN FELLEP BUDAPESTEN!

AXEL RUDI PELL

"SHADOW ZONE"

AZ ÚJ STÚDIOALBUM
ÁPRILIS 29-TÓL A BOLTOKBAN!

A "SAXON" ÚJRAKIADÁSOK!
SOROZAT UJABB KÉT DARABJA.
A SAXON: "SOLID BALL OF ROCK"
ÉS "FOREVER FREE" C. ALBUMAI
MÁJUS 6-TÓL KAPHATÓK ÚJ
BOOKLETTEL, FOTÓRITKASÁGOKKAL
ÉS BONUSZ NOTÁKKAL.

SAXON

Solid Ball Of Rock Forever Free

www.rockinform.hu

RENDELJ MOST ROCKINFORM PÓLÓT!

- Aktuális Rockinform címlap, tartalom zenével
- Előzetes a következő szám tartalmából
- Friss hírek
- Ami az újságból kimaradt...
- Koncertdátumok
- Komplette címlap és tartalom gyűjtemény
- Cikkek a korábbi számokból
- Fotógaléria
- Munkatársak bemutatkozása
- Börze, terjesztőink
- Hirdetési paraméterek

Tavaly óta kapható a pécsi Perfect Symmetry bemutatkozó albuma, a "The Human Machine", s az érzelmesebb, progresszív törekvésekre vevő rockzenrajongók már biztosan be is szerezték. Vannak azonban még olyanok, akiknek nem árt felnyitni a szemeit, éppen ezért a társulat énekesével Friskó Péterrel, illetve Rózsa Balázs dobossal merültünk el egy kicsit a dolgok sűrűjében. Persze a középpontban a zenekar állt.

- Kezdjük azzal, hogy bár a szó hagyományos értelmében progresszív rockzenét játszatok, elkülönültök a hazai prog. mezőny többi csapatától, hiszen ti teljesen másfelé haladtok. Milyen irányvonalat tűztetek ki magatok elé?

Rózsa Balázs: - Nálunk a zeneírásban mindig a dalok álltak a középpontban. Amikor elkezdtünk zenélni, akkor még több olyan megoldást alkalmaztunk, amelyek a műfaj védjegyei. Később ezek egyre inkább feleslegessé váltak, nem erőltettük őket, konkrét irányvonalban pedig sohasem gondolkodtunk.

- Sokan merítenek a Dream Theater világából, megoldásaiból, vagy ha úgy tetszik a Dreamet tartják követendő példának, míg ti vagytok állítólag azok, akik nincsenek annyira oda értük...

R.B.: - Szeretjük őket, de nem ez az egyetlen séma, amit követni lehet. Ez szemléletmód kérdése. Számomra nem ez az igazi progresszív zene. A Dream nem tudja tovább tágitani a zene határait azzal, ha az instrumentális részeket a végelenségig nyújtja. Ők nagyon jó zenészek, de a jazz szól arról, amit képviselnek. **Friskó Péter:** - Személy szerint én nagyon szeretem a Dream Theatert, ettől függetlenül nem szeretnék DT stílusú zenét játszani. Lehet, hogy elfogultságnak tűnik, de - különösen az újabb dolgaim esetében - a saját számaink mind keménységben, mind dallamvilágban teljesen megfelelnek az ízlésemnek és számomra ez a fontos.

- A Queensryche és a Fates Warning mellett viszont annál inkább elköteleztétek magatokat. Nem támadtak benneteket azért, hogy például még a logótokat is a Fates Warning betűtípusából raktátok össze?

R.B.: - Nem mondhatnám, hogy támadtak emiatt. Ez az egész betűtípus dolog úgy zajlott le, hogy Tamás (Kusinka Tamás gitáros - B.Á.) tervezett több feliratot, és megbeszéltük, hogy ez néz ki a legjobban, mert olyan egyszerűen szép. Ez maradt, nem kell ezt túlmisztifikálni. Rátérve az együttesekre, szerintem ma a Fates Warning az a zenekar, amelyik a legprogresszívebb a prog. metal zenekarok között. Ők érezték rá leginkább arra, hogy globálisan tekintve merre halad a zene. Játsszanak a hangzásokkal, a dalszerkezetekkel.

- Egyes kritikusok "romantikus metal" jelzővel illetik a muzsikátokat, utalva érzelmesebb hangvételletekre. Zavar ez benneteket?

F.P.: - Ez a jelző engem abszolút nem zavar. Egyébként ez a "romantikus metal" nagyon csúcskös dolog...

R.B.: - Szerintem ez egy kicsit vicces. Olyan értelemben, hogy a mostani zenénk csak részben metal, míg a következő lemez ugyan súlyosabb lesz, de arra meg azt nem lehet mondani, hogy romantikus. Az viszont, hogy érzelmekkel telítettebb a zene, a szövegvilág, mint általában, egyáltalán nem baj.

- Attól függetlenül, hogy a prog. műfaj a szívetek csücske, mennyire éri meg itthon ezt játszani?

F.P.: - Hát... Anyagilag érted? Sokat kérdezik tőlünk: "Van a rockzenében pénz?", erre csak azt szoktam válaszolni, hogy "Rengeteg van, hiszen mi is sokat belelőtünk"! Komolyra fordítva: csak a zene szeretete miatt érdemes, vagy a koncert

utáni gratulációkért.

- Külföld felé milyen lehetőségeitek vannak, és mi lehet a következő "nagy dobásotok"?

R.B.: - Ezt a vonalat erősíteniünk kellene. Korábban ezzel a billentyűsünk foglalkozott, amióta kivált a zenekarból, azóta pedig senki. De rövidesen ezt a hiányosságot is pótolni fogjuk.

- Ha valaki még nem hallotta bemutatkozó albumotokat a "The Human Machine"-t, hogyan ajánlanátok neki, hogyan csinálnátok kedvet hozzá?

R.B.: - Akinek kifinomult ízlése van és szereti az igényes, dallamos gitárzenét, az költsön rá. A többiek ne erőltessék, mert megfekszi a gyomrukát.

- Az albumot saját stúdiótokban vettétek fel, és a régi nótám, hogy - nem szól éppen a legerőteljesebben. Ti ezt hogyan látjátok?

F.P.: - A felvételek sajnos elhúzódtak, a keverésre pedig egyszerűen nem jutott annyi idő, amennyit megkívánt volna. A stúdió mostani felszerelésével már sokkal jobb anyagot lehet készíteni, de akkor ez állt rendelkezésünkre. Másik oldalról nézve pedig sem időnk - vizsgák, államvizsgák, diplomamunkák, gyerekáldás, stb. -, sem pedig anyagi fedezetünk nem lett volna máshol felvenni az anyagot.

- Nagyon jól hangzik, de pontosan mire utal a lemez címe?

R.B.: - Konkrétan semmire. Tanai Peti ötlete volt, tetszett neki ez az ambivalens szókapcsolat. Persze belemagyarázhatunk dolgokat, például, hogy mi, emberek készítettük ezt a majdhogynem gépiesen precíziós zenét. Ha feltétlenül kell koncepció, akkor legyen ez.

- Az album melyik számára vagytok a legbüszkébbek, és miért?

R.B.: - Talán a "Sacred" című dalra. Ez készült legutoljára, ez a legkiforrottabb.

- Miért ment el Tanai Péter a csapatból? El tudnátok képzelni a zenét billentyűs nélkül?

R.B.: - El, de nem akarjuk. Meg lehetne ezt is szokni, volt olyan, aki azt mondta, hogy így sokkal jobb a zene, érthetőbb. Azonban a billentyűnek olyan funkciót szeretnénk, hogy az támassza alá a zenét különböző zajokkal, effektekkel, elszálós hangzásokkal. A szólisztikus dolgokat nem akarjuk erőltetni.

- Gondolom, már javában készülnek az új szerzeményeitek. Milyen irányba mentek tovább?

R.B.: - Jobban be lesznek torzítva a gitárok. Tamás és Feri úgy érzik, hogy ez egy keményebb lemez lesz, szerintem viszont közérthetőbb, mert direkttöbb a témák. És modernebb is lesz, de azért nem megyünk át technoba.

- Mit jelképez számotokra a tökéletes szimmetria?

R.B.: - Valami jó, bevállalható dolgot. Ezt természetesen nem szemantikai szempontból értettem, csak a zenekarra gondoltam. Ennél többet nem, mert nem foglalkoztatnak az ikonok és a hozzájuk kapcsolt ideológiai.

Perfect Symmetry elérhetőségek: E-mail: bojlas@freemail.hu Tel.: 20/915-23-91 Kusinka Tamás

Bánfalvi

P.MOBIL

Vesszen a világ!

NEMMISIS

Petőfi Csarnok szabadter
2002. június 14., péntek
kapunyitás: 19 óra • Internetes elérés: www.pmobil.inf.hu

Drowning Pool

A rockzene kissé stagnálni látszott mostanság. Az elmúlt években gombamód növekedtek a jobb/rosszabb nu metal formációk, ám mielőtt hitünket veszítettük volna, összehozott bennünket a sors a Drowning Pool bemutatkozó albumával, a "Sinner"-rel. Gyilkos hangzásokkal, emlékezetes dallamokkal valami újat és izgalmasat kínáltak, ennek hatására felkúsztak a slágerlistákra, állandó szereplői lettek az MTV-nek, valamint beférkőztek a tavaly nyári Ozzfest fesztiváltornéra.

Diszkográfia:
Sinner (2001)

Valaki ismert valakit, és eljutott ehhez a lemeztársasághoz is. Tetszett nekik, majd a következő héten eljöttek egy New York-i bulinkra, ennyire egyszerű volt az egész."

Bemutatkozó albumuk, a nagy reményekkel kecsegtető 2001-es "Sinner" rögzítése céljából Jay Baumgardner producerrel (Papa Roach, Orgy, Coal Chamber) vonultak be a kaliforniai Burbankben található Ocean Studiosba, és Williams szerint ez volt a legfontosabb esemény az életükben. "A Jay-jel való munka megtanított bennünket arra, hogy hogyan legyünk egy jobb zenekar. Személy szerint szeretem változtatni a hangomat, kontrasztokat adni a sikoltozásokhoz, és ő nagyon segítőkész volt ennek az óriási hangzásnak a kialakításában. Ezáltal a csapat megszólalása sokkal masszívabb lett." Az album azonnal pozitív fogadtatásban részesült, a listák Top 100-ában debütált, és nagyon jól fogyott, köszönhetően többek között - első kislemezüknek, a mai fiatalság legújabb himnuszának számító "Bodies"-nak. "Az MTV egy csomó szeretetet adott nekünk, erre nem is számítottam - lelkesedett Stevie. Rengeteg rádiós támogatást is kapunk, nagyon hihetetlen az egész szituáció. A Top 100-ban indítottunk, azóta bejutottunk a Top 20-ba, s az albumunk is platina lett, vagyis a dolgok jelenlegi állása szerint nagyon jól állunk, jók a kilátásaink."

A megjelenés után néhány héttel a Drowning Pool már élőben is javában népszerűsítette debütáló anyagát, és ennek során feltűntek a tavaly nyári Ozzfest utazó cirkuszán is. Benton: "Az Ozzfest örületes volt, haver! Nem tudom, miért pont ránk esett a választásuk, egyszerűen jó helyen voltunk, a jó időben. A Wind-up elnöke beszélt Sharon Osbourne-nal, s bár sok jelentkező tülekedett, Sharon bennünket választott. Szerencsések voltunk, hogy ott lehetünk, és nagyon-nagyon köszönjük neki, hogy mellettünk döntött." Mindezen túl idén márciusban elvállalták a Jägermeister Music Tour-ra való felkérését is, melyen a Coal Chamberrel, illetve az Ill Nino-val osztoztak a színpadon. "Vissza akarjuk hozni az old school rock show-kat, a sárkányokat és a lézereket" - mókázott Stevie. "Ha nem is a sárkányokat és a lézereket, de szeretnénk valami király dologgal előrukkolni" - helyesbített C.J..

S mivel a Drowning Pool jólcseggő, divatos névvé vált a zenei szakmában, kiadatlant "Break You" dalukkal hozzájárultak a március 26-án piacra dobott "Scorpion King" filmzenealbumhoz, illetőleg a "Bodies" koncertverziója szerepelt az "Ozzfest 2001 - The Second Millenium" válogatás CD-n. Ha pedig ezeket kevesellte volna valaki, a "Bodies" felkerült a "WWF Tough Enough" filmzenealbumra, továbbá a "Follow" a "Tony Hawk 3" című PlayStation játék zenei anyagára. Vagyis a Drowning Pool váratlanul a Linkin Park babérjaira tört, ráadásul még csak pályá-

felvétele közé, s innen már csak egyetlen lépésre volt szükség a Wind-up Records által felajánlott szerződéshez. "Elkészítettük a demónkat, és a menedzserünk odaadta bizonyos embereknek - turkált emlékeiben C.J..

► A csapat története akkor kezdődött, amikor a dobos Mike Luce és a gitáros C.J. Pierce szülővárosukból, New Orleansból Dallasba költöztek, majd szövetségre léptek barátjukkal, Stevie Benton basszusgitárossal. "Mike és én négy éven át jammeltünk együtt, de nem találtuk a megfelelő embereket az általunk elképzelt hangzáshoz - ment vissza a múltba Pierce. New Orleansban amúgy sem beszélhetünk jó rockzenei életről, mert bár egy jó hely a jazz és a blues számára, amiket ugyan kedvelek, de mégis csak a rock áll a legközelebb a szívemhez!" Ezek után - Dallas környéki koncertjeikkel - nekiláttak követőket toborozni, ám a trió érezte, hogy nagy szükségük lenne egy rendes frontemberre, mert fellépéseik ugyan energikusak és lehengerlőek voltak, mégis hiányát érezték egy különleges adottságú énekesnek. A nyilvánvalóan Phil Anselmo-s iskolán nevelkedett Dave Williams már két éve énekelt különféle dallasi csapatokban, mikor útja találkozott a Drowning Poolal, s a jelek szerint ő volt a megfelelő személy erre a posztra. Becenevét, a 'Stage'-et mellesleg barátjától, a Pantera gitáros Dimebag Darrell-től kapta.

► A kvartetté bővült társulat elkeresztelte magát Drowning Poolra, melyet Clint Eastwood azonos című filmjétől kölcsönöztek annak apropójából, hogy Stevie ennek a "nézése" közben vesztette el szüzességét. "A szüleim éppen elutaztak egy tavaszi szünet alkalmával, én pedig úgy döntöttem, hogy otthon maradok, és rendezek egy partit a barátaimmal. Ezen éjszakák egyikén a barátnőmmel tévé-nézés közben nekiálltunk szeretkezni! Már hónapok óta dolgoztam rajta, úgyhogy nagy fontossággal bírt, s ekkor adták ezt a "The Drowning Pool" című filmet a tévében. Évekkel később gondolkodtam egy zenekarnéven, és tudod, hogy megy ez: eszembe jutott a zenélés, a szeretkezés, és a kettő összetalálkozott. Ma már sajnálom a szegény lányt, mert valaki biztosan meg fogja találni, és a fejéhez vágja ezt a dolgot." A társulat felvett egy demókazettát, amely hamarosan a Sevendust nevezetű együttesnél kötött ki, így a két banda közösen kezdett turnézni. Ezenkívül kitaratóan koncerteztek még a Kittie-vel, meg a (hed)p.e.-vel, s szép lassan a szerződés nélküli texasi vállalkozás országszerte bejátszotta magát a köztudatba. Mike Luce dobos szerint: "Mután úton voltunk néhány kedvenc zenekarunkkal, és láttuk, milyen masszívak, nekünk is fel kellett kötnünk a gatyánkat. Dave-vel az oldalunkon viszont képesek lettünk nyers, durva show-kat produkálni, s már az sem számít, hogy éppen kivel osztjuk meg a színpadot. Számunkra mindig az a fontos, hogy kiszolgáljuk a közönségünket."

► Pihenésképpen a zenekar visszatért a stúdióba, és szalagra vettek egy újabb - ezúttal hatszamos - demót, ami már tükrözte kétéves turné tapasztalatukat is. "A nagy előnyünk az, hogy számtalan hatásunk van, és olyan ez, mintha egy rizzsel táltalt csirkét egy fazékban jól összekevernénk - magyarázta Stevie a zenéjükéről. Olyan súlyos együtteseket hallgattunk, mint a Pantera, a Sevendust, de ugyanakkor szeretjük az olyan bandákat is, mint a Mötley Crüe vagy a Ratt, és ha ezeket a csapatokat összehozzuk, valahova a két tábor közé kerülünk." Ezzel az anyaggal bekerültek a legjelentősebb dallasi rádióadó, a KEGL tíz legnépszerűbb

Coal Chamber

Sötét napok jönnek

A Los Angeles-i gótikus metal életből kihajtott Coal Chamber volt az a zenekar, amelyik bevezette a köztudatba a spooky-core hangzást. Bearanyozódott, azonos című első albumuk brutális, mélyrehangolt témaival tették le a nevjegyüket, majd az 1999-es "Chamber Music"-on folytatták a kísérletezést. Legújabb anyaguk, a "Dark Days" pedig előző két munkájuk keveréke, azok legjobb elemeivel.

"Egy olyan albumot akartunk készíteni, amit tíz év múlva is meghallgathatsz anélkül, hogy beska-

tyulázhatnád bárhová is - szerénykedett a fodrászból énekesse avanszált Dez Fafara. Ez egy olyan lemez, amely tíz év múlva is merész és erőteljes lesz." Ennek a célnak az elérése érdekében a Coal Chamber azzal indított, hogy tavaly október elején megkörnyékezte a Mötley Crüe "Girls, Girls, Girls" és "Decade Of Decadence" albumairól ismert Ross Hogarth producert. Ezután a felvételekre abban a kaliforniai Rumbo Studiosban kerítették sort, ahol a Guns N' Roses "Appetite For Destruction"-je, a Mötley "Girls, Girls, Girls"-sze, vagy a Stone Temple Pilots "Core"-ja is készült. Ilyen körülmények között született meg a "Dark Days", melynek limitált kiadásán három bónusz nóta - "Anxiety", "Save Yourself", "One Step (Scott Humphrey Mix)" - kapott helyet (első videóklipjüknek amúgy a "Fiend"-et szemelték ki), mellesleg egy új szerzeményük ("Something Told Me") felkerült a "Resident Evil" filmzenealbumra is. A hármas sorszámu "Dark Days" tehát má-

jus 6-án látott napvilágot, s ezen szerepelt utóljára basszusgitárosuk Rayna Foss-Rose, mondván a későbbiekben csakis lányával, Kayla-val (papája Morgan Rose, a Sevendust dobosa!) szeretne foglalkozni. Rayna 1994 óta volt a Coal Chamber tagja, s bár 1999 októberében (lánya születésekor) ugyan időlegesen szüneteltette zenekari teendőit, 2000 elején visszatért soraikba. Még múlt télen felvette társaival a harmadik albumot, aztán január végén közölte szándékát. "Azért határoztam úgy, hogy kiszállok a Coal Chamberből, mert minden időmet a lányom, Kayla nevelésére szeretném fordítani. Nehéz döntés volt, de Morgannal együtt úgy éreztük, hogy ez fontos az életünk és a családjunk szempontjából. A legjobbakat kívánom a csapatnak, és mindig szeretettel fogok az együtt töltött évekre gondolni." Dez és együttese ezzel kapcsolatosan a következő nyilatkozatot tette: "Rayna a legjobb éveit adta nekünk az életéből. Értékeljük a kemény munkáját, és mi is a legjobbakat kívánjuk neki és a családjának. Zenekarilag támogatjuk a döntését, hiszen a család az első. Nagyon fog hiányozni nekünk." Utódjának azt a Nadja Puelent választották, aki Rayna születésekor segítette ki turnéján a Coal Chambert, és Nadja a zenekar basszusgitárosaként a március 8-án, Orlando-ban indult tavaszi turnén mutatkozott be. Ezen a Drowning Pool volt a főbanda, fellépett még az Ill Nino, s a

Diszkográfia:
Coal Chamber (1997)
Chamber Music (1999)
Dark Days (2002)

Jägermeister Music Tourra keresztelt, harminc várost érintő körút szponzorálását a német likörgyártó cég, a Jägermeister vállalta el. 2000 áprilisa óta ez volt a Coal Chamber első élő fellépése.

- Lehetett hallani olyan szóbeszédeket, miszerint feloszlottok. Mi képezte ennek az alapját?

Dez Fafara (ének): - Őt és fél évet keményen úton voltunk - turnéztunk, készítettünk egy albumot egy idegen városban, vagy éppen ismeretlen helyeken időztünk. A mamám a rákkal harcolt, és a csapat mind érzelmileg, mind fizikálisan közel állt a feloszláshoz.

Mike Cox (dob): - Az elmúlt év egy nagyon furcsa és összezavarodott esztendő volt a számomra. Szakítottam ugyanis a szenvedélyemmel, mert igen, kábítóserfüggő voltam. Kemény időszak volt, szemétt ettem, bevizelem a nadrágomba, és örület, hogy egyes zenekarok még kiállnak emellett. Büszke vagyok arra, hogy elmondhatom: mára megtisztultam.

- Mivel hosszabb szünetet tartottatok, változott valamelyest az írástílusotok?

Meegs Rascon (gitar): - A dalszerzési módszerünk mit sem változott, elvégre mindig érzésből írunk, és sohasem a "slágerekre" koncentrálunk. Egyszerűen csak a fogós, súlyos, egyszerű és brutális groove-okra törekszünk.

- Az előző lemezeitekhez képest a "Dark Days" keményebb vagy lágyabb, érzelmesebb vagy agresszívebb?

Dez: - Sokkal agresszívebb, sokkal érzelmesebb, és tízszer súlyosabb az első albumunknál. Számomra ez a lemez egyfajta támadás, és szinte valamennyi szám önálló életet él. Vagyis mindent, amit hiányoltál a "Chamber Music"-ről, tömegestől kapod vissza a "Dark Days"-en.

- Ha a "Coal Chamber" egy heavy metal CD volt, a "Chamber Music" pedig egy gótikus hangzású alkotás, milyen jelzővel lehetne illetni a "Dark Days"-t?

Meegs: - A "Dark Days"-t egy new age-es, könnyen emészthető anyagnak tekinthetnénk némi N' Sync-es és diszkós hatással... Mit számít ez? Őszintén szólva, gyűlölöm a kategóriákat. A zene az zene. Hívj

minket "spooky-core"-nak, és kész. A "Dark Days" hangzása brutális, experimentális és fogós, de leginkább kaotikus.

- Pontosan milyen üzenete van ennek az albumnak?

Dez: - Az üzenetünk ugyanaz, mint eddig is: mindig legyél önmagad.

- A Coal Chamber mindig is egy innovatív, különleges metal bandának számított. Mielőtt a nu metal definíciót kitalálták volna, ti már ezt játszottátok. Milyen jövőt jósoltok magatoknak a "Dark Days"-szel?

Meegs: - Ez az album egyaránt folytatása és egy progresszív változata a korábbi dolgainknak. Folytatja az első CD-nk súlyosságát, ha még nem súlyosabb annál is. Ugyanakkor benne van a második albumunkon elkezdett durva szónikus támadás és kísérletezés is, csak százszor brutálisabban és dühösebben! Dez énektemái pedig egyszerűen ijesztőek! A gitárok szuper tömények, míg a basszus meg a dob olyanok, akár egy úthenger! Nagyon intenzív az anyag hangzása, ezt garantálhatom! Mindez a dalszerzés mélységének köszönhető, mivel a csapat egy nagyon nehéz perióduson ment át. Ez mutatkozik meg a témákban is, hiszen a feszültség, a frusztráció, a kiábrándultság, valamint a düh határozottan túlsúlyban vannak ezen a CD-n!

- Egy ideje új oldaladról is bemutatkoztál, hiszen összehoztál egy saját lemeztársaságot. Mit illik erről tudni?

Dez: - Sever Records névre hallgat, és reményeim szerint tíz éven belül szeretnék húsz zenekart tisztességes feltételekkel rászabadítani a világra. Három együttest már le is szerződtettem. Közülük az egyik a kaliforniai Santa Barbara-ból származó Motograter kvintettje, akiknél nincs sem basszusgitar, sem gitár, hanem ezeket egy motograter nevezetű hangszerral helyettesítik. Ezt az ütős hangszert amúgy a Motograter-ös Bruce Butler tervezte, és egyszerre helyettesíti a basszust, meg a gitárt. Teljesen örültek, mindannyiunknak le van borotválva a feje, fekete és fehér festékekkel mázolja magukat, szóval ez a legkíméletlenebb dolog, amit valaha is láttam. Várj csak, míg meglátod ezeket a fazonokat, garantáltan be fogsz szarni tőlük!

összeállította: Bánfalvi Ákos

meghallgattuk

Zero-G: Jump With Me

(maxi)

A wakeboard versenyek egyik legkedveltebb indulója köszön vissza a Zero-G második maxijáról, s ehhez idomulva a "Jump With Me" egy kis elektronikával megbolondított, energikus crossover himnusz. Pörög, pörget a szerzemény, a hangzása lehetett volna kissé húzósbab, ám a Skunk Anansie, Jimi Hendrix, illetőleg a Red Hot Chili Peppers befolyásáról tanuskodó nótának ellenére megszolgálja feladatát. Akárcsak a dallamosabb énekrészek miatt némileg sármosabb, modern rockos jelzővel illethető "Wanda O'Toole". Egyéni megközelítés és hangvétel, fiatalos lendület jellemzi a Zero-G mindhárom művét, így a záró "Emerald Child"-ot is, melyből a Skunk Anansie szellemisége a korábbiaknál is jobban előjön, kapunk egy kis elvontságot, elborulást, elszállást - mindent, ami "el"-lel kezdődik. Csak épp' el nem felejti ezeket a dallamokat. Ahogy a CD multimédiás mellékletén található - wakeboardos és zenekari - fényképeket, kisfilmet sem. Hol vannak már azok a nagy külföldi megfjtoemberek? Elérhetőségek: Hangya Produkció, 1213 Budapest, Páfrányos u. 25. E-mail: hangyaprodukcio@matavnet.hu Honlap: www.zero-g.hu A jelszó: Ugorj bele!

12'40"

Bánfalvi

Thempest: Tompa álmok

Az 1999-ben alakult tiszaújvárosi Thempest anyaga kerül ezúttal terütekre. Mindjárt az elején szeretném leszögezni, hogy becsületes munkát végeztek a srácok. A hangzás is dicsérhető, minden hangszer a helyén

van, megfelelőek az arányok. A Rotor stúdió és annak vezetője, Plósz József neve vélhetően sok olvasónk számára ismerősen hangzik, hiszen számos, az észak-keleti régióban tevékenykedő zenekar dolgozott már itt.

Az angol nyelvű intro után a címadó tételben magyarra váltanak a fiúk. Ez a kétlakiság nem okvetlenül hiba, de egy kicsit átgondolatlannak tűnik, nem világos, hogy mi a funkciója. Hagyományos fémzenét hallhatunk itt, kellemes refrénnel, jó énektemákkal, melyet a jó adottságokkal rendelkező énekes, Kapusi János vezet elő. Itthon kínzó énekes híány uralkodik, ám a Thempest azon szerencsés kevesek közé tartozik, akiknek ez nem jelent problémát. A két gitáros - Ignác Sándor és Grabicza Attila - hangszerkezése meggyőző, nem akarják túlpörgetni magukat, ám amit játszanak - és ez nem kevés -, azt jól csinálják. A riffek változatosságára viszont nagyobb hangsúlyt kell fektetniük a jövőben, ugyanis pl. ritmikailag a "Tompa álmok" és a harmadiknak elhangzó "Kábulat" alaptemái ikertestvérek, és emellett a hangnem is ugyanaz.

Egyszerű megfogalmazású szövegekkel találkozhat a hallgató, ám ez a fogós refrének miatt előnyt jelent, hiszen koncerteken nagyon jól együtt lehet énekelni velük ezeket a sorokat. A "Ne nézz rám, nem voltál rossz..." kezdetű kórusrész már első hallás után beleivódik a hallójáratokba, másodszori meghallgatás után pedig már olyan, mintha mindig is ismertük volna.

Nem szabad megfedekezünk a ritmusszekcióról sem, azaz Danyikó József basszusgitárosról és Ignác Zoltán dobosról sem, akik a tradicionális hard rock/heavy metal vonalon mozgó csapat muzsikájának szilárd alapját képezik.

A zenekar ezt az anyagot először saját kiadásban jelentette meg 2001-ben, majd egy független kis kiadó segítségével az idén már hivatalos formában is piacra dobta. A "Kábulat"-ra klip is készült, amely az érdeklődők számára a Thempest honlapjáról letölthető. A következő anyag, az immár nyolcszámos lemez idén nyáron készül el, tehát nem kell sokáig várni a biztató bemutatkozás folytatására.

Deni

Morpheus: Gyötrelém

Szerzői kiadás

Úgy tűnik a kaposvári Morpheus zenekarnak sikerül kitörnie a magyar undergroundból. A sikeresnek bizonyult "Látomás" című anyag után játszottak a Heavy Metal 2001 fesztiválon, több bulit nyomtak a Fekete Sereg társaságában, több alkalommal nyitóbanda voltak az Ossian koncertjein. De a lényeg nem is ez, hanem a tény, hogy idén nyáron a csapat stúdióba vonul, hogy rögzítse első nagylemezét.

A "Gyötrelém" című demo az utolsó terjesztett anyaguk a debüt album előtt. Egy lényeges változás is történt a zenekar soraiban. Az általam a legjobb - fiatal - magyar énekesnek tartott Nachladal István énekes helyére Könnnyű Tamás került, ezzel a Morpheus elvesztette egyik legjobb fegyverét. Tamás sem rossz énekes, hiszen ő is jobb, mint a nagy magyar átlag, magabiztos a stílusa - talán a kitartott, magasabb hangokra illetve a hajlításokra jobban kellene figyelni -, előadásmódja meggyőző. Ám elődjének nagyobb hangterjedelme, hangereje, féktelen stílusa, és erőtelj duzzadó sikolyai nekem hiányoznak a zenéből. A három nótát tartalmazó korong az utolsó melyen legnagyobb szerzeményük az "Éjszakai vadász" szerepel. Ezt a zenekar nem akarja feltenni a lemezre, mert már sok helyen szerepelt, többek közt a Heavy Metal 2000 válogatáson. Szerintem pedig nem ártana, ez a nóta nem hiányozhat egy első lemeztől, hiszen benne van minden, ami Morpheus. A Maiden-t idéző gitártémák, szólók (Pozsega Péter), az amerikai bandákat idéző erőteljes, kemény ritmus (Giczi tesók), illetve a magabiztos ritmusgitár, mely sokszor elég pengén hozza a klaszszikus stílusú riffeket (Horváth Lajos). Ez a nagyon jól eltalált ballada, számomra az eddig hallott legjobb Morpheus dallamot tartalmazza, és a további csiszolásra váró közeptempós, az alapriff miatt kicsit Priest ízű címadó nóta található meg a lemezen. A hönáhitott "bivally" hangzás rá is fér a csapatra, mert ha elfogadhatóan is szól a "Gyötrelém", a demó szinten nem lép túl, bár a dalok megkövetelnék.

Az anyag CD formátumban Horváth Lajostól rendelhető meg 800.- Ft-ért a következő címen: Pete L. u. 1. 7400 Kaposvár. www.webhely.hu/morpheus

Greg

Az esztergomi One Scene Unity első stúdiós próbálkozása annyiból ért meglepetésszerűen, hogy a borítón mutogató, kapucnis fazon alapján egy újabb rap-metal anyagra számítottam. Ehelyett crossoverben fogant tételeket kaptam ugyan, de a hardcore-os élre kihagyva a történetet. Magyarul, a gondolatait angolul tolmácsoló társaság igazi kis húzó, ugráló, nagyon enyhé kommersz éllel rendelkező, new schoolos HC-t produkál, méghozzá meglehetősen magabiztossággal, illetve egyéniséggel. Az intróval együtt hatszamos felvételt mentalitásában talán még a Biohazarddal lehetne rokonítani, ab-

One Scene Unity: Demo

Egy kis lélekszámú csongrádi faluból, Ambrózfalváról érkezett a négy Páll testvért a soraiban tudó Dezormon zenekar debütáló demo felvétele. Ha nem ugrana be elsőre, hogy mit is jelent pontosan a Dezormon, akkor azt a zenekar által mellékelt infó lapból máris megsgúgom: hormon hatású

gyomirtószer az őszi búzában. Szép név. Az együttes eddigi ténykedéséről annyit érdemes megjegyezni, hogy a "hőmpölygő" metalról folyamatosan tértek át a death ösvényére. Már több fesztiválon is felléptek, és ezek közül az ambrózfalvi Lehocski büfében rendezett hangversenyt tartják a legemlékezetesebbnek, hiszen ott összegyűlt a környéketalosainak apraja-nagyja. Még egy tanulságos esetet ragadnék ki a bemutatkozó levélből, mégpedig a banda szereplését a 2001 januárjában lebonyolított Rolling Rock tehetségkutatón. Ott ugyanis a nyolc fellépő közül a kilencedik helyet sikerült elcsípnüük. A zsűri azzal indokolta feletébb érdekes döntését, hogy ilyen zenei stílussal még nem találkoztak...

En viszont a nagyra becsült zsűrivel ellentétben, tisztában vagyok a Dezormon által képviselt muzsika lényegi elemeivel, és sajnos azt kell mondjam, hogy nem fog sűrűn forogni nálam a hatszamos CD. Finoman fogalmazva is kezdetleges a zene, a riffek között nem találni olyat, amit már vagy milliószor ne hallottunk volna, és Páll Andor magyarul előadott, főleg a korai Carcass-ra jellemző hörgése sem javít sokat a gyenge összhataon. Sajnos a gondok itt még nem érnek véget, mert elfogadhatatlanul rossz, farimekből összetakolt és súlyos nyelvtani hibákkal tarkított szövegekről még nem is tettem említést. Példákat nem sorolok, mert még én szégyellném el magamat...

Azt egy percig sem kérdőjelezem meg, hogy a srácok élnek-halnak a fajsúlyosabb muzsikáért, de pusztán rajongásból nem kéne mindenkinek hangszert vennie a kezébe. Akit mindez nem tántorított el, itt próbálkozhat: Dezormon, Páll László, 5820 Mezőhegyes, Zala Gy. Ltp. 5/b. 13. ajtó, e-mail: dezormon@freemail.hu

Dezormon, Páll Gábor, 6916 Ambrózfalva, Hunyadi J. u. 17/a. (A CD 800 Ft-ba, a kazetta pedig 500 Ft-ba kerül).

A Dezormon által postázott második CD-n a Remélem így marad című nóta multimédiás klipje látható-hallható. A zenéről már szoltam, a rendezést viszont dicséret illeti.

Simkó

ból a szempontból, hogy azért itt is jócskán akadnak metalos témák. Viszont One Scene-eknek eszük ágában sincs egy újabb "Tales From The Hard Side"-ot vagy "Punishment"-et írni, mennek a saját fejük után, és aratják babérjaikat a pattogós, ámde dallamosabb "Poisoned Minds"-szal, az agresszívebb "Support The Crew"-val, esetleg a Cadaveres De Tortugas korai korszakára emlékeztető "New Vision"-nel. Bemutatkozásnak nem egy utolsó dolog!

Kapcsolatfelvételi lehetőségek: Rátkai Gerő, 2501 Esztergom, Pf.: 50. vagy Kovács Norbert, 2510 Dorog, Attila út 17. E-mail: onesceneunity@jakuza.hu A jelszó: Hardcore still lives!

13'37"

Bánfalvi

Fekete Doboz: Menedék

Szerzői kiadás

A Fekete Doboz triója csak megy a saját feje után, és nem hallgat senkire. Már előző anyaguknál, a 2000 tavaszán kihozott "Audio"-nál is javasoltuk az emésztetőbb, esetleg kommerszebb elemek bebecsmpészését muzsikájukba, mert - szépsége ellenére - így, ebben a formában nagyon tömény ez a tíz szám is. Pedig, ha ezt a "problémájukat" orvosolni tudnák, akár még sztárok is lehetnének. Mert az anyag megszólalása, szerzeményeik kidolgozottsá-

ga egyaránt magas színvonalú. Követve eddigi elképzeléseiket, továbbra is azt a fajta komor, elborult trip-rock zenét játsszák, amit olyan csapatok neve fémjelez, akár a Radiohead, a The Smashing Pumpkins, akár a Portishead vagy a U2. Második albumukon, a "Menedék"-en viszont egyre jobban szakadnak el angolszász zenei gyökereiktől, s egyre több elektronikai segédeszközt használnak fel, egyfajta trip-hopos hangulatot kölcsönözve irományaiknak. Ezáltal egy meditatív, teljes kikapcsolódást és megnyugvást kínáló végeredményre számíthatunk, ami ugyanakkor - úgy a hatodik szám felé közeledve - már némileg nyomasztóvá is kezd válni. Holott többre ítéltett ez a társulat, vagyis csak szorgalmaznám azt a kis "elkurvulást". Ha magukért nem, legalább miattunk!

Levélcím: Kenyeres Péter, 3233 Mátraháza, Szanatórium u. 1. Tel.: 30/270-96-43 vagy 30/308-86-74 E-mail: keneresa@freemail.hu A jelszó: Aludj el szépen kis Balázs!

39'37"

Bánfalvi

Quo Vadis: Connect With Me

VoxStar

Egy nagyváradi jazz zenész barátom hívta fel a figyelmemet a temesvári Quo Vadis együttesre. Sikerült is megkapnom a zenekar Connect With Me című albumát, mely az előzetes várakozásomat is felülmúlta.

Már az első felvétel is a progresszív rock legszebb erényeit villantotta fel. Szítárzenével indul a "Daughter Of The Sea". Olyan ez, mint egy zenés időutazás a Van der Graaf Generator, az Iron Butterfly és a Yes világába.

A "Deception" sokkal feszebb Grand Funk-os, Cream-es hangvételű, de letisztultabb formában. Az énekes Gáspár "Joe" Zsolt hangfekvése leginkább Ian Astbury-re (Cult) emlékeztet.

Az "Early In The Morning" is a rhythm and blues jegyében fogant. A "Holy Water" viszont már a Led Zeppelin világába repít.

A "Watch Out Girl"-ben előkerül a herfli. Az embernek az az érzése, mintha a rock ösbölnyei nem haltak volna ki. Ilyenfajta muzsikát ötven felett játszik az ember. A további felvételeken megszólal a Hammond orgona, a Moog és a fuvola is. A billentyűs hangszereket azonban nem a túldíszített, barokkos szólókra használják. Olyan önfeláldozóan fürdenek az elektromos hangzás adta lehetőségekben, mint egy delfin csapat. Nem öncéll ez a virtuozitás, mindennek zenei jelentése, logikái iva van.

A sok összehasonlítás után meg kell jegyeznem, hogy nem egy utánérzés zenekarról van szó, jóllehet taroltak a Cream Revival koncerten a román királyi televízióban és a fesztiválokon. Annak ellenére, hogy mindegyik felvétel egy másik zenei világot tár elénk, mégis kialakult egy önálló Quo Vadis hangzás. A progresszív rock eszenciája ez a lemez. A Quo Vadis trió tagjait már ismerheti a hazai közönség a Diákszigetről, és a Paksi Gasztrobues lakomáról is.

A Quo Vadis trió tagjai egyébként komoly zenei előtanulmányokkal rendelkező fiatal mérnökök (Gáspár "Joe" Zsolt - basszusgitár, ének; Farkas László - gitár, herfli; Borbély "Cici" Szilárd - dob). Tel./fax: 40/56/201-776, e-mail: borbelyszilard@usa.net, borbely@mail.dattm.ro

Bobek

Suckerpunch: Suckerpunch (EP)

Szerzői kiadás

A Suckerpunch-nál csak az a lényeg, hogy nekik bejött az élet! Emiatt is játsszák ezt a laza, feelinges rock and rollt, amiből nem hiányozhat a punkzene energikussága sem. Az elmúlt időszakban viszont mind jobban elmozdultak a glam rockos oldal felé, s ennek eredményeként muzsikájuk egyre lazább, bulizósbab és csillogóbb. Persze senki ne várjon észbontó hangszeres megoldásokat, tanítani való, kimagasló teljesítményeket, mert a puncsok másról szólnak: az érzésről, az egyszerű, könnyen emészthető zenéről.

Akár természetesnek is vehetjük, hogy sokat fejlődtek a hátuk mögött álló országos turnék és fellépések következtében, ráéreztek, hogy mely típusú dalok jönnek be jobban a közönségnek, melyek ütnek nagyobbban. Éppen ezért az "Annyit még..." egy valódi együttélőkös bulihimnusz, a "Bejött az élet..." egy újabb könnyed, slágeres téma, a "Nem jön az álom..." egy visszafogottabb, érzelmesebb iromány, és végül ott van még az első két nóta tradícióját folytató "Így jó lesz...". Jó is lenne, csak még egy kis dög eléfert volna a hangzásban. Szegény puncsok sanyarú helyzetben vannak, mivel a punkoknak nem elég puncsok, a metalosoknak nem elég metalosok, a glamszterek meg... jócskán megfogyatkoztak. Suckerpunch elérhetőségek: Mészáros László, 1031 Budapest, Zsófia út 20. Tel.: 30/476-52-55 Honlap: www.extra.hu/punch A borítékra rá lehet vésni: Aki kint marad, az lemarad a show-ról!

16'05"

B.Ákos

Harlot: Demo

Úgy tűnik, hogy a Harlot nem adja fel egykönnyen, s még ez a szerencsénk. Meg persze az övek is, mert ezzel a háromszamos promóciós felvétellel a határ akár a csillagos ég is lehetne. Sajnos azonban ebből semmi sem lesz, mivel a Harlot mögül hiányzik: 1. egy komoly menedzser 2. egy jó kis összeg 3. egy komolyan érdeklődő kiadó. Ám sokan vannak ezzel így, de a Harlotot mindez nem vigasztalja. Felő, hogy a fentiek miatt ezen anyaguk is el fog sikl-kadni.

A Harlot semmit sem bírva a véletlenre módosított külsején, illetőleg muzsikáját is gatyába rázza, egy kis igazítás itt, egy kis

modernitás ott, és a végeredmény egy rendkívül dögös, a fejünket leszakító alkotás. Garantáltan lemezminőséget kapunk, továbbá két olyan saját szerzeményt, amelyek igényességük ellenére nyerek, durvák, apróbb kompromisszumokra való hajlandósággal. Nem lehet rájuk azt mondani, hogy The Cult-osak, Zodiac Mindwarp-ösek, am tény, hogy a húzó "Valami forgat"-ba, valamint a félreérthető című (Vagy nem is annyira?) "Benedd vagyok"-ba is szorult jó adag mocskok. Magyarul a kvartett olyan nótákat írt dallamos hard rockra szakosodott agyával, amelyet az új évezred megkíván. Természetesen az elektronikus varázslatokat hanyagolják, mégis hozzányúltak a Bonanza Banzai "Induljon a banzáj"-ához. A feldolgozás pedig olyan, amilyennek egy átiratnak általában lennie kellene: a csapat arculatához igazított, durva rock n' rollos átgondolás. Felőlem indulhat a... A maxi után érdeklődni lehet: Németh Győző, 8135 Dég, Széchenyi út 68. Tel.: 20/337-96-55 Hírléder Emil A telefonba mondjátok be: Essen szét a ház!

23'54"

B.Ákos

Suckerstarz:

[(27+42) x36+540]:
7+234

A 2000 nyarán alakult, és Japánban szerződéshez jutott, többnemzetiségű (Pam Pam és Stuffy Franciaországbán, míg Blondie Magyarországon él) Suckerstarz tavaly májusban mindössze három nap alatt csapta össze ezt a hatszamos, angol nyelvű minialbumot. A "[(27+42) x36+540]: 7+234" (rövidebben: 666) saját szerzeményeiken túl rejt egy jól sikerült Hanoi Rocks feldolgozást is: a trió profiljába vágó, énekeltes kórusú "Malibu Beach"-et.

A sokat tapasztalt tagokból [Blondie Suckerstar - ének, gitár (ex-S.L.A.N.G., Sonicdöllz), Stuffy Suckerstar - basszusgitár (ex-Love Sikk Junkiez, Voodoo Smile), Pam

Pam Suckerstar - dob (ex-Sweet Silence, Voodoo Smile)] verubálódtott társulat muzsikája mocskos, ámde vegyiszta garázs rock 'n' roll. Hívhatjuk nyers, zajos r.n.r.-nak is erős glam rockos (továbbá puncsok) vonzódással, és mindezek tetejébe egyértelmű hatásaikként meg-

nevezhetjük a Stoogest, a Hellacopterst, a Sex Pistolst, vagy a glamszterek közül a Hanoi Rocksot, meg a Faster Pussycatet. A lendületből egyetlen percre sem engednek, törekednek élő hangzásuk visszaadására, és nyomják laza, feelinges amerikai punk 'n' rolljukat. Nekünk pedig több sem kell: beindulunk a retrós, némileg Motörhead-es zakatolású "Sick 76"-re, partizunk a "Hi-Fi Action" glam 'n' rolljára, s növesztésnek indítjuk sorényünket a lázadó "Let's Make Riot!" hatására. Emberek! Zendülés van kitörőben! (Vagy mi a csoda.) Cím: Szőke Gábor, 8000 Szekesfehérvár, Kelemen B. u 26/1/2.

meghallgattuk

Jericho: Tegnap és holnap

Szerzői kiadás

Egy tanáccsal kezdeném, és ne sértődjenek meg a fiatalok. Nem először írom le, hogy ha már egy CD-re pénzt áldoznak, akkor a bemutatkozó szövegben is próbálják meg hanyagolni a kézírást. Nincs idő az akombákomb betűket silabizálni. A másik észrevétel: készítenek egy színes, hajtógató borítót, a belső második-harmadik oldalt meg üresen hagyják. Kihasználatlanul...

És most a zenéről. Klasszikus hard rock - nem metál - vonalat visznek, az intro is Malmsteen jellegűt ölt. Különösen rokon-szenvesek a gitár-baszus riffek, tetszetősé-emberiek - a gityós hangszínek. A líra - pl. a Van egy út - a Pokolgép Kalapács féle időszakát idézi, ami csak azért nem baj, mert ebből mostanság nem sok van. A kiadvány ásza - szerintem - a Fekete éj a maga akusztikus intrójával, majd dögre váltásával, hogy végül ismét a balladisztikus harmónia kerüljön előtérbe. Ez a dal - és talán még a címadó - jelzi, hogy ebben a zenekarban lényegesen több van, mint a nagy átlag milliószor elpuffogatott síklása. Ezt az irányzatot tudom ajánlani nekim, ne törődjenek az éppen aktuális divatokkal. Mivel manapság illúzió bármely rock banda befutásában reménykedni, akkor már olyasmit csináljanak, ami-ben maguknak is örömeik telik. Páles Csaba énekéről csak annyit, hogy próbáljon kialakítani egy markáns stílust, mert a mostani nem lesz nyerő. Sorry.

Levélcim: Debrecen, Vincellér u. 6. sz. 5/17. Tel.: Mészáros Attila, 30/228-59-88; Kovács Lóránt, 30/206-01-80; Szabó Krisztián, 30/904-83-17

33*56"

Szaki

Jurij: Szocrock

Demo

A nyíregyházi Jurij zenekar (négy szemüveges, meglehetősen értelmiségi attitűdöt sugárzó, mindenre elszánt fiatalember) egyelőre távol áll attól, hogy fenekestől forgas-

sa fel a honi rockzenei színteret, de annyit már első hallásra kinézek belőlük, hogy ha már idáig eljutottak, abba nem hagyják. Muzsikájuk középtempós rockzene, apró váltásokkal és elhajlásokkal a keményebb ill. a lágyabb zenei vidékekre. Jobbra karnyújtásnyira tőlük Korom Attila és az ő naiv, romantikus szóló próbálkozásai, balra, ugyanennyire a Pál Utcai Fiúk, a távolban meg némileg haragosabb pályatársak. Egyik sem rossz viszonyítási alap, csak hát arrafelé már nem túl sok az olyan szabad rét, ahol érdemes lenne leteríteni a plédet (copyright Lovasi A.). Időnként hajlamosak némileg eltávolodni a szokásos négy akkordtól és a punkos rohammal történő világmegváltástól és ilyenkor egészen ígéretes dolgokat produkálnak. Kár is lenne legyökerezni a ritmus + szólógitár hagyományos hangzásánál, hiszen olyan sok szép irányba ágazik onnan út. Akár a keményebb műfajt választják, akár a lágyabbat, mindenképpen ügyelniük kell arra, hogy ne ragadjanak le sehol, amíg saját hangjukat meg nem találják.

Kis történetmesélős dalaik, gyanítom, más-ként szólnak majd, ha egy normális stúdióban kerülnek rögzítésre. Merthogy a következő lépcsőfoknak mindenképp azt ajánlanám, hogy csináljanak egy jó minőségű demo CD-t, és lehet vele kopogtatni a koncert- és fesztiválszervezőknél.

rakk

GitárODU
Megnyit!

Nyitva:
hétfőtől péntekig
13.00-19.00

HANGSZERBOLT
Budán!

Tel./fax: 250-1924

E-mail: gitarodu@westel900.net

Bp., III., Árpád fejedelem útja 50.

stringline
húrok
a legolcsóbban!!!
házhozszállítva

Ernie Ball, GHS, DR, D'Addario

www.stringline.hu

ROCKWORLD BT.

KAZETTA, CD, VIDEÓ, KIS- és NAGYKER

1073 Budapest, Barcsay u. 8.
Telefon: 413-72-94 . Tel./Fax: 413-7293
www.rockworld.hu . www.rockworld.inforum.hu

AJÁNLATA:

DEATH H-METÁL ALTERNATÍV ROCK PUNK H-C PUNK NEMZETI ROCK

LEGÚJABB MEGJELENÉSEK:

Cool Head Clan: HARC (MK, CD) A Nemzeti Dal Ünnepe (CD)

IV. IPOLY-PARTI MOTOROS TALÁLKOZÓ AMSTEL-HEINEKEN SÖRFESTIVÁL 2002. június 14-16. (péntektől-vasárnapig) Balassagyarmat (22-es út), volt napközi tábor

Június 14., péntek

16.00 óra - Szóljon a rock! - tehetségkutató buli
21.30 óra - DEÁK BILL BLUES BAND
23.00 óra - Strepatease
23.30 óra - Sörivő- és szkander verseny
24.00 óra - Karaoke

Közben SMS-üzenőfal, filmvetítés, motorkiállítás, tatoo-szalon, pólószitázás, vidámpark!

Pénteken egy mobiltelefont sorsolunk ki a jegytulajdonosok közt!

Június 15., szombat

11.30 óra - Motoros felvonulás
13.00 óra - Szóljon a rock! - tehetségkutató buli
15.00 óra - Szkander-, sörivő-, motorblokk emelő és motorszépség verseny
16.00 óra - Szóljon a rock!
17.00 óra - Fürdőruha-bemutató
18.30 óra - HOOLIGANS
20.30 óra - Fehérnemű bemutató
21.00 óra - Női vizespólov-erseny (nyeremény: mobiltelefon)
21.00 óra - Stone Face
22.00 óra - Exx
23.30 óra - Tutty-Frutty Party (csak 18 éven felülieknek!)
24.00 óra - Karaoke

Közben SMS-üzenőfal, filmvetítés, motorkiállítás, tatoo-szalon, pólószitázás, vidámpark!

Szombaton egy mobiltelefont sorsolunk ki a jegytulajdonosok közt!

Június 16., vasárnap

11.00 óra - Szóljon a rock!
14.00 óra - Motoros felvonulás

LEMEZBOLTOK

STEREO SHOP

1114 BP, Bartók B. u. 59.
Tel./fax: 466-96-74, 385-63-43
E-mail: stereoperiferic@mail.datanet.hu

Folio CD Posta Katalógusáruhá

7100 Szekszárd, Ybl M. u. 3.
Tel.: 74/501-001, Fax: 74/501-005
http://www.folio.hu e-mail: folio@folio.hu

ROCKWORLD BT.

1074 Bp., Barcsai u. 8.
Postacím: 1399 Bp., Pf.: 701/1025
Tel./fax: 413-72-94 www.extra.hu/rockworld

ROGER'S

CD-AUDIO-VIDEO-DVD
4024 Debrecen, Batthyány u.22. Tel.: 52/454-768
Széles választék, barátságos árak, egyedi igények teljesítése.
Törzsvásárlói és viszonteladói kedvezmények!

ZENEBARLANG

CD, LP Antikvárium

1073 Bp., Erzsébet krt. 20. Tel.: 352-40-63

WHITE-FÜL CD
ADÁS - VÉTEL
1024. Lővőház
utca 29.
T: 315-14-87

HANGLEMEZBIZOMÁNYI
1085 Budapest, József krt. 14.
Tel.: 266-2750
E-mail: jangmezbizomany@freemail.hu
Készlet: progresszív, 1980-1990 évek
családja és stílus
PROGRESSIVE, BLUES, JAZZ

OPEN

CD lemezek adás-vétele, cserlehetősége
Bp., Erzsébet krt. 50. Hétköznap: 13-18h
Szo.: 10-13h Tel.: 322-35-18

ARÉNA

KÉSZPÉNZÉRT
MEGVESZÜNK
MINDEN ZENEI CD-t, DVD-t!

Szeged,

Kirgály u. 1. Telefon: 62/425-108/11m

Zalaegerszeg,

Kovács K. tér 5. Telefon: 92/390-696

Kaposvár,

Fő út 22. Telefon: 82/312-953

Kecskemét,

Hornyák J. u. 2. Telefon: 76/484-522

Sopron,

Várkerület 49. Telefon: 99/340-469

Szolnok,

Ságvári krt. 1. Telefon: 56/513-660

Terjesztőink:

Az alábbiakban közöljük azoknak az üzleteknek a listáját, ahol a Rockinform újság megvásárolható. Továbbá várjuk azon lemez- és hangszerboltok jelent-kezését, akik ily' módon bekapcsolódnának lapunk terjesztésébe. Info, bővebb felvilágosítás: 46/561-586, 561-587, 561-588, 20/966-52-05.

A-Z-IG ZENEBOLT

Hanglemezereskedés

2510 Dorog, Bécsi út 53. Tel.: 60/340-193
Nyitva: H-P: 8:30-16:30, Sz: 8:30-12.00

SomAudio

CD-LP Hi-Fi - High End - Házimozi
3700 Kazincbarcika, Jószerencsét út 10.
h-p.: 9-18 Tel./fax: 48/320-501, 20/9712-864

STEREOPHONICA

Hanglemezbolt
Keszthely, Fejér Gy. u. 5.
Tel./fax: 83/313-691

VICTOR AUDIÓ Lemezbolt

CD-k és bakelit lemezek vétele-eladása!
Kecskemét, Vörösmarty u. 6. Tel.: 76/417-672
www.extra.hu/victoraudio
E-mail: victoraudio@freemail.hu

TANGÓ ZENEI ANTIKVÁRIUM

A dunántúli legnagyobb hanglemes választéka!!!
LP, CD, MC, műszaki cikk
8200 Veszprém, Kossuth u. 10. (Kinizsi Üzletház)
Tel.: 88/326-950, 88/579-063, 20/996-55-33
www.tango.hu

MUSIC BUDAÖRS KFT.

Budaörsi Diszkot Kazetta, CD, videó, DVD
nagy- és kiskereskedés, 2040 Budaörs, Budapesti
út 47/1. Tel.: 23/440-582, fax: 23/441-446
E-mail: cdmarket@westel900.net

musicland

Használt CD vétel-eladás
1085 Budapest, József krt. 14. 313-48-91
www.musicland.hu
Az első magyar internetes használt CD bolt

HAMMER ZENEBARLANG

1114 Bp., Villányi út 10.
Tel.: 361-49-64

HAMMER ZENEVÁR

3300 Eger, Csiky S. u. 5.
Tel.: 30/340-51-66

HAMMER ZENEBÁNYA

2800 Tatabánya, Sárberki ltp.
30 évesek parkja.Tel.: 34/319-775

CSEPELI CD BOLT

1214 Bp., Cservenska M. u. 24.
Tel.: 276-74-24
Új és használt CD-k!

GRAMOFON

Hanglemezbolt

8000 Székesfehérvár, Ösz utca
Tel./fax: 22/314-444

HANGSZERBOLTOK

KORMOS Hangszerbolt

Új és használt hangszerek adás-vétele, szerviz
1067 Bp., Eötvös u. 19. Tel.: 332-49-26
Fax: 269-43-37

MUSIC SHOP-RON Hangszerüzlet

IV. László kir. u. 31. Tel.: 0630/9467-136 Fax:
99/312-281 e-mail: musicsop@freemail.c3.hu
musicsop@fullnet.hu,
www.musicsopron.homestead.com

BUXA

HANGSZERKERESKEDÉS

9022 Győr, Széchenyi tér 7. (Lloyd)
Tel./fax: 96/328-930 Tel.: 96/316-642

CODA HANGSZERBOLT ÉS SZERVIZ

IV. József krt. 30-32. Rákóczi tértől balra
Tel.: 313-82-88, 20/991-99-73, Fax: 458-0743
Gitárok, erősítők, szintetizátorok, hangfalak, keverők, tartozékok,
hangostási berendezések, eladása és javítása az üzletben.
Cserre és részletfizetési lehetőség, alkúdi

Corbett Hangszercentrum

Üzlet és javítás
4026 Debrecen, Honvéd u. 45.
Tel./fax: 52/531-628

ELDORÁDÓ

HANGSZERKERESKEDÉS
Már két helyen!

1092 Budapest, Ferenc krt. 28.
Tel.: 217-56-13, h-p.: 10-18h szo.: 10-13

1067 Budapest

Westend City, Fsz. 13.
Tel.: 238-71-43
h-szo.: 10-21hvas.: 10-18

ARATÓ ZENEDE KFT.

1066 Bp., Zichy J. u. 21.
Tel./fax: 332-65-88, 332-89-20, 301-00-74
Elektronikus, akusztikus hangszerek, orgonák, szintik, gitárok,
tartozékok, hangerősítők forgalmazása és szakszervize
"Húrtonda" húzóerő: vonós, pengetős és egyéb hangszerekhez
húgyarítás

ZENE CENTRUM

Hangszerüzlet és hangstúdió
5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 2/1.
Tel.: 66/454-684

Hangszerbolt

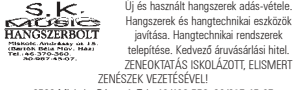
1136 Budapest, Tátra u. 20/a
Tel: 06 1 452-00-31
Nyitva: H-P: 12-18:30, Szombat: 10-13

VINTAGE '52 Hangservíz

1136 Budapest Balzac u.. 54 Tel.: 329-92-41, 20/944-37-70
E-mail: vintage52@chello.hu
Gitárok, erősítők javítása, készítése. Bizományos hangszerek
értékesítése!
Nyitva: h-p.: 10-18h, szo.: 10-13h

SOLTVADKERTI

Hangszerbolt:
6230 Solvadtart. Bocskai u. 11.
Tel.: 78/481-347

HEVESI Hangszerbolt

5600 Békéscsaba, Jókai út 10-12.
Tel./fax: 66/326-742

MUSIK WORLD Hangszerbolt

4400 Nyíregyháza, Bercsényi u. 4.
Tel.: 42/414-368, 20/988-12-45,
20/952-48-43 Fax: 42/310-519

TAJTI MUSIC

Hangszeráruhá
1075 Bp., Károly krt. 13-15. Tel: 268-08-20
MONITOR Kkt./ Pellérd Tel: 72/373-115

N-N JAZZ HANGSZERHÁZ

2600 Vác, Kossuth u. 15.
Tel./fax: 06 27/510-500, 510-501
E-mail: imrohang@mail.digitel2002.hu
H-P: 10-18, Szo: 9-13

És a következő?

ROCKINFORM A NETEN: www.rockinform.hu

Joe Satriani:

Live In San Francisco

Az ugyanilyen címen megjelent dupla CD-recenziójában (93. szám) már jeleztem, hogy az a koncertanyag DVD-n is napvilágot lát. Íme, meg is érkezett és nem fukarkodtak a materiával, hiszen ez is dupla lett (szerintem a rock történet első ilyen terjedelmű videó anyagával állunk szemben).

Nos, a kompozíciók listája, leosztása teljes egészében megegyezik az audió verzióval (disc 1. - 13 szám, disc 2. - 12 szám), viszont a most tárgyalat adathordozó már több élményt (szolgáltatást) ad, mint egy koncert (előben). A technika jóvoltából mind képen, mind hangban kiváló minőséget kapunk és mindezt a foteleből figyelhetjük. A menüsorból választható hangzások: PCM stereo, D.D.5.1 surround. Extra szolgáltatás, hogy három számot négy kameraállásból figyelhetünk, tetszés szerint szelektálva a szemből, oldalról, alulról, hátulról pásztázó felvétel képei között. Érdemes mind-egyiket külön-külön végignézni, szinte a színpadon mászkálhatunk anélkül, hogy egy vezetéken felbuknánk, vagy esetleg a roadok üldözőbe vennének. Ha ezen szolgáltatást választjuk, akkor a képernyő bal szélén négy kis ablak is megjelenik (pip), me-

ció, ez megvilágítva jól funkcionál. A csapat nem egy "száguldó gyalogkakukkok" szövetsége, mindenki "röghöz kötött", mint anno a jobbágyok. Talán Stu Hamm mozog valamivel többet a kollégáinál (ráfér), meg lenyom egy - nem kevés zenei humort tartalmazó - virtuóz szólót. Hihetetlenül felkészült zenészekkel ál-

DVD

Sony Music

lyekben mindegyik kameraállás külön-külön nyomon követhető, miközben nyugodtan "szörfözhetünk" az angle gombbal. Ez kizárólag az első lemez első három számánál (Time, Devil's Slide,

Crush Of Love) működtethető és csak ezen menüponton keresztül. Ez a legnagyobb kaland, hol a színpadi árokból, hol Jeff Campitelli dobucca mellől, hol Satriani kezétől ötven centire pisloghatunk.

A második lemezen szerepel a teljes diszkográfia, borítókkal, számcímekkel. Sajna ez a szolgáltatás "néma", nem úgy a Backstage, ahol Satriani a kommentátor közel kilenc percen keresztül. Többek között bemutatja króm gitárját, effektjeit -egyenként-, működés közben is - erősítőit, stb. Közben másik két kockában a beállás pillanatai futnak, majd öltözői jelenetek, miazmás, ezt követi a színpadra vonulás. Két előadáson lett rögzítve az anyag, pontosan 2000. December 28-29., helyszín (a) The Filmore. A látvány egyszerű megoldásaival is eléri a kellő hatást, a háttérként szolgáló gyúrt ezüstpapír a fő dekoráció, ez megvilágítva jól funkcionál. A csapat nem egy "száguldó gyalogkakukkok" szövetsége, mindenki "röghöz kötött", mint anno a jobbágyok. Talán Stu Hamm mozog valamivel többet a kollégáinál (ráfér), meg lenyom egy - nem kevés zenei humort tartalmazó - virtuóz szólót. Hihetetlenül felkészült zenészekkel ál-

Sony

Sade:

Lovers Live

DVD

Helen Folesade Adu. Merthogy ez az eredeti neve az 1959-ben született hölgynek. Nem csoda, hogy aztán inkább a Sade művésznevet választotta. A napvilágot Nigériában látta meg egy helyi közgazdász-professzor és egy angol nővér gyermekeként. Iskoláit azonban már Londonban járta. (Hogy a család beilleszkedése nem ment minden nehézség nélkül, arra utal a Lovers Rock-on található Immigrant Song.) Itt divattervezést tanult, majd rövid ideig modellkedett is. Ez mai szemmel nézve is abszolút érthető, lehet, hogy abból is jól megélt volna. De szerencsére a zenei pálya is vonzotta.

Eleinte a brit rhythm and blues zenekar, a Pride háttérénekesnőjeként koptatta a klubok deszkáit. Aztán, amikor kiderült, hogy a csapat gitáros/szaxofonosával írt szerzeményeik és programjuk sikeresebb, mint a csapaté úgy általában, akkor sebtiben kiváltak Andrew Hale billentyűssel és Paul Denman bőgőssel együtt.

1984-ben jelent meg a társulat első albuma, Diamond Life címmel. Sokak szerint ha ez a lemez megvan, már ismered Sade-t. Az biztos, hogy viszonylag gyorsan elment hatmillió belőle, ami a nyolcvanas évek egyik legnagyobb példányszámban eladott poplemezévé és minden idők legsikeresebb brit női bemutatkozó albumává tette. A korong nagyon erős zenei anyaga olyan, mára klasszikussá vált slágereket tartalmaz, mint a nyitó, bossa novás Smooth Operator, a Your Love is King, a címadó dal vagy az 1971-es Timmy Thomas dal, a Why Can't We Live Together feldolgozása. Az albummal és a Live Aid fellépéssel Sade meglehetősen gyorsasággal lépett be a világsztár kategóriába. A szakmai elismerést a legjobb új énekesnek járó Grammy bizonyítja.

A lendületet kihasználva a következő évben Promise címmel ad

ki lemezt Sade. Az olyan slágerek, mint az Is It A Crime?, a The Sweetest Taboo, a Never As Good... és a Lirai Jezebel könnyedén viszik az albumot, bár nem annyira egységesen erős, mint elődje. Ez fokozottan igaz az 1988-as Stronger Than Pride-ra, ahol már fel is hördül a kritika a túlzott önismétlést felróva az énekesnőnek. A rajongókat azonban mindez kevésbé érdekelte, ők továbbra is nagy példányszámban vásárolták a hűvös eleganciájú, mégis elfojtott bujaságot sugárzó énekesnő albumait.

Legközelebb csak 1992-ben jelentkezik albummal az énekesnő. A Love Deluxe-on tapasztalható némi elmozdulás a smooth jazz-től, de kicsit fáradt az anyag. Az Ordinary Love, mely kísérletezőbb (és hangzásában előrevetíti a Lovers Rock zenei világát) azonban ismét Grammy-t ér legjobb R&B előadasként. Az albumot követő világkörüli turnéről videó készül, majd Best of album jelenik meg egy bonus dallal, a Please Send Me Someone To Love blues-zal.

Ezután majd' tíz évre eltűnik, Jamaikába vonul vissza, gyermeket nevel. Aztán ki tudja milyen megfontolásból, de a zenei világ nagy öröme tavalý visszatér. 2001-es, Lovers Rock albuma kétségtelen elmozdulás eddigi munkáitól. Szikárabb, csupaszabb hangzás, mely eredeti hangulatát megtartva, de kacsintgat néha a rockzene felé. Egy újabb Grammy-t ez is megért a szakma szerint.

Az idei évet első koncertlemezévé ünnepelte Sade. A múlt havi számunkban recenzált CD, a Lovers Live DVD változata további csemegéket tartogat. Egyfelől jóval több zenei anyag található rajta, mint a CD-n (plusz kilenc dal), másfelől nem használja ki igazán a DVD nyújtotta technikai lehetőségeket. Legalábbis elég szűkösen bánik velük.

A majd kétórás anyag menüje alatt nincs semmi zene, a nagy csendben lehet nézegetni a különböző opciókat. (Pedig Sade-nak van egy-két egész jó száma...) Négy-négy percben megtekinthetjük a zenekari tagok és Sade készülődését a koncertre. Utóbbinál természetesen az öltözködés és szépítkezés is jelentős szerepet kap, míg a zenészek inkább hangszereikkel vannak elfoglalva. A DVD egyik legszórakoztatóbb, bár aránytalanul hosszú része az

lunk szemben, akik elképesztő magabiztossággal játszanak. A látványhoz visszatérve, Joe barátunk volt egyedül feltűnőbben öltözve, így az amúgy is központi figura szerep még meg lett támogatva. Kékes félhomályban indul az akció a Time bevezetőjével, a fényorgia csak a dobos beállásával kezdődik el. Satriani fekete, csillogó bőrgatyában, fekete garbóban, napszemüvegben és a szokásos borotvált fejjel állja a tekintetek összűzét. A segédgitáros-billentyűs csak a Borg Sex-ben merészkedik előre néhány futam erejéig, egyébként teljesen háttérben munkálkodik, legtöbb esetben igencsak fülelnünk kell, hogy kihalljuk, mit is játszik a hangszerein. Valamivel több hangerőt megérdemelt volna és még akkor sem törte volna meg a gitár hegemoniáját. Egyébként Eric Caudieux balkezes.

Főhősünk a wah wah pedál szerelmese, szinte nincs is olyan szám, amiben ne használna ezt a szerkezetet. A Big Bad Moon-ban és (a) The Extremist-ben ki figyelhetjük hogyan nyomja gitározás közben a mikrofonhoz erősített herflit. A pengetőit pedig konkrétan kilőszámra szórja a nép közé.

Ez a dupla DVD szinte egy egész délutános elfoglaltságot jelenthet a rajongó számára, hiszen a két és félórás koncertanyag mellett az extra szolgáltatások nyújtotta lehetőségek is időt igénylő szórakozásnak bizonyulnak. Egy fanatikus viszont ennél még álmodni sem tud jobbat.

Joe Paya

un. Message To Sade. Ebben az amerikai koncerthelyszínen felvett snittek láthatók, ahol a rajongók üzenhetnek kedvencüknek. A szinte csak feketékből álló, mindkét nemet megfelelően reprezentáló nézők elmondják, hogy már hányadik Sade koncertjükön vannak, a férfiak egy jelentős hányada házasságot ajánl neki. Ami meglepő, hogy mennyire jól adja elő kedvenc dalrészleteiket a rajongók. Némi lyik ithon lazán beferne vokalistának.

A DVD része még a King of Sorrow klipje, melynek önletrajzi elemekkel is megtűzdelt történetében Sade egy gyermekeit egyedül nevelő bárénekesnőt alakít. Ezen kívül fekete-fehér fényképek láthatók még (szintén zene nélkül) egy újabb menüpontban, valamint a koncert és a DVD készítőinek járó kreditek.

A fő produkció, a koncert viszont igazi csemege. Itt végre kitombolhatják magukat a remek zenészek. Látható és hallható, hogy nagy jamelések lemaradtak a zenei CD-ről, itt viszont jut belőle bőven. Viselkedésükben és elegáns öltönyeikben nagyon visszafogottak a fiúk, a zenébe viszont nagyon belefeszülnek, ha kell. Paul Denman úgy egybenő basszusgitárjával, mint Mike Porcaro a TOTO-ban. Stewart Matthewman pedig igazi karmesterként vezényli a ceremóniát. Sade csakúgy meztláb, mint máskor is, hol kimérten ringatózik, hol erotikus törzsi táncot lejt. Néha az afrikai ősbujaság kerekedik felül az angol modellen.

Jók a vágások, ahogy bemutatják, hogy úszik a zenében a közönség. Van akinél ez táncra perdülést jelent, míg a visszafogottabbak csak a helyükön adják át magukat a lassan hömpölygő ritmusoknak. A The Sweetest Taboo-nál azonban kitör a népiünnepély, vége a visszafogottságnak. A DVD olyan ritkaságokat is tartalmaz, mint a Redeye és az Every World. A CD-től eltérően a programot az It's Only Love That Gets You Through zárja. Hang: sztereó, D.D.S.

1 óra 56 perc

Balage

David Bret:

Pannon Lapok Társasága

Borotvaélen
Freddie Mercury történet

Előjáróban egy dolgot el kell mondanom: ez a kiadvány már nem, vagy csak nagy utánjárással, szerethető be. A kiadó munkatársától megtudtam, hogy az a példány, melyet szerkesztőségünk rendelkezésére bocsátott, az utolsók közül való, és egyelőre újrakiadásra sem kerül sor. Jó hír? Ki tudja? Ezt mindenki döntse el, ha már átlapozta/olvasta a kettőszázötvenhárom oldalt. Biztos, hogy sokan egy kicsit keserű szájjal veszik majd tudomásul a David Bret által leírtakat. Pedig,

aki ismerte és szerette Freddie Mercury, annak nem lehet ismeretlen ezen élettörténet.

A Párizsban született, és jelenleg Angliában élő szerzőnek nem volt idegen ez a műfaj, hisz' a színházi darabok mellett életrajzok megírására specializálódott. Többek között olyan nagyságokat vett górcső alá, mint Barbra Sterisand, Maurice Chevalier, Maria Callas, Marlene Dietrich és Edith Piaf. Az utóbbi két művésznőnek Mercury is nagy tisztelője volt.

A szakavatottság érezhető a Borotvaélenben is. Az apró részletekbe is beavat, kronológiai sorrendben, precízen, tárgyilagosan tárja elénk egy remek ember fantasztikus karrierjének boldog, és egyben - a háttérben oly sokszor meghúzódo - szomorú történetét. Living on my own...

Egy dolog viszont szemet szúrt, ami mellett nem tudok szó nélkül elmenni, hogy miért kellett ezt az egészet Freddie szexuális beállítottságára kihegyezni. Küzdött volt, hogy nem vetette meg az élet örömeit, szerette azt minden szépségével és romlottságával. De, hogy minden oldalon ez köszönjön vissza, egy kicsit már túlzás! Ezek nélkül is érdekes és olvasmányos lenne a könyv.

A hagyományos szerkesztési elvet követő írás a "szokásos" tiszteletkörrel, a köszönetnyilvánítással indul. Az író mindenki előtt "fejet hajl", aki az alkotásban segítségére volt, újságok/kiadványok szerkesztőinek - akik engedélyezték a cikkeikből való ollózást -, Freddie barátainak, ismerőseinek (pl.: David Wigg, akivel kétrészes

exkluzív interjút is olvashatunk a Rockinform 86. és 87. számaiban), és nem utolsósorban Faroukh Bulsarának. Az előszót is a showman egyik legjobb barátja Monserat Caballé szolgáltatta.

A bevezetést követő tizenegy fejezetben nemcsak Mr. Bad Guy életútját, hanem a tőle annyira elválaszthatatlan zenekar - a Queen - sikerekkel és botrányokkal (kitiltották őket Ausztráliából stb.) övezte sorsát is nyomon követhetjük. Freddie, Roger, Brian és John között a hosszú évek során mély barátság szövődött, melyet mi sem mutat jobban, hogy 1991. november 24-e - a frontember halála - után a nyilvánosság számára megszűnt az együttés. "Úgy érzem soha többé nem szabad megpróbálnunk újra Queen lenni. Freddie nélkül nem lenne értelme." - nyilatkozta Brian. Friends will be friends...

Az utolsó három oldalra maradt a diszkográfia, melynek összeállítására nagyobb energiát is lehetett volna áldozni, hiszen "főhősünk" életműve nem csak szőlőpályájából áll, mint ahogy ez a könyvből is kiderül. Továbbá hiányszámként róható fel, hogy az oldalak egyetlen egy fotót és illusztrációt sem tartalmaznak.

A kötet végén a happy end elmaradt, sajnálattal kell tudomásul venni, a (rock) történelmet megváltoztatni nem lehet...

Zárszóként szerepeljen itt egy őszinte vallomás Freddie-től, mely egyben a könyv mottója is, és a legtöbbet árulja el róla, nem a megasztárról, hanem az Emberéről: "Van úgy, hogy mindenünk megvan a világon, és mégiscsak nálunk magányosabb ember - ez a magány legbizarrabb formája. A siker sok millió fontot hozott számomra, és tömegek bálványa lettem általa, viszont éppen attól fosztott meg, amire mindenkinek a legnagyobb szüksége van: a szeretettel teli, tartós kapcsolattól." Its a hard life...

Laca

Arany Zsiráf díjkiosztó
és MAHASZ sajtótájékoztató

Az Arany Zsiráf díjkiosztót megelőzően sajtótájékoztatót tartott a MAHASZ (=Magyar Hanglezemkiadók Szövetsége). Itt ismertették a 2001. évi lemezipiaci statisztikákat. Megállapították, hogy a külföldi trenddel azonosan a magyar piac is zsugorodik. 2001-ben a hanghordozók eladása 16%-os visszaesést mutatott az előző évihez képest, 5%-os árbevétel csökkenés mellett. Számszerűen 2000-ben 3 millió 185 ezer hangkazettát és 3 millió 907 ezer CD-lemezt értékesítettek. 2001-ben 2,724.000 hangkazetta, ill. 3,437.000 lemez fogyott. Összehasonlításként 1991-ben 2,669.000 hangkazettát és 267.000 CD-lemezt adtak el. A hanghordozó értékesítésben a csúcs az 1997-es év volt 4,484.000 hangkazetta és 3,124.000 CD-lemez eladásával.

Szűts László a MAHASZ soros elnöke elmondta, világszerte tendencia a házi másolás és az internetes letöltés. Március 20-án ezúttal a Hajógyári-szigeten lévő Events Hall-ban rendezték az Arany Zsiráf díjátadó ünnepséget. A tizedik alkalommal megrendezett díjkiosztón ezúttal tizenöt kategóriában versengtek a kiadók által nevezett albumok. Ezúttal nemcsak a MAHASZ-tagok kiadványait lehetett nevezni a versenybe. Lapunk profilját érintő kategória győztesek (a teljes névsor a MAHASZ honlapján: www.mahasz.hu)

Az év hazai rock albuma: Lovasi András - Bandi a hegyről

Az év külföldi rock albuma: Eric Clapton - Reptile

Az év hazai modern rock albuma: Tankcsapda - Agyarország

Az év külföldi modern rock albuma: Linkin Park - Hybrid Theory

Az év hazai felfedezettje: Zanzibár - Nem vagyok tökéletes

A Westel-MAHASZ életmű díjat Katona Klári kapta. Az eddigi Arany Zsiráf életmű díjasok Presser Gábor, Demjén Ferenc, Charlie, Koncz Zsuzsa és Zorán voltak.

(NNP)

filmzene

Craig Armstrong

Craig Armstrong neve nem biztos, hogy a legismerőbb a film- és zenerajongók körében, de ha azt mondom: Rómeó és Júlia, Sárkány Csókja és Moulin Rouge, könnyen felidézhetőek az általa összeállított furcsa, kaleidoszkópszerű zenék, amik nem kis mértékben meghatározták a felsorolt filmek hangulatát.

Nos, ez a nem mindennapi zenei érzékkel megáldott skót zeneszerző nemrég kapott Golden Globe-díjat a Moulin Rouge aláfestő zenéjéért, és a múlt hónapban jelent meg második szólólemeze, ami elkészítésében nem kisebb nevek voltak a segítségére, mint: Bono a U2-ból, Evan Dando a Lemonheads-ből, a King Crimson gitáros Robert Fripp, vagy a modern tánczenékben vitézkedő Photek és a Mogwai nevű formáció.

- ▶ Craig Armstrong napjaink egyik legsokoldalúbb fiatal zeneszerzője. Egyaránt otthonosan mozog a klasszikus, a pop és a kortárs zenék labirintusaiban. Szerzeményeiben úgy tudja összefonni e három zenei világot, hogy az így kapott eredmény akár az ambient zenék egyik új fejezete is lehetne.
- ▶ Látszatra egyszerű képlet alapján dolgozik. Laza trip-hop vagy más gépi zörejek képezte alapokhoz párosít vonós vagy zongora betéteket. Azonban a popzenében szerzett gyakorlata és a klasszikus zenei képzettsége révén szerzeményei jóval túlmutatnak mások hasonszóró próbálkozásain. Armstrong nem annyira témagazdagságával és bonyolult partitúráival, mint inkább zenéjének egyszerűségével és emocionális töltetével hívta fel magára a figyelmet.
- ▶ Klasszikus zenei képzettségét - zeneszerzés és zongora szakon - a londoni Királyi Zeneakadémián szerezte, de tanulmányai befejeztével szülővárosába, Glasgow-ba, ahol az ottani feltörekvő pop zenekarok körül forgolódott. Felbukkant a Hipsway, a Texas és a Big Dish környékén, de ez utóbbi feloszlása után, saját elmondása szerint, rájött, hogy az élet túl rövid és örütség lenne olyan dolgokra elpazarolni, amik valójában nem is érdeklik. Felhagyott tehát a popzenével és színdarabokhoz kezdett el zenéket írni. E téren egészen odáig jutott, hogy házi zeneszerzője lett a Glasgow-i világszerte ismert és elismert Tron Theater-nek. Párhuzamosan ezzel azonban kiderült, hogy a popzenében tett kezdeti szárnypróbálgatások mégsem voltak teljesen hiábavalóak. Előbb ugyanis a rövid életű Kidness Of Strangers, majd pedig az akkor még csak a helyi (Bristol-i) underground zenei berkekben ismert Massive Attack zenekaroknak segédkezett. Ez utóbbi Protection című lemezén a Weatherstorm és a Heat Missing című dalokban hangszerelte a zongora illetve a vonós részeket. Az album sikere egy csapásra meghozta Armstrong számára is az áttörést, és ettől kezdve furcsa kettősség jellemezte a további munkáit. Sorra kapta az újabb megbízásokat olyan előadók lemezein való közreműködésre, mint a U2, Madonna, Björk stb. ugyanakkor a Tron Theater számára írt szerzemények révén néhány igen rangos megrendeléshez is hozzájutott. Felkérésre többek közt zenét komponálhatott a Scottish Chamber Orchestra, a BT Ensemble és a Royal Scottish National Orchestra részére.

▶ Nagyjából ez idő tájt kezdtek el csordogálni a komolyabb filmzenei felkérések is, ahol eddigi tapasztalatait jól kamatoztatva, meglehetősen egyéni zenei megoldásokkal próbálkozott.

▶ 1991-ben már a BBC2-nek dolgozik, majd néhány Magyarországon be nem mutatott egész estés film zenéje következett. Ezeknek és a mainsteram pop előadókkal történt együttműködésének köszönhetően olyan filmekben dolgozhat, mint a Mission Impossible, Batman Forever, Goldeneye. Itt többnyire csak egyes részek hangszerelését bízzák rá, de 1996-ban Buz Luhrmann már zeneszerzőként számít rá a készülő Rómeó és Júlia című filmjében. A megagics alkotás az év egyik sláger mozija lett, és a sikerből Armstrongnak is szépen jutott. 1999-ben mutatják be a Csontember című filmet, melynek zenéjét szintén ő szerezte és még ugyanebben az évben a Plunket and Maclean-et (amit errefelé nagyon szerencsétlenül Doktor Zsiványoknak fordítottak). Ez utóbbi

megint csak egy fontos állomásnak bizonyult a zeneszerző életében, mivel a film zenéje - gyanítom nem véletlenül - meglehetősen provokatíva sikerült, már amennyiben a provokatív jó szó az olyan zenei aláfestések véleményezéséhez, ahol mai koczmazene szól egy XVIII. századi piac ábrázolásakor és egy fogadáson drum'n'bass ütemekre járnak angol keringőt. Nem véletlenül választotta a Total Film Magazin az Év Filmzene lemezének. A másik nagysikerű alkotása ebből az időkből A Sárkány Csókja című mozihoz fűződik. A Luc Besson által patronált film nem lett ugyan világsiker, de bizonyos körökben méltán számít kultikusnak. Armstrong mindenesetre itt is a jól bevált módszerével dolgozott. Zörejekkel szegélyezett laza dob gép alapokat használt, amikhez a legváratlanabb helyeken felbukkanó vonósokat párosított. Az így kapott hangsúlyeltolódásokon alapuló hangzóanyag Symphony For Isabelle címen lett tömörítve, plusz egy női vokállal vezérelt, laza trip-hoppal felvezetve, amit akár a Massive Attack is magáénak tudhatna. Igazi csemege.

- ▶ "Szerzeményeinek azt a tulajdonságát szeretem - nyilatkozta róla a rendező Buz Luhrmann - hogy annyira képszerűek. Hallgatom, és szinte látod is, hogy miről szólnak, mit akart velük kifejezni." Nem véletlen, hogy a készülő új filmjének, a Moulin Rouge-nak a zenéjét is rábízta. Ahogyan a Rómeó és Júlia esetében, úgy ennek a filmnek is két albumon jelent meg a zenéje. A Music From... címűn a betétdalok szerepeltek - erről már külön is írtunk a Rockinform lemeztelenítés rovatában - amíg Second Soundtrack-en az elsőről lemaradt néhány dal és pár, a filmben, eredeti formájában elhangzó tétel kapott helyet. Ezek azonban már jobbra igen erősen az alkalmazott műfaji besorolásba esnek és a film zenéje a Golden Globe-díjat elsősorban a harsányságának és a helyenként nagyon jól eltalált pop egyvelegek átiratainak köszönheti - Madonna Like a Virgin dalából musical nagyjelenetet csináltak, amit egy férfikar ad elő és hasonló új ruhát kapott a Queen: The Show Must Go On című száma is, de azt Nicole Kidman, a női főszereplő énekli. Aki azonban az igazi Craig Armstrongra kíváncsi, az ne ezzel az albummal kezdje.

- ▶ Válassza talán az első szólólemezét, amit 1998-ban jelentetett meg: The Space Between Us címen. "Ez a munka valójában pillanatfelvételek sora arról, hogy honnan indultam és hová érkeztem - nyilatkozta róla Armstrong. - Hallható rajta néhány régebbi felvétel új köntösben, de igyekeztem, hogy a legtöbb azért eddig még sehol sem hallható szerzemény legyen." A lemezt a Massive Attack kiadója, a Melanolic jelentette meg és az egyik számba Elisabeth Fraser a Cocteau Twins énekesnője is vendégszerepelt. Az új, Is If To Nothing viszont már több ember együttműködése, még ha a karmesteri pálcát mindvégig Armstrong

tartotta is kézben. "Nagyon sok segítséget kaptam, amit azzal próbáltam meghálálni, hogy meglehetősen nagy szabadságot biztosítottam a számukra. Ha ugyanis nem kötöd ki, hogy mit hogyan szeretnél, hanem hagyod, hogy önmagukat adják, igazán lenyűgöző dolgok születhetnek". Az eredmény önmagáért beszél, és nagyon is a fentieket látszik igazolni. Annyi, meglehetősen eltérő zenei beállítottságú emberrel, mint ahányan ezen az albumon szerepelnek, együtt dolgozni csak így lehetett. A lemezen hallható tizenöt szám mindegyike egy külön világ, de a végeredmény, és ebben rejlik Armstrong nagyszerűsége, mégsem széteső és darabos. Az összes tételt átjárja az arányok beállításának mesteri érzéke; hogy mikor elég a légies vonósokból, mielőtt a zene vontatottá és csöpögőssé válna, és meddig mehet a programozott gépzene, hogy az eredmény ne legyen lélektelen és monoton. Bono-val újraénekelte a Stay című dalát, amit eredetileg Wim Wenders: Oly távol és mégis közel filmjéhez írt a U2 énekese. Robert Fripp-től kölcsönött egy gitárdallamot a King Crimson: Starless című szerzeményéből, és a gitárossal közösen új, az eredetitől meglehetősen eltérő, közegebe helyezték. De a saját szerzeményei közt is akad szép számmal csemegezni való; a Inhaler például úgy indul, akár egy Nine Inch Nails féle keménykedés, de a végére ezt is sikerül megszelídítenie. Mindent összevetve, a legkevesebb, ami elmondható erről a lemezről, hogy filmzeneszerű. Légies könnyedségével, magával ragadó képszerűségével és furcsa hangjaival egyszerre futurisztikus, hagyományos és rejtelmes.

Armstrong azonban, annak ellenére, hogy büszke a jól sikerült szólólemezére és filmzenéire, igyekszik megmaradni szerénynek és pragmatikusnak "Nem tartom magam az Isteni Eszme kiválasztottjának. Én csak teszem a dolgom. Szerintem a zeneszerzők is csak egyszerű mesteremberek. Persze a mi munkánkhoz kell egyfajta spirituális töltet, de ugyanaz felfedezhető más dolgokban is. Csak jól ki kell tudni használni."

David Bowie:

Christiane F. - Filmzene
EMI

David Bowie- és filmzenerajongók figyelem! Húsz évvel az eredeti filmzene megjelenése után végre CD-n is hozzáférhető a Christiane F. - Wir Kinder vom Bahnhof Zoo (Christiane F. - Az állatkerti megálló gyermekei).

A film történetét szolgáló esemény már a '70-es évek közepén nagy vihart kavart, amikor a német Stern magazin megírta a kiskorú lány pokoljárását a drogok világában. Uli Edel rendező pedig filmjével csak még fokozta a témával kapcsolatosan amúgy is meglehetősen megosztott emberek reakcióját. A film a maga nyers őszinteségével és hitelességével, na és persze Bowie zenéjével, a mai napig a témával kapcsolatos egyik legkomolyabb alkotásnak számít. Hogy maga az énekes hogyan került a képbe, azaz a filmbe, nem nehéz kitalálni. 1976-tól 1979-ig meglehetősen sok időt töltött Berlinben, ahol a film is készült. Ott rögzítette pályafutása talán három legjobb lemezét - Low, Heroes, Lodge - és gyakorlati úton szerzett tapasztalatai alapján nem volt már számára ismeretlen a drogok világa. Így, lehet, hogy megérintette a film története, vagy csak a lelkiismeretén akart könnyíteni, mindenesetre nem csak a dalait adta egy alapvetően kis költségvetésű filmhez, hanem szerepet is vállalt benne. A lemez számai többször is felcsendülnek a film egyes részletei alatt, de az egyik kulcsjelenetében maga Bowie is feltűnik. Ő áll a színpadon és énekli a Station To Station című számot, amikor Christiane, szerelmét követve először a heroinhoz nyúl. A felvétel egyébként a '78-as Stage című koncertlemezéről való, a jelenetben látható tomboló közönség pedig egy AC/DC koncertről lett kölcsönvéve.

A lemezen szereplő kilenc felvétel tulajdonképpen a Station To Station-nel kibővített "Berlini trilógiának" a reprezentatív válogatása is lehetne. Kuriózusként a Heroes német változata szerepel (állítólag van neki egy francia is), de pár másik szám is (Stay, TVC 15) későbbi végleges formája helyett, egy korábbi, kislemezen megjelent változata hallható. Az egészet pedig mi más is zárhatná, mint a "Warszawa" - Bowie, Brian Eno-val közösen szerzett egyik legsötétebb víziója.

41'47"

rakk

Junkies tour

2002. május-június

Vendég: Amnezia

május

03. Nyíregyháza.....Neo Club
04. Fehérgyarmat.....Metro Club
10. Sopron.....Hang-ár Club
11. Budapest.....Wigwam Club
16. Budapest.....Zöldpardon
17. Kaposvár.....Aréna Club
18. Várpalota.....Sakáltanya
24. Gödöllő.....Traffó Club
29. Budapest.....PeCsa sörkert

június

12. Budapest.....PeCsa sörkert
13. Balassagyarmat.....Művelődési Központ
18. Pécs.....Rockmaraton Fesztivál
22. Debrecen.....Fesztivál
27-30...Százhalombatta...Junkies & Zero-G Tábor

Sörkerti programok 2002 Petőfi Csarnok

május

22. Cool Head Clan, Ramones Mania
29. Junkies

június

05. Zero-G, Depresszió, Disco Express
12. Junkies
19. Cool Head Clan, Ramones Mania
26. Junkies

I. Köolaj Fesztivál (Junkies & Zero-G Tábor)

2002. június 27-30.

Százhalombatta-Dunafüred,Csónakház

4 nap nonstop bulizás
Minden nap Junkies és Zero-G koncert
Játékos vetélkedők, programok
Sportolási lehetőség: foci, kézi és kosárlabda, bowling, kenu, kajak, stb.
A tábor területén nonstop étterem és presszó működik mérsékelt árakkal.

Fellépnek: Junkies, Zero-G, Ramones Mania, Disco Express, Zoral, Cool Head Clan, Cadaveres de Tortugas, Fűrgeróklábak, Sonicdolls, Heaven's Drink Amnézia, Depresszió, Porno 69,

Pallag Rock Band, Horda, Password, Zord stb.
A koncertek után reggelig: DJ. Paplan
Részvételi díj: 4.500 Ft (sátras) és 6.000 Ft (faházas)
Napjegy: 1.200 Ft
Fellépők jelentkezését még korlátozott számban elfogadjuk.

Info: hangyaprodukcio@axelero.hu
vagy 06-209-431-702 (Hangya)

Az erő bennük van !

POWER-MOSFET AMPLIFIERS

Agota
technic

Budapest 1144, Csertő park 14
Tel.: 221 5780 Fax: 469 0881
www. agota. hu

Élet a Halottkéemek után

Világfa, Narco Polo, MagUra Napotvet-koncert: Nemart Klub (Freeport) 2002. március 30.

► A nép meglehetősen ünnepi hangulatban gyülekezett, amit akár meg is lehetett fejlni a büfé barátságos árfejkése folytán. Egyébként is, a hajóelsőt utánzó bárpult vonzerejétől csábultan percek alatt otthonosan érezheti magát az ember a helyiségben.

► Mégis úgy tűnt, mintha a muzsikuskok kissé izgatottabban készülődtek volna, mint máskor. A MagUra Napotvet esetében ez valamelyest érthető, hiszen az első fellépésük előtt álltak. A Világfa pedig, Lujó szerint kisebb létszámú közönséghez szokott. (Lehetünk úgy 200-250-en.) Ő tudja, de pl. szeptember 21-én, az Almássy téri fesztiválon tuti, hogy többen voltak rajtuk. (Az a koncertbeszámoló nem jelent meg a lapban, de az internetes honlapunkon elolvasható.)

► Maradjunk a **Világfánál**, amelyet a Vágtázó Halottkéemekből 2000-ben kivált gitáros, az előbb említett Molnár Lujó hívott életre. Bevonta a munkába a VHK ütődobosát, Bolit is, aki a színpad hátsó traktusából előlépve, itt kulcsszerephez jutott. A csapat szeptemberben még 4 ütősből, 2 hegedűsből, 1 csellóból, 1 gitárosból és 1 énekesnőből állt. Azóta a perkások száma a felére csökkent, viszont ezzel a húzással a Világfa zeneileg kiegyensúlyozottabb lett. És, ha még nem említettem volna: ebben a formációban Lujó, az akusztikus hangszerekhez igazodva, spanyol gitárt használ.

► Ha a VHK felől közelítünk a Világfához (tegyük meg, már csak azért is, mert a koncertet így hirdették: "a volt VHK zenészek új formációinak bemutatkozása"), be kell látni, hogy hangzásukat tekintve nem sok közük van egymáshoz. Ám, ha azt vesszük, hogy a VHK muzsikájának is szerves részét képezte az etno, azt lehet mondani, hogy a Világfa tulajdonképpen ezt az irányzatot vitte tovább. Sőt, nem csak továbbvitte, hanem egyéni módon ki is teljesítette azt! Mára ugyanis tökéletesen beérett a Világfa összes termése. Az ír, arab és török népzenei motívumok mellett immár jelen van náluk a magyar, a balkáni, sőt az indián muzsika is. A titkuk talán abban áll (ami egyben specialitásuk is a többi world music-formációhoz képest), hogy magától értetődő természetességgel képesek szintetizálni mindezt, tökéletes egységbe olvasztva az egymástól földrajzilag távol eső népek és kultúrák zenéit.

► Az ének a Kárpát Möbiuszából ismerős Berta Otília lebilincselően szép hangján szólal meg. A vonósok minden feladat megoldására képesek: a népi zenészek játékának felidézésétől az Apocalyptica-szerű sound létrehozásáig. Ehhez hozzáadandó az ütősök sokoldalú, az adott feladathoz alkalmazkodó szerepvállalása.

► Mindezek következtében a Világfa rendkívül széles érzelmi-hangulati skálát képes átfigogni, akár egyetlen szám elhangzása alatt is: mindent, ami csak elképzelhető a lányos széldségtől a pogány kedvű, szilaj tombolásig. Az utóbbira különösen a koncert végén nyílt mód, amikor a Narco Polo fúvósa, Halmos András a furulyájával egy fergeteges improba vitte bele Lujókat. A csepeli Világfa-buli amúgy, sajnos, nem tudott tökéletesen megszólalni. Ezúttal azonban nem az akusztikus hangszerek sokasága állította megoldhatatlan feladat elé a hangmérnököket. A többi zenekarnál is bebizonyosodott,

Vége a bizonytalanságnak. Ki-mondatott a magyar rock talán legeredetibb hangú formációjának számító Vágtázó Halottkéemek felbomlása. Az elszomorító hírt a csapat egykori gitárosa, Lujó jelentette be a Nagyszombat esti buli felkonferálásakor. Ami a "régieket" illeti: Grandpierre Attila és Ipacs Laci sem véglegesen vonult ki a zenei életből. A többiek viszont szakadatlan dolgoznak tovább. Az általuk fémjelzett négy banda közül három találkozott Csepelen, a Trottel Records szervezésében. A kiadó új kazettájával, amely már a négy formáció közös munkája, a megfelelő rovatunkban külön foglalkozunk.

► hogy ezzel a technikával, kifelé legalábbis, képtelenség egy közepes minőségű hangzásnál jobbat kikeverni, és az ének-mikrofon sem volt az igazi. A koncert hangulata azonban át tudott sütni a technikai nehézségeken. A zenekar, a közönség megtalálta egymást!

► Az első, önálló Világfa-lemezét év végén szeretné Lujó kihozni, ha akad rá kiadó. Ha rajtam múlna, már most bevállalnám!

► "Utaz a zenével!" - vallja **Narco Polo**, akik másodikként léptek fel a Freeportban. Arra vonatkozóan pedig, hogy egy pillanatra se legyen unalmas az utazás, maguk vállalnak garanciát!

► Mielőtt a csepeli buli e fejezetéről szót ejtenénk, le kell szögezni: a Narco Polo nem tekinthető VHK-utódzenekarnak! Már csak azért sem, mert 1995-ben alakultak, Bolit pedig (aki miatt - önhibáján kívül - kialakulhatott ez a félreértés) 2000-ben csatlakozott hozzájuk. Ez persze, nem jelenti azt, hogy egyfajta zenei rokonságról ne beszélhetnénk. Az instrumentális zenét játszó, mezőkövesdi illetőségű együttes ugyanis a VHK keménységét, zabolátlanságát és improvizációs zeneteremtő képességét örökölte meg. Szokatlan hangzás-ötletekért sem mennek a szomszédba. Koncertjük első számában a gitárok mellett pl. három didgeridoo és egy furulya szerepelt, de nem kizárt, hogy a Világfában is tag hegedűs lány, Lukács Tímea is a színpadon állt ekkor a hangszerével. (Ezúton kérek elnézést minden kedves olvasótól, amiért annyira magával ragadtak az események, hogy képtelen voltam jegyzetelni közben. Nem ígérem meg, hogy máskor nem fog előfordulni!) Ez a darab még magában hordozott némi pszichedelitást, sőt kisebb elszállásokban sem volt hiány. Később azonban, amikor Tímea "folkos" hegedűjétől indult be a zűzés, a számok úgy süttöttek, hogy azokat a percek bármelyik metálzenekar megirigyelte volna. A közönség vette is a lapot, különösen, amikor egy ismerős, a VHK által "Régi magyar tánc" címmel feldolgozott dallam került sorra. (Weiner Leó Di-vertimentójának II. tételében a "Rókatánc" címet viseli.) A zene hófoka ekkor valahol a '97-es, Almássy téri, Tékával közös VHK-lemezbemutató koncertet idézte, de a muzsika itt nagyságrendekkel súlyosabb volt. Soha rosszabb zenei utazást!

► Hajnali egy bőven elmúlt, mire sor kerülhetett a **MagUra Napotvet** bemutatkozására. Első hallásra furcsának tűnhet a "főbandának" kijáró műsoridő, ám elég egyetlen pillantást vetni a tagok névsorára, máris minden világos lesz. Ebben a zenekarban ugyanis négy volt VHK-zenész játszik! Fritz és Both Miklós tépi a gitárok húrjait. Lujó - meglepetésre - basszusgitárra nyergelt át, és Boli persze, ütözik. Lehet, hogy a társaik neve nem mindenki számára lesz ismerős, ám szinte biztos, hogy ez csupán átmeneti állapot. Tehát: Zsámán Attila és Andrasev Nádja énekel, egy Szonja nevű lány dobol (csak azok számára lehet meglepetés, akik még nem hallották őt játszani), Csünt pedig a sampleket kezeli.

► A MagUrát egyfajta modernizált VHK-ként kell tehát elképzelni, "aki" egyetlen régi szá-

mot sem vett át, ám tud mindent, amit a VHK tudott. Birtokában van például annak a misztikus-mágikus energiának, amelyet eddig a VHK kizárólagos tulajdonának hittünk. Mindezt kellőképpen meg tudta támasztani zeneileg, mégpedig az etno-vonulat felerősítése folytán, amit részben úgy sikerült elérniük, hogy átmentették a Grandpierre utáni VHK repertoárját. Fesziesnek és erőteljű duzzadónak, egyszersmind rendkívül összeszedettnak tűnt a társaság! Már-már a letisztultság jeleit is produkálták, márpedig ez a tulajdonság nem jutott érvényre minden VHK-koncerten. Ugyanakkor, bizonyos szituációk megoldásából kiválgolt, hogy improvizálni sem felejtettek el.

► Talán nem én voltam az egyetlen, aki a koncert közben csak arra tudott gondolni, hogy istenem, hát mégis van valami, ami majdnem VHK! Így aztán a MagUrából "csupán" néhány pillanat rögzült az emlékezetemben, azok viszont kitörölhetetlenül! (Annak ellenére, hogy a megszólalás minősége mit sem javult a Világfa fellépése óta.)

► Ilyen például az intró. Valami óskáosz-típusú pörgés: hasonló ahhoz, amelyet anno a VHK produkált. A hangszerek beadtak apait-anyait, Zsámán Attila viszont, némaságba burkolózva, valósággal lecövekelt a mikrofon mögött. Aztán, egy váratlan pillanatban annyi fájdalommal a hangjában üvöltött fel, hogy egész Csepel beleremegett! Komolyan mondom: hátborzongató volt! Utána persze, beindult ő is rendesen, ám amit addig művelt, azt tanítani kéne, ha lehetne!

► Később, egy-egy momentum köszönt vissza a nyolcvanas évek VHK-koncertjeiből. (Néhány motívum erejéig a lemezre nem került "Csillagos ég" kezdetű nótát véltem felismerni.)

► És, amivel a MagUra csatát, vagy inkább háborút nyert: a katartikus erővel bíró "Görög" című dal, amelyre mindenki emlékezhet, aki ott volt a VHK utolsó buliján, tavaly, a Szigeten. Ha lehet, még inkább torokszorító, még inkább felemelő érzés volt így hallani, mint akkor! Pogózza vagy megindultan, így vagy úgy, de mindenkit magával ragadott!

► Aztán, a ráadás, amikor Zsámán Attila egyedül jött vissza a színpadra, saját énekét kísérve sámándobon. És, ahogyan Szonja belépett a legkevésbé sem volt nőies az a dobütés), majd pedig nyomában beindult a zenekar...

► És a buli utolsó pillanata, amikor az ős VHK-arc Soós Lajos és a VHK utolsó basszusgitárosa, Mestyan Ádám is beszállt a MagUrába, mintegy összekötve a múltat és a jövőt: szimbolizálva a VHK-ból kibontakozott szellemiséget.

► A koncert végére a zenekar tagjai szemmel láthatólag mindent kiadtak magukból. Az est hőse kétségtelenül az emberfeletti teljesítményt nyújtó Boli volt. Mindhárom formációval a színpadon maradt, pillanatnyi lazítás nélkül, maximális intenzitással és maximális odafigyeléssel játszva.

► Szóval: érdemes lesz böngészni a nyári fesztiválok műsorait, mert ahol a MagUra felbukkan, ott biztosan tarolni fog! Az is biztos, hogy soha nem voltam részese még ennyire erős bemutatkozó koncertnek, aminek következtében egy tökéletesen kész zenekar születéséről számolhatok most be!

► A VHK felbomlása a legnagyobb elvesztés, amit a magyar rock az utóbbi időben elszenvedett. Öröm az ürömben, hogy jelen pillanatban három más van helyette. (A negyedik, a Mestyan Ádám vezette **Yava** májustól koncertképes.) Olyan minőségű csapatok álltak csatsorba, amelyeket nem csak az egykori VHK-fanok fogadhatnak el fenntartás nélkül, hanem a world music és a metál felől is nyitott a hozzájuk vezető út.

Dog-Days

► Kevés zenekar hengerli le rögtön első anyagával a kritikusokat, azonban a Dog-Daysnek sikerült. A "The First Bite"-ra keresztelt minialbumuk előremutató modern metaljával egyaránt fizteleg a Pantera, a Fear Factory, a KoRn, illetőleg a Tool nagysága előtt, mentes a kiszámítható sablonoktól, vagyis szinte csak dicsérni lehet.

► "Még 1996 őszén alakultunk Budapesten egy teljesen más felállásban - kezdte a bemutatkozást Szabó Mihály Tamás basszusgitáros/énekes -, de az akkori tagok közül mára csak ketten maradtunk Bagi Tamás dobossal. Az egész úgy kezdődött, hogy lent boroztunk a régi törzshelyünkön, pont akkor jelent meg az első Replika lemez, s amikor meghallottuk, rögtön azt mondtuk, hogy nekünk zenélnünk kell. Mindenki megvette a maga kis cuccát, és belevágtunk. Feldolgozásaink sosem voltak, egyből beleugrottunk a saját számokba, közben pedig nagyon sokáig gitáros problémával küszködünk. Másfél évig velünk zenélt egy székesfehérvári srác, de mivel neki volt egy másik bandája is, amint egy kicsit beindultak, bejelentette a távozását."

► A történet másik szálán futó cselekménye a miskolci Abyss együttes gitáros/énekeséhez, Sztrik Ferenchez kapcsolódik, akinek - egy szerencsés véletlen folytán - éppí ezidőtájt állt földbe csapata. "Lényegében ez egy közös megegyezés volt - emlékezett vissza Sztrik Ferenc -, miután tavaly szeptemberben bejelentettem a többieknek, hogy valószínűleg nem nagyon fogom ezt így tovább csinálni, mert éreztem, hogy megfáradt a zenekar. Összeültünk hárman, és megbeszeltük, hogy befejezzük az egészet. Rossz érzés volt, nem véletlenül mentem be egyből a Rockinform szerkesztőségébe. Lapozgattam ott az újságokat, és úgy találtam rá a Dog-Days hirdetésére."

► A "társkereső" felhívásban nagyjából olyasmi állt, miszerint "Budapesti zenekar keres énekest vagy gitárost, irányvonal: Soulfly, Slipknot, Sepultura." "Nem kell mondanom, hogy egyből felkaptam rá a fejem, úgyhogy jól tettek, hogy ezeket a bandákat beleírták. Bár így utólag belegondolva egyáltalán nem ezek voltak a fő hatásai. Aznap délután felhívtam őket, és abban maradtunk, hogy majd keresem őket újra, mert közben folyamatos meghallgatásokat tartottak." Ezek után hallgatták meg Ferit, akit végül maguk közé fogadtak, s a jelek szerint

nem csináltak rossz vásárt. "Eredetileg az volt a problémánk, hogy én csak üvöltöztem végig, és azért akartunk egy rendes énekest is, hogy egy kicsit szélesebb réteg felé nyithassunk, meg hogy popu-

larizálódjunk, és szerencsére Ferivel mind a két dolgot el tudtuk érni. Ugyan nagyon találunk a lakóhelyünk közötti távolságot, de amint elkezdett énekelni, azonnal megváltozott a véleményünk." Rádásul a távolság a miskolci jelentkezőnek sem jelentett akadályt. "Problémát persze mindig okoz, de ha meghallgatod ezt az anyagot, akkor rájöhetsz, hogy megérté, hiszen négy hónap alatt összeaktuk ezeket a számokat, és mindenfelől pozitív visszajelzéseket kapunk. Nekem ez mindent megér, még a próbákra való ötrás utazásokat is. Amúgy a számaik egyből megtetszettek, már az első pár próbán úgy éreztem, hogy lehet velük kezdeni valamit."

► A majdnem fél éves együttműködés első kézzelfogható eredménye a trió bemutatkozó minialbuma, az ötszamos "The First Bite", melyen a szerzemények többsége már nem is annyira új. "A nagyját tulajdonképpen még a régi gitárosunknak köszönhetjük - árulta el Szabó Mihály Tamás -, és már csak Feri kellett hozzá, hogy végleges formát öltsenek. Ezen az EP-n zömmel csak ilyen dalok vannak, kivéve az utolsó tételt, amit már együtt írtunk Ferivel. Megvolt az alapötlet, de a nagy részét ő hozta." Ahogy annak az ötletét is, hogy a hanghordozót a miskolci superSONIQstudio-ban vegyék fel, az after@all énekes, [K]U:] irányítása mellett. "Két hétvége volt, amikor a többiek lejöttek, ekkor nagy hirtelen lezavartuk az első közös koncertünket is a miskolci Földalatti Klubban, közben pedig, amikor ráérttem itthon, tudtunk foglalkozni a gitárokkal és az énekkel."

► A Dog-Days viszont mégsem tudta rögtön belevetni magát az élő fellépésekbe újdonsült énekes/gitárosok térdműtéte miatt. "Még 2000 májusában adott az Abyss egy koncertet, amin az első számnál kificomodott a térdem. Semmi különös nem történt, csak oldalra léptem, és bebecsaklott a lábam. A többiek pedig játszottak tovább a nótát, mert azt hitték, hogy ez egy ilyen show-elem a részemről, és így nyomtuk végig a koncertet." A műtétre tehát márciusban került sor, azonban Feri felépült, és ezek után már semmi sem állhat koncertjeik útjába. Ennek jegyében május 11-én a Pogo Party-n, május 24-én a budapesti Vörös Yukban, 30-án pedig a szintén budapesti Rocktognonban játszanak.

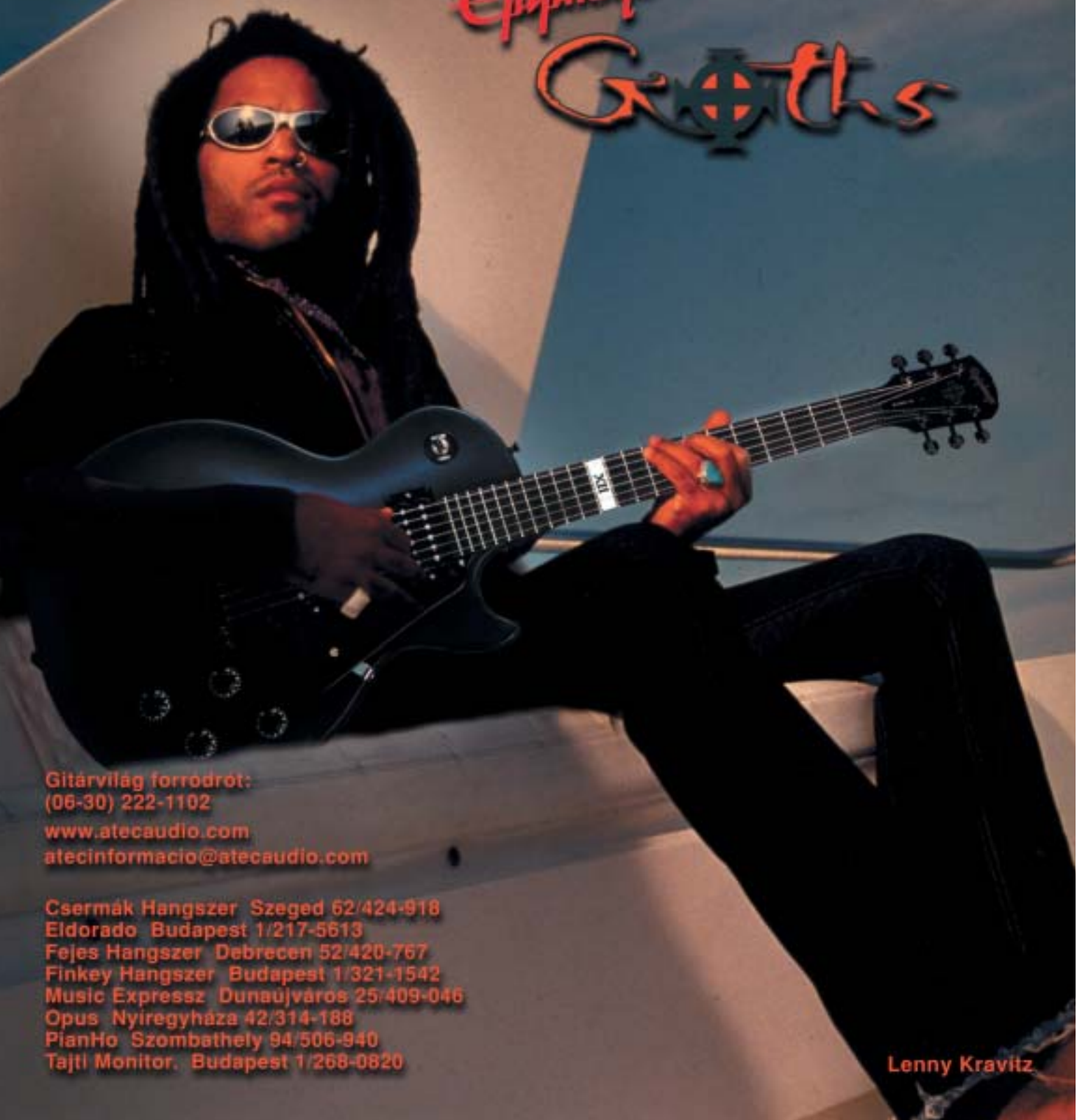
Tel.: 20/944-69-03 Tamás. E-mail: dogdays@mailbox.hu

Bánfalvi Ákos

Hallottad már ?!

Epiphone
Goths

Gitárvilág forródrót:
(06-30) 222-1102

www.atecaudio.com

atecinformacio@atecaudio.com

Csermák Hangszer Szeged 52/424-918
Eldorado Budapest 1/217-5613
Fejes Hangszer Debrecen 52/420-767
Finkey Hangszer Budapest 1/321-1542
Music Expressz Dunaujváros 25/409-046
Opus Nyíregyháza 42/314-188
PianHo Szombathely 94/506-940
Tajti Monitor Budapest 1/268-0820

Lenny Kravitz